

El setmanari de més difusió de Catalunya

Membre de la UOEP

Catalunya Cristiana

"Fe, pregària i contemplació són el reconeixement de la presència de l'Esperit en tot, pertot i sempre. Són la realització del fet que tot troba el seu origen en l'amor etern del Pare, que tot es manté sota la sobirania del Crist Senyor i que tot és mogut per la mateixa impulsió de l'Esperit."

Henri Le Saux

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any V N.º 227

Setmana del 29 de gener al 4 de febrer del 1984

50 Ptes.

Joan Pau II manifestà, en la "Diada de la Pau" que la injustícia és un gran vici de l'home explotador.

Pàg. 6

Un sacerdot de la Seu d'Urgell, mossèn Bonjorn, ha fundat a Bogotà una universitat a distància.

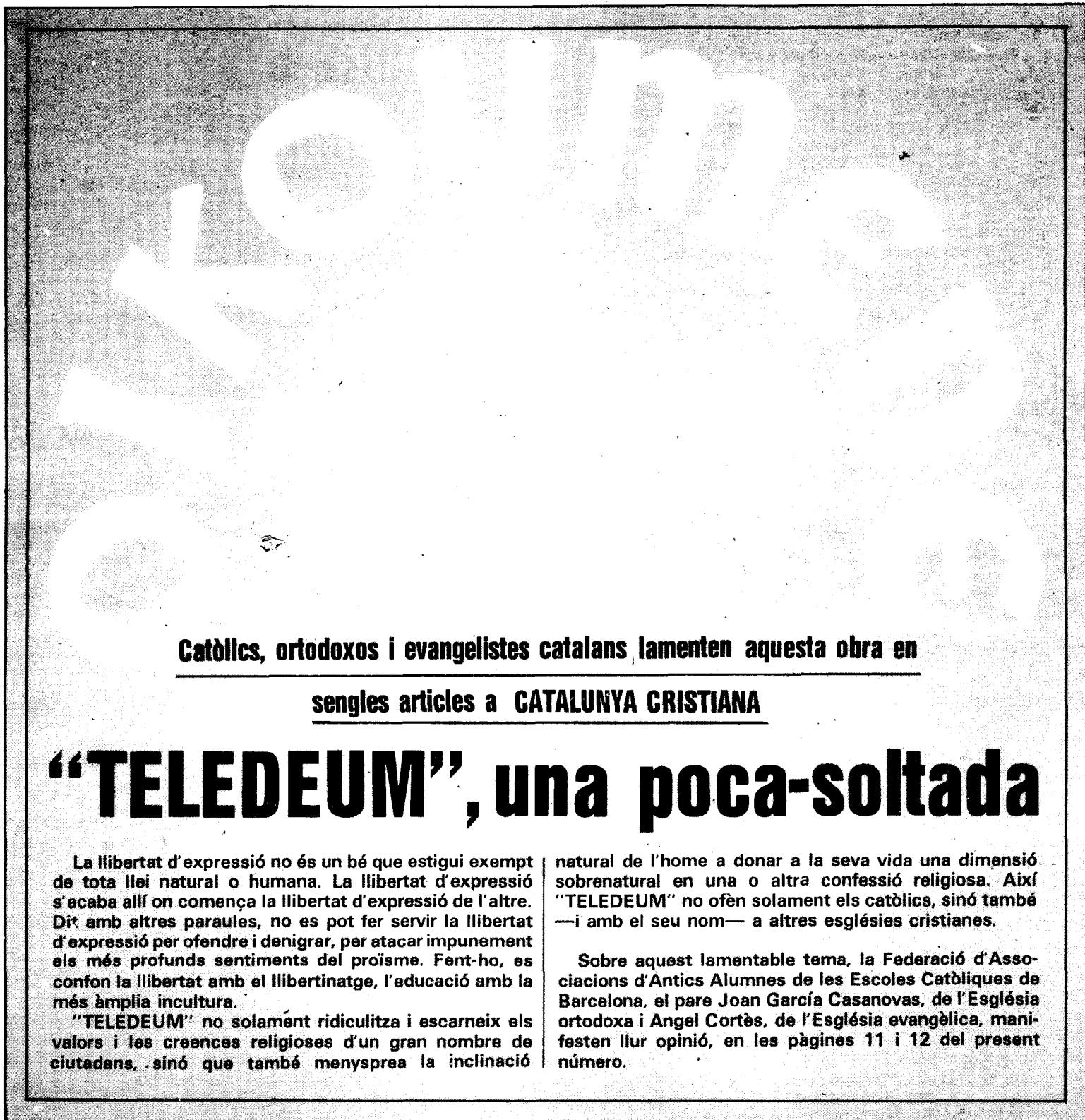
Pàg. 10

Als 100 anys de la seva fundació a Barcelona, l'Institut polític, salesià celebra l'efemèrides centenària.

Pàg. 20

Cal refer els fonaments i no repetir tòpics ens diu el gran teòleg espanyol Olegario González de Cardedal en el seu III article sobre la fe i cultura de la increença.

Pàg. 24

Catòlics, ortodoxos i evangelistes catalans lamenten aquesta obra en
singles articles a CATALUNYA CRISTIANA

"TELEDEUM", una poca-soltada

La llibertat d'expressió no és un bé que estigui exempt de tota llei natural o humana. La llibertat d'expressió s'acaba allí on comença la llibertat d'expressió de l'altre. Dit amb altres paraules, no es pot fer servir la llibertat d'expressió per ofendre i denigrar, per atacar impunement els més profunds sentiments del proïsme. Fent-ho, es confon la llibertat amb el llibertinatge, l'educació amb la més àmplia incultura.

"TELEDEUM" no solament ridiculitza i escarneix els valors i les creences religioses d'un gran nombre de ciutadans, sinó que també menysprea la inclinació

natural de l'home a donar a la seva vida una dimensió sobrenatural en una o altra confessió religiosa. Així "TELEDEUM" no ofèn solament els catòlics, sinó també —i amb el seu nom— a altres esglésies cristianes.

Sobre aquest lamentable tema, la Federació d'Associacions d'Antics Alumnes de les Escoles Catòliques de Barcelona, el pare Joan García Casanovas, de l'Església ortodoxa i Angel Cortès, de l'Església evangèlica, manifesten llur opinió, en les pàgines 11 i 12 del present número.

Afinant

Un apostolat a l'abast de tots

Les darreries del mes de gener ens porten cada any la festa de l'amabilíssim sant Francesc de Sales. El seu intens apostolat per la ploma n'ha fet el patró dels periodistes catòlics. Dels periodistes i del periodisme, és a dir de les empreses que ens hem proposat la "gegantina, difícil però necessària tasca" (Iribarren) de l'apostolat de la premsa. L'apostolat —sereu els meus testimonis, aneu i prediqueu— és connatural a tot cristià i, per tant ningú no està eximit d'aquesta tasca. És cert que no tothom té les mateixes qualitats personals, i són molts els que, tot i volent-ho, viuen en unes circumstàncies personals, familiars o laborals que els fan molt difícil una dedicació a l'apostolat personal.

Tots tenim, tanmateix, l'oració a l'abast; l'apostolat de l'oració.

I som pocs naturalment els que tenim la sort de poder exercir l'apostolat per la paraula escrita. Ara bé, tots hi podem col·laborar, ja que el treball de la ploma no esdevé "apostòlic" fins que és imprès, distribuït, llegit... El patronat dels "Amics de Catalunya Cristiana", que des d'ara posem sota la protecció de Sant Francesc de Sales i d'en Pere Tarrés, és una magnífica ocasió oferta a tothom de ser també un apòstol per la premsa, ni que sigui per la seva contribució anual fidel i generosa.

Joan E. Jarque i Jutglar

Periodistes catòlics d'arreu del món amb Joan Pau II

CIUTAT DEL VATICÀ.— El divendres, dia 27 de gener el papa Joan Pau II rebé una nombrosa peregrinació de periodistes catòlics vinguts d'arreu del món a Roma per guanyar el Jubileu de l'Any Sant. Durant l'audiència el Papa glossà el paper de primer ordre dels periodistes de confessió catòlica en la tasca evangelitzadora de l'Església.

No mancava una representació del nostre país. Mossèn Joan E. Jarque, director de "CATALUNYA CRISTIANA" era al front de la participació catalana, i el bisbe de Menorca, doctor Deix, presidia la totalitat de la representació de l'Estat espanyol.

IV PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Dates: Del 7 al 18 de maig.

PREU: En principi cal comptar unes 140.000 ptes. que comprenen:

PENSIÓ COMPLETA: de tots els dies.

VIATGE EN AVIÓ: anada i tornada,

AUTOCAR: durant tota la ruta per Terra Santa.

PREU D'ENTRADA a tots els llocs visitats, i desplaçaments amb taxi, aèri, vaixell, etc.

ASSEGURANÇA A TOT RISC per a tots els pelegrins.

TRAMITACIÓ DE VISATS

TAXES D'AEROPORT

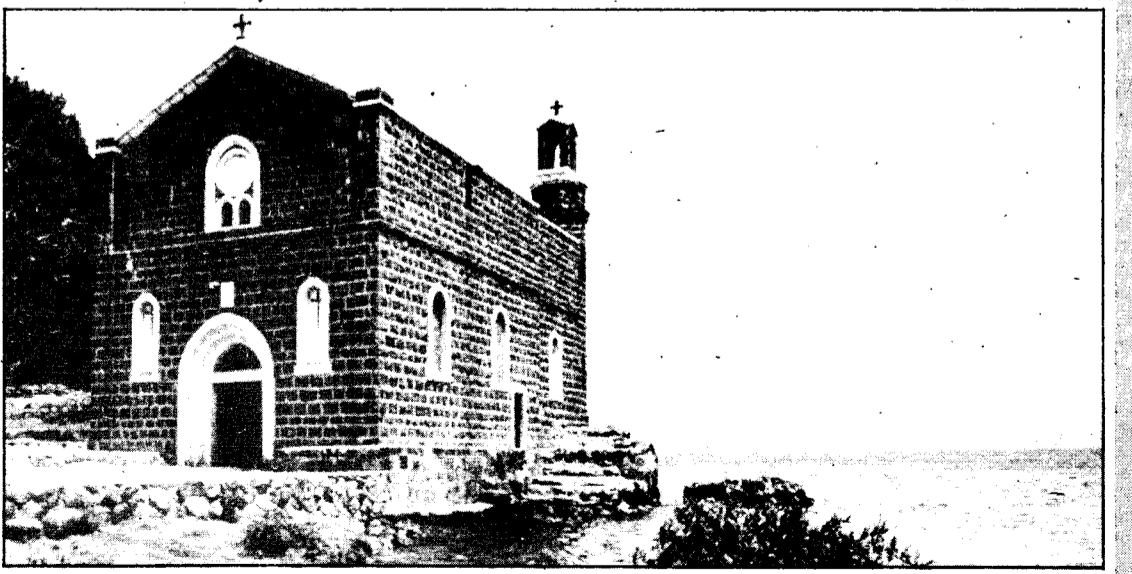
ITINERARI: Les tres regions de la Palestina dels temps de Jesús: Galilea, Samari i Judea.

VISITANT: Cesarea marítima (zona romana i zona croada), Haifa, Santuari del Carmel, St. Joan D'Acre, Cafarnäüm, Benaurances, Tabgha, Corozain, Natzaret, Primat de Pere, Tiberíades, Mont Tabor, Riu Jordà, Sebastia, Nablus, Pou de la Samaritana, Abugoix, Jerusalem.

DES DE JERUSALEM, sortides a: Betlem, Betània, Betfagé, Hebron, Heròdium, Ein Karrem, Jericó, Mar Morta, Qumram, Ein Guedi i Massada.

A JERUSALEM: Sant Sepulcre i Calvari, Sant Cenacle, Hort de Getsemani, Via-Crucis, Litóstrotes, Església de les Nacions, Mesquites d'Omar i de l'Acxa, etc.

Aquesta anada a Terra Santa volem que sigui per a tots els qui hi participin un autèntic pelegrinatge. Per això la pregària comunitària, la celebració de l'Eucaristia, la lectura puntual de l'Evangelí i l'assessorament durant tots els dies de la visita del Dr. Joan E. Jarque i Jutglar, director de "CATALUNYA CRISTIANA", ens hi ajudaran.

Per informació i inscripcions: "CATALUNYA CRISTIANA, c/ València, 244, 2on. Barcelona-7.
Tots els dimecres i dijous, de 9 a 1 i de 4 a 7. (Srta. Maria Figueras). Tels. 215 37 50 - 27 39 - 27 84 - 28 05.
La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.

Editorial

Periodisme catòlic i autonomies

Hi ha setmanes en què l'editorialista es troba amb més d'una notícia que mereix el comentari editorial. Aquesta és una d'elles. La reunió de la Comissió Permanent de l'episcopat espanyol i el pelegrinatge dels periodistes catòlics a Roma, per l'Any Sant, posen damunt de la taula de redacció dos temes que no poden esperar el comentari, si no es vol que perdin actualitat. Diguem un mot, ni que sigui breu, de cada un d'ells.

La setmana en què s'escau la festivitat de sant Francesc de Sales, patró dels periodistes catòlics, el Sant Pare ha volgut rebre els professionals del periodisme participants en un magne pelegrinatge internacional. La representació espanyola, presidida pel bisbe Deig, de Menorca, i dirigida pel nostre director, ha estat nombrosa i la presència catalana ha pres un cert relleu. Aquest pelegrinatge coincideix amb la convocatòria per crear una federació espanyola de periodistes catòlics formada per associacions radicades en les diferents comunitats autònomes. El dissabte dia 21 es féu ja la primera reunió a Madrid. Ara ens toca a nosaltres, els catalans, d'aportar-hi la nostra contribució.

La creació d'aquesta federació articulada en associacions "autònomes" exemplifica, per altra banda, el tema presentat pel bisbe Martí, d'Urgell, a la Comissió Permanent sobre la necessitat d'incorporar la realitat política de les autonomies en el marc de la Conferència Episcopal i les seves comissions. Tema important i del qual fa temps se'n parla, però que costa de fer entrar pel camí de les realitats concretes. Dit amb paraules clares, l'autonomia de les esglésies de les diverses regions i nacionalitats espanyoles acusa un retard considerable en comparació amb la situació política de l'Estat.

Hom es pot preguntar el per què d'una associació de periodistes catòlics. La resposta la trobem en les paraules del Papa: "El vostre treball és un veritable i peculiar apostolat i fins diria que és un generós sacerdoci". Aprofundir, alimentar i facilitar aquest apostolat ha de ser, sens dubte, la primera meta d'aquesta associació que voldríem aviat ben vigorosa a Catalunya, sense oblidar el sentit de fraternitat cristiana, entre els que treballen units per un mateix ideal apostòlic, que hem de fer extensiu a tots els col·legues d'Espanya i, gràcies a la nostra participació activa —fins ara ben migrada— a la Unió Catòlica Internacional de la Premsa (UCIP), a tots els periodistes catòlics del món i sobretot els dels països en desenvolupament que esperen la nostra ajuda generosa.

Hem d'afegir un mot, que glossa avui el nostre "Afinant". Els periodistes no podem realitzar el nostre "apostolat característic" si no és en el si d'unes empreses de premsa. Ara bé, qualsevol cristià, malgrat no sigui un home de ploma, pot ser actiu en aquest terreny apostòlic sostenint amb la seva contribució econòmica les publicacions catòliques. La imminent creació del Patronat dels Amics de Catalunya Cristiana és una oferta concreta a l'abast de tothom per ser també apòstols, de ple dret, en el nostre món d'avui inconcebible sense els mitjans de comunicació.

Homes de vidre

Sempre m'ha impressionat molt descobrir i comprovar fins a quin punt tots els homes tenim les ànimes de vidre. I també que tots tenim aquest vidre ratllat o trencat per algun dels seus racons. I veure com per aquesta ferida se'ns en va, a vegades, el millor de la vida.

Tal vegada pugui fer-me entendre si explico el que fa un temps em succeí en un tren. Parlant amb una desconeguda, que coincidí en el meu departament, acabarem al·ludint un llibre que ens havia interessat a tots dos, però que a la meua companyia li havia produït un cert malestar. Vaig dir-li que el llibre era un magnífic cant a l'amor. I respongué que per això no li plaïa, perquè semblava que posava l'amor per damunt de la justícia. Vaig sentir-me desconcertat, perquè el llibre en qüestió no posava la justícia ni per sobre ni per sota; senzillament explicava la gran manca d'amor que el nostre món respira. Aleshores vaig fer una pregunta potser poc atenta, però que va fer diana. "No pot ser, —vaig dir—, que en la seva vida hi ha un problema de justícia i que, davant qualsevol reacció, vostè sagna per la seva ferida?"

La meua ja amiga va mirar-me amb espant i, finalment, m'explicà que havia viscut molts anys oprimida per un fals amor de la seva mare, que establint injustes distincions entre els seus fills, presumint molt d'amor, havia aconseguit que la seva filla es posés a la defensiva davant qualsevol tipus d'apel·lació a l'amor. El vidre de l'ànima de la meua acompanyant era trencat per la paraula amor. I sempre, inevitablement, veuria qualsevol amor a través del trist prisma d'un amor neurotizat com el que tants anys la va fer sofrir.

És aquest un problema que experimentem freqüentment els escriptors: escriguis el que escriguis, sempre hi ha "algú" al qual li toques una ferida i que llegeix, no el que has escrit, sinó el que determinades paraules o frases provoquen en ell. Si parles del goig que Déu sigui pare, colpeixes la jove que conegué un pare bàrbar i embriac: per a ella mai no serà exaltant el concepte de la paternitat. Si parles del goig de

viure, desconcertes el permanentment fracassat. Si al·ludeixes la fecunditat de la soledat, potser molestes el que fou empès a ella pels desenganys.

Perquè, ¿qui podrà presumir de no tenir un racó de la seva ànima copejat per la vida o les circumstàncies?

L'home sembla fort i poderós, però sempre té una zona de l'ànima de vidre, tendra i trencadissa. És per això que tots som tan terriblement responsables en les nostres relacions amb el proïsme. Jugant, potser sense adonar-nos-en, podem, potser per sempre, trencar el vidre d'una ànima.

Recorden, vostès, "El Zoo de vidre"? Aquella noia que —en l'obra de Tennessee Williams— es refugiava en la seva petita col·lecció de figuretes de vidre perquè tenia por als homes i a la vida, no era un personatge anormal, només en el sentit que tots som anormals en alguna cosa. ¿És que algú pot presumir de tenir l'ànima sencera, de no tenir cap racó de l'existència en el qual ens fereixen només tocant-nos?

S'hauria de desconfiar dels titans insensibles, d'aquests superhomes que, o no existeixen, o no són humans. Els fets amb la pasta de la qual sorgí l'home, no tenim cap raó d'avergonyar-nos del nostre fang, ni de les nostres debilitats. Un home veritable no és gran per manca de defectes, sinó per aixecar la seva vida malgrat tenir-los.

Tal vegada una de les raons per les quals he estimat tant la literatura de Bernanos és perquè tots els protagonistes de les seves obres eren gegants de l'esperit malgrat que els seus cossos o la seva sensibilitat eren més aviat miserables. Aquest capellà rural que, tot i essent fill de pares alcohòlics dels quals ha heretat la debilitat física, la temptació de la tristesa i les vacil·lacions, sap, tanmateix, convertir-se en portador de la llum i de la força de Crist. O aquella carmelita, que, d'un part prematur, ha tret una invencible tendència a la covardia i acaba pujant a la foguera en un cant entusiasta.

Sí, m'agrada la gent del "malgrat que", les persones que, des d'un cos o d'una ànima trencadissa, saben superar-se a si mateixos i construir-se com si fossin de ferro. Quan es llegeixen les autèntiques biografies dels campions del món —si no són purament canonitzadores— sempre es troben aquestes zones de vidre que no els han impedit ser el que foren. Tal vegada algú s'equivocà a l'educar-nos per a "homes sense defectes", en lloc de demanar-nos que —amb defectes o sense— fóssim homes que construeixen. Ho entenia bé, al contrari, aquella priora que li deia a la dèbil Blanca de la Force: "Déu no ens demana que siguem valents o covards. Ens demana que, valents o covards, ens llancem apassionadament als seus braços, encara que sigui com el cèrvol acorralat que, tremolant, es llença a l'aigua freda i negra".

Jo em pregunto si no hi haurà massa gent que passa la major part de la seva vida combatent aquests o aquells dels seus defectes: aquella que resa, aquella excessiva irritabilitat, una determinada tendència a la desconfiança. Ja sé que s'han de combatre els defectes. Però em pregunto si no seria millor cultivar les nostres virtuts, segurs que quan hàgim fet fort l'amor, els defectes aniran esvaint-se tots sols, molt més fàcilment que si ens passem la vida corbats damunt les nostres zones de vidre.

No crec que milloressin gaire les nostres cases si, per evitar que les finestres es trenquin, les folréssem totes d'acer en lloc de vidres. Em sembla que seria més intel·ligent el que han descobert els vidriers que ara fabriquen certs vidres amb petits fils metàl·lics encreuats a l'interior del mateix vidre.

No es trencarien les nostres ànimes si pel seu interior hi passessin sòlids fils d'ideal, d'entusiasme, de ganes de fer quelcom, que ens sostinguessin malgrat ser, com som i sempre serem, tan trencadissos.

José Luis Martín Descalzo

Catalunya
Cristiana

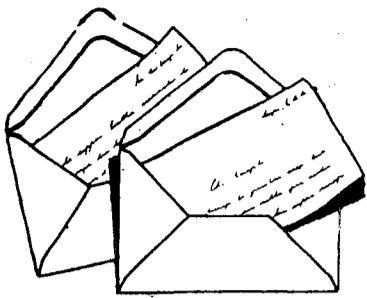
Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció i Administració C/. València, 244, 2.º Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2805 - 2433
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Subscripció anual: 2.500 pts.

Impressió: Promotora de Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L. Dipòsit Legal: B-14387-1979

Difusió
controlada
per O.J.D.

palès aquest pluralisme ric de l'Església.

Vostè mateix diu que la majoria d'oients de Leonardo Boff eren joves. Pobres de nosaltres sí per culpa nostra els joves busquen una altra cosa i no la troben.

Ma. Rosa Recasens i Ariza

☆☆☆

Ser pares

No hi ha res que pugui igualar-se a la realitat viva i crua del ser pares. I això, no és pas per una necessitat de posar mèrits a quelcom que qui sap si en té. Penso, més aviat, que en totes les coses que l'home es compromet íntegrament, totalment, hi ha quelcom de veritable renúncia d'un mateix. És incomprendible pensar que hom no té per essencial allò pel qual una persona posa tot el seu ésser en joc.

En la realitat del ser pares hi ha, crec, tot el necessari i suficient per creure seriosament en les responsabilitats humanes lliurement assumides. Vull dir, en aquelles responsabilitats que malgrat saber (a priori) que seran —si volen ésser vàlides i veras— irrevocables i inexcusables. Es decideix de prendre-les i assumir-les amb totes les conseqüències que indefectiblement comporten.

Quan una persona, per les raons que sigui, creu que s'ha de comprometre i lligar-se amb alguna realitat humana, sap que no té en llurs mans res que li pugui garantir l'èxit; però alhora entén que tampoc no pot el·lidir allò que estima

que ha de sotmetre'l a una sèrie d'obligacions i deures, sempre voluntàriament elegits. En definitiva: al compromís que se l'hi presenta com un repte, o bé com una necessitat vocacional.

En l'estat real operatiu i dinàmic del ser pares, és doncs, aquella responsabilitat que implica en la mateixa proporció al pare com a la mare, fent-se per això, mutuament competens i compatibles en les tasques propies i específiques de llur condició, no havent per tant en aquelles res que pugui ésser legítimament defugit i ajornat, ni molt menys ignorat. El ser pares obliga, conseqüentment, a canviar radicalment d'orientació i replantejar els propis criteris i valors personals, posant-ho tot al servei d'aquesta nova missió que exigeix generositat i lliurament obert als fills i als altres. Aquesta és la especificitat vocacional que ha de caracteritzar la realitat d'ésser pares.

També hi ha altres missions i serveis alternatius i opcionals que són tan vàlids i positius com el de ser pares i que tenen, amb aquest, allò més essencial en comú, es a dir: el lliurament i la renúncia personal al servei generós dels altres. L'única manera de matar l'egoisme i d'acabar definitivament amb la mesquinesa i misèria humana.

Josep Sabater y Rodríguez

N. de R. Es publicaran, preferentment, les cartes escrites a màquina a doble espai i d'una extensió, màxim, d'un foli. La Redacció no es compromet a retornar les cartes no publicades ni a contestar-les particularment.

Amics de Catalunya Cristiana

José Luis Martín Descalzo, malalt, però no greu

Publiquem sencer aquest petit poema del nostre entrançable col·laborador, José Luis Martín Descalzo, que en una carta adreçada al nostre Director, li deia entre altres coses: "Com ja saps, he estat un parell de mesos fora de combat. Veig tirant com puc. Em trobo bastant bé però els ronyons tenen una insuficiència bastant greu. Afortunadament podré anar treballant i

escrivint, encara que a menys gas. M'encanta veure en el vostre setmanari coses meves".

El poema que transcrivim, escrit per Nadal, reflecteix el seu estat de salut. Demanem als nostres lectors una oració fervent pel total restabliment de l'insigne periodista i gran amic de CC.

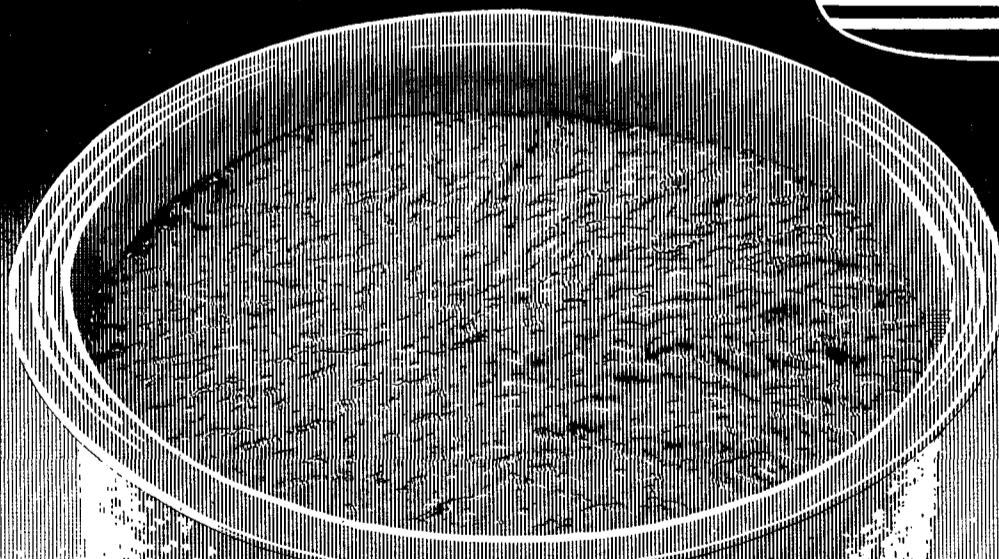
La Direcció

El ángel del Señor visitó (en noviembre) mi casa.
Era hermoso y radiante.
Era hijo de Dios.
Era, aunque no lo creáis, el más alegre de cuantos conocí.
Entró por mis jardines y acarició mi sangre.
Riéndose
cortó una de mis alas de trabajo y de prisa
pero dejó intactas las de la ilusión y el coraje.
Me dijo:
Ahora empieza la segunda parte de tu vida,
gemela de la otra, aunque algo tartamuda.
Vive. No gastes tus horas en hacerte preguntas.
Reordena tu escala de valores.
Pon en primera fila la amistad (tras de la fe, se entiende)
y recuerda que Dios es bueno,
que el hombre es mucho mejor de lo que él cree,
que el mundo está bien hecho
y que vas a vivir hasta los topes el gozo mientras vivas
porque resulta
que el ángel del dolor y el de Belén son el mismo.

MOUSSE

com un bombó gelat

DANONE

Mousse
DANONE

ES PREN
BEN FRED

Catalunya

Es vol recórrer al Tribunal Constitucional l'augment dels "autònoms"

"Ens temem molt que, davant l'actual mal funcionament de la Seguretat Social i la manca d'una reforma en profunditat, difícilment es pot arranjar la discriminació que s'ha establert sobre aquest col·lectiu de prop d'un milió i mig d'empresaris autònoms de tot Espanya, que afecta, a més a més, a tots els seus familiars", manifestà Antonio Algueró, vice-president del Foment del Treball Nacional, en la reunió informativa que presidí en la seu de la patronal catalana per analitzar les vies d'oposició al decret que imposa als empresaris autònoms l'obligació de tributar un terç dels seus ingressos a la Seguretat Social, de forma mensual incorporant-los obligadament a l'assistència sanitària de l'INSALUD.

Com se sap, els empresaris autònoms han estat obligats a cotitzar des del passat 1 de gener a la Seguretat Social, per unes noves cobertures preceptives —incapacitat laboral transitòria i assistència sanitària— els serveis dels quals encara no han estat organitzats. "Amb això —afegí el senyor Algueró— s'obliga a cotitzar a aquest col·lectiu unes quantitats similars a les que abonon els treballadors acollits al Règim General de la S.S. sense oferir-los en els beneficis. Cal tenir en compte que es tracta d'empresaris modestos; d'empreses molt petites, la majoria d'elles familiars i que el perjudici econòmic és molt important. La majoria d'ells són acollits a mutualitats i institucions similars que amb menys cost del que imposa la Seguretat Social, reben un major servei".

Segons es manifestà durant la reunió, el Foment del Treball Nacional ha encarregat un dictamen jurídic sobre la legalitat del decret que imposa la cotització del 29,10 per cent dels ingressos dels treballadors per compte propi o autònoms i si es considerés anticonstitucional es presentaria el corresponent recurs.

☆☆☆

Els pagesos contra la política agrària de l'Estat

Uns dos-cents cinquanta pagesos, procedents de vuit comarques catalanes, es van concentrar i manifestar a Martorell, en la que fou la segona jornada de protesta per la política agrària del govern González.

Des del matí els manifestants van recórrer els carrers de la vila sense que en cap moment es produís cap mena d'incident. Únicament va quedar tallada la carretera N-II els pocs minuts que necessitaren els manifestants per a travessar-la.

Pep Riera, membre de la permanent d'Unió de Pagesos, va explicar, moments abans d'iniciar-se la manifestació, que el poc nombre de manifestants no era significatiu, sinó que

calia valorar la manifestació en si mateixa i en el context de les protestes que es duen a terme en tot l'Estat espanyol contra la política específica del ministeri d'Agricultura.

☆☆☆

La Telefónica factura més de 66.000 milions

Durant l'exercici de 1983, la facturació de la Companyia Telefónica (CTNE) a Catalunya va pujar 66.173 milions de pessetes, 31.868 dels quals corresponen a la ciutat de Barcelona i 21.558 a la resta de la província, segons fonts de la Companyia.

Al llarg de 1983; la CTNE va invertir a Catalunya 22.087 milions de pessetes: 14.420 a Barcelona, 3.170 a Tarragona, 2.924 a Girona i 1.573 a Lleida.

El 1984 és previst d'invertir a Catalunya un total de 23.934 milions de pessetes, 15.600 dels quals correspondran a la província de Barcelona, 3.446 a Tarragona, 3.178 a Girona i 1.710 a Lleida.

Durant el 1983; a la província de Barcelona van començar a funcionar 80.949 noves línies (això vol dir que es van instal·lar 137.080 aparells telefònics). Deduïdes les línies que es van donar de baixa, el guany net experimentat fou de 43.051 línies, o sigui, 48.310 telèfons més que no els que hi havia el desembre de 1982.

A final de l'any que hem acabat, a la província de Barce-

lona hi havia 1.440.490 línies (número de telèfon) funcionant, el 17,2 per cent del total espanyol.

A final de l'any 1983, a la província de Barcelona hi havia instal·lades 1.440.490 línies, o sigui, el número de telèfons en funcionament.

Espanya

Acusat el Govern d'incomplir les promeses en matèria de pensions

CCOO i UGT consideren insuficient el percentatge de revaloració de pensions aprovat pel govern en el consell de ministres perquè la seva distribució no ha estat la més adequada i perquè l'increment de la quantia ha estat més reduït del que preveïen els sindicats.

L'executiva de la central socialista ha fet pública una nota en la qual assegura que el govern no ha complert les promeses que sobre revaloració de pensions va fer temps enrera, és a dir, situar el percentatge d'augment en el 9 per cent.

"En optar per un increment proporcional per a l'absoluta majoria de les pensions —diu la Unió General de Treballadors—, tampoc no es porten a la pràctica els compromisos de revaloració de les pensions mínimes sobre els preus per a enguany".

Per la seva banda, Comissions Obreres creu que la revisió apro-

vada pel consell de ministres manté encara diferències entre la majoria de les pensions i el salari mínim interprofessional. El sindicat comunista assegura que l'Administració continua fomentant que els treballadors puguin recórrer a un sistema de pensions privades complementàries, donat el deteriorament de les pensions de la Seguretat Social.

Segons CCOO, no deixa d'ésser "inconcebible" el percentatge aprovat pel govern "en una situació en què les pensions mitjanes estan al voltant de les 25.000 pessetes i existeix un col·lectiu de mig milió de persones amb pensions per sota de les 20.000 pessetes".

☆☆☆

Se suprimeixen la meitat de les beques d'investigacions

La formació del personal investigador universitari podria veure's seriosament perjudicada a tot Espanya si es confirma el fet denunciat per un grup de llicenciats sevillans, en el sentit que el Ministeri d'Educació i Ciència ha reduït en un 50 per cent, les beques d'investigació corresponents als anys 1982 i 1983.

La concessió de beques per a la formació del personal investigador s'ha dut a terme tradicionalment per rigorós ordre de qualificacions dels sol·licitants. El nombre de beques

durant els últims anys han mantingut un ritme constant. Així, el 1982 es concediren a tot Espanya 744 beques i el 1983 un total de 743. En canvi, per aquest any i, segons es constata en el "Butlletí Oficial de l'Estat" consultat pels llicenciats sevillans, només s'han concedit 383 beques.

☆☆☆

València vol la seva pròpia policia autonòmica

La Conselleria de Governació de la Comunitat de València està estudiant la posada en marxa d'un Cos de "Minyons" o guàrdia armada, que es dedicarà a la custòdia dels membres del Govern autonòmic i edificis de la Generalitat valenciana, amb un pressupost inicial de noranta quatre milions de pessetes. La creació d'aquest Cos, que té la seva precedència en el segle XVIII, es fa en aplicació de l'article 36 de l'estatut de l'esmentada Comunitat, la qual faculta a la Generalitat per establir el seu propi servei de vigilància i custòdia de les institucions.

Món

Augmenta a Espanya i disminueix a Portugal l'interès per la CEE

Per primera vegada des que el 1980 la CEE inclogué els dos països candidats a l'ingrés en els seus informes estadístics "Eurobaròmetre", ha augmentat el percentatge d'espanyols que pensen que adherir-se al Mercat Comú serà positiu per al país. Segons el darrer estudi semestral que acaba de fer públic la Comunitat a Brussel·les, el 50 per cent dels espanyols preguntats tenen una actitud positiva respecte a l'adhesió a la CEE, el 17 per cent són indiferents, el 5 per cent es mostren contraris i el 28 per cent restant no contesten o no tenen opinió.

Aquest mateix percentatge de partidaris de l'adhesió era del 58 per cent del total a la data del primer estudi, abril del 1980, i anà baixant gradualment fins a arribar a ser del 46 per cent el mes de maig de l'any passat. També ha disminuït el nombre d'indiferents a l'Europa dels dotze (de 21 a 17 per cent), el de contraris (de 17 a 5 per cent) i el de sense opinió (de 32 a 28 per cent).

En general, l'actitud, dels interrogats espanyols és, de bon tros, molt millor que la dels portuguesos, on només un 30 per cent sobre el total de sondejats es mostren favorables al Mercat Comú i són majoria els sense opinió, un 38 per cent. La valoració que fa la mateixa comunitat d'aquests resultats, en l'estudi en qüestió, és que "sembla que l'actitud favorable a l'adhesió ha progressat lleugerament a Espanya dins els medis més europeistes i per raons polítiques, mentre que ha reculat lleugerament a Portugal".

ARA MATEIX...

Els pecats dels polítics

S'esdevingué no fa gaires dies. Passant per un carrer d'una ciutat de l'àrea barcelonina, em va cridar l'atenció un petit enrenou de gent. Un senyor ben plantat i curosament vestit s'avancà, de cop, i atansant-se a un captaire que tocava l'acordió assegut a terra, li allargà una almoïna. Al mateix temps, un fotògraf, vinciant-se amb aparositat, li disparava la màquina... Encara enutjat per l'espectacle i, alhora, perplex per la seva raresa, em vaig trobar envoltat per la colla que venia en direcció contrària a la que jo duia. Una senyoreta somrient m'oferí un prospecte i assenyalà el senyor de l'almoïna, tot dient-me, **èmfatic**.

—És el senyor X, candidat a president de la Generalitat...

—Què tal?, va fer ell, que saludava tots els vianants que aconseguia d'aturar.

—Home, vaig dir-li jo, està bé que sigueu candidat al que vulgueu, però no per això us heu de fer retratar donant deu cèntims a un pobre...

—Però si no li he donat pas deu cèntims, va replicar ell amb una envejable seguretat, si li he donat vint duros...

Aquesta petita anècdota, rigorosament històrica, fa pensar en una qüestió sempre difícil però molt més en els períodes electorals: l'ètica en la política. Hi ha una tendència molt estesa a portar al camp polític aquella dita del món econòmic: el negoci és el negoci, volent reclamar una franquícia de qualsevol consideració moral, totalment inadmissible.

Heus aquí tres pecats dels polítics, que val més recordar ara que no pas d'aquí a unes quantes setmanes, quan el clima electoral farà suspecta de propaganda qualsevol observació crítica.

La utilització de les necessitats de les persones, en lloc del seu servei. L'anècdota explicada exemplifica aquesta actitud d'una manera més aviat ingènua. Però hi ha formes més sofisticades de fer-se retratar... Quan un problema dels ciutadans és mantingut en silenci molt de temps, i és invocat, de sobte, quan s'acosten els comicis, què vol dir?

La invenció de problemes que la societat ja té superats. Hi ha polítics que senten una vocació tan forta de salvadors, que malden per produir o reproduir malalties socials, amb la meravellosa intenció, ben entès, de guarir-les després. És la teoria que Carles Cardó anomenava de la "catàstrofe prèvia". Prèvia a l'acció pretesament salvadora. Per exemple, si la societat catalana, malgrat tot, ha salvat el problema de la seva heterogeneïtat d'origen cultural, amb un alt nivell de convivència fàctica, que és a la vista de tothom, no poden els polítics fer-li l'ofensa de negar-li aquest valor, simplement per interessos partidistes. La política és per a la societat i no la societat per a la política.

La promesa deliberada d'impossibles. Ja sabem que, dissortadament, fins i tot moltes promeses fetes de bona fe restaran incompletes a causa de dificultats d'ordre molt divers i difícils de preveure. Però podem exigir, almenys, que no se'ns enganyi deliberadament. Molts protesten ara perquè no es compleixen, posem per cas, certes promeses sobre la creació de llocs de treball. Potser seria més just protestar que ens vagin ser fetes aquelles promeses...

Jà se sap que parlar d'ètica política sona a manca de realisme. Molts opinen que cal resignar-se a les mentides sobreenteses de la propaganda política. Però el veritable interès de la societat ens hauria de portar a pressionar en sentit contrari. Primerament per exigència moral, simplement. Però també amb dos objectius més: que els polítics sentin que el cos social valora l'honestetat, i que la democràcia guanyi credibilitat.

J. Carrera Planas

Missatge de Joan Pau II en la "Diada Mundial de la Pau" (II)

"La injustícia és un gran vici de l'home explotador"

"La guerra neix en el cor de l'home que pecca, des que l'envega i la violència envaïren el cor de Caïm contra el seu germà Abel", diu Joan Pau II en el seu missatge de la Diada Mundial de la Pau.

Continuem la publicació d'aquest missatge.

Més allà dels sistemes ideològics pròpiament dits, són múltiples les passions que desvien el cor humà, inclinant-lo a la guerra. Per aquesta raó els homes poden deixar-se arrossegar per un sentit de superioritat racial i un odi envers els altres, també per l'enveja, la cobdícia de la terra i dels recursos dels altres o, en general, per l'afany de poder, per l'orgull o pel desig d'extendre el propi domini sobre altres pobles als quals menyspreuen.

És cert que les passions neixen moltes vegades de frustracions reals d'individus i pobles, quan veuen que altres s'han negat a garantir-los l'existència, o quan els sistemes socials estan endarrerits amb relació al bon funcionament de la democràcia i de la participació en els béns. La injustícia és certament un gran vici en el cor de l'home explotador. Però les passions es cultiven, a vegades, intencionadament. La guerra difícilment es desencadena si no poblacions, d'una i altra part, no senten forts sentiments d'hostilitat recíproca, o si no es persuadeixen que llurs pretensions antagòniques afecten llurs interessos vitals. Això és precisament el que explica les manipulacions ideològiques provocades per una voluntat agressiva. Un cop desencadenen les lluites, l'hostilitat no deixa de créixer, perquè es nodreix dels sofriments i atrocitats que per ambdues parts s'acumulen. D'aquí en pot néixer una psicosis d'odi.

Per tant, el fet de recórrer a la violència i a la guerra prové, en

definitiva, del pecat de l'home, de la ceguesa del seu esperit o del desordre del seu cor, que invoquen la injustícia com a motiu per desenvolupar o endurir la tensió o el conflicte.

Si, la guerra neix veritablement en el cor de l'home que pecca, des que l'enveja i la violència envaïren el cor de Caïm contra el seu germà Abel, segons l'antiga narració bíblica. No es produeix en realitat una ruptura encara més profunda quan els homes es fan incapaços de posar-se d'acord sobre la distinció entre el bé i el mal, i sobre els valors de la vida dels quals Déu n'és autor i garant? ¿No explica això que el "cor" de l'home vagi a la deriva sense arribar a fer la pau amb els seus semblants sobre la base de la veritat, amb genuïna rectitud i benvolença?

El restabliment de la pau també seria de curta durada i totalment il·lusòria si no es donés un autèntic canvi del cor. La història ens ensenya que les mateixes "alliberacions" per les quals s'havia sospitat quan un país es trobava ocupat o amb les seves llibertats conculcades decepcionaren en la mesura amb què els responsables i els ciutadans mantingueren llur estretor d'esperit, llurs intoleràncies, dureses i antagonismes. També en la Bíblia els profetes denunciaren aquestes efímeres alliberacions sense que el cor hagués canviat veritablement, sense que s'hagués "convertit".

3. La pau brolla d'un cor nou

Si els sistemes actuals, engen-

drats pel "cor" de l'home, es revelen incapaços d'assegurar la pau, és necessari renovar el "cor" de l'home per renovar els sistemes, les institucions i els mètodes. La fe cristiana posseeix una paraula per designar aquest canvi fonamental del cor: "conversió". En general es tracta de trobar novament la clarividència i la imparcialitat juntament amb la llibertat d'esperit, el sentit de la justícia juntament amb el respecte als drets humans, el sentit de l'equitat amb la solidaritat mundial entre rics i pobres, la confiança mútua i l'amor fratern.

Cal, abans de tot, que les persones i els pobles adquireixin una real llibertat d'esperit per prendre consciència de les actituds estèrils del passat, del caràcter tancat i parcial dels sistemes filosòfics i socials que parteixen de pressupostos discutibles i redueixen l'home i la història en un camp restringit per forces materialistes que només es recolzen en el poder de les armes o de l'economia, que tanquen els homes en categories totalment oposades les unes a les altres, que propugnen solucions en una sola direcció, que ignoren les realitats complexes en la vida de les nacions, impeding-les de tractar d'elles lliurement. És necessari, per consegüent, replantejar aquells sistemes que condueixen manifestament a un atzucac, congelen el diàleg i l'entesa, desenvolupen la desconfiança, acreixen l'amenaça i el perill, sense resoldre els problemes reals, sense oferir veritable seguretat, sense fer realment feliços els pobles, pacífics i lliures. Aquesta profunda transformació de l'esperit i del cor exigeix certament un gran coratge, el coratge de la humilitat i de la lucidesa; ha d'arribar a la mentalitat col·lectiva partint de la consciència de les persones. ¿És utò-

pic esperar-ho? La impotència i el perill en el qual es troben els nostres contemporanis els empenyen a no retardar més aquesta tornada a la veritat, l'única cosa que els farà lliures i capaços de crear sistemes millors. Aquesta és la primera condició d'un "cor nou".

4. Defensar la llibertat per promoure la justícia

Són ben coneguts els altres elements positius i n'hi haurà prou recordant-los. La pau no és autèntica si no és fruit de la justícia, "opus iustitiae pax", com deia el profeta isaïes (cfr. Is 32,17): justícia entre les parts socials, justícia entre els pobles. I una societat no és justa ni humana si no respecta els drets fonamentals de la persona humana. Això de banda, l'esperit de guerra sorgeix i madura allí on es violen els drets inalienables de l'home. Fins i tot quan la dictadura i el totalitarisme sufoquen per un temps la queixa dels explotats i oprimits, l'home just està convençut que res no pot justificar aquesta violació dels drets de l'home; té el coratge de defensar els altres amb els seus sofriments i es nega a capitular davant la injustícia, a comprendre's amb ella; i per molt paradoxal que sembli, el que desitja profundament la pau rebutja tota forma de pacifisme que es redueixi a covardia o simple manteniment de la tranquil·litat. Efectivament, els qui estan temptats d'imposar el seu domini trobaran sempre la resistència d'homes i dones intel·ligents i valents, disposats a defensar la llibertat per promoure la justícia.

L'equitat exigeix també que es reforcin les relacions de justícia i solidaritat amb els països pobres, i més concretament amb els països de la misèria i de la fam. La frase de Pau VI; "El desenvolupament és el nom nou de la pau" s'ha convertit

en convicció de molts. Que els països rics surtin, doncs, del seu egoisme col·lectiu per plantejar en termes nous els intercanvis i l'ajuda mútua, obrint-se a un horitzó planetari.

Més encara, un cor nou es lliura al compromís de fer desaparèixer la por i la psicosis de guerra. A l'axioma que pretén que la pau sigui el resultat de l'equilibri de les armes, oposa el principi que la veritable pau no pot edificar-se sense la mútua confiança (cfr. Encíclica *Pacem in terris*, n. 13). Certament, es manté vigilant i lúcida per detectar les mentides i les manipulacions i avançar amb prudència. Però s'atreveix a emprendre i reprendre infatigablement el diàleg que fou objecte del meu missatge de l'any passat.

En definitiva, un cor nou és el que es deixa inspirar per l'amor. Ja va afirmar Pius XI que no pot haver-hi "veritable pau externa entre els homes i entre els pobles allí on no hi ha pau interior, o sigui, on l'esperit de pau no s'ha possessionat de les intel·ligències i dels cors...; les intel·ligències, per reconèixer i respectar les raons de la justícia; els cors perquè la caritat s'associa a la justícia i prevalgui sobre ella; ja que si la pau... ha de ser obra i fruit de la justícia... aquesta pertany més aviat a la caritat que a la justícia" (discurs del 24 de desembre del 1930, AAS (1930), pàg. 535). Es tracta de renunciar a la violència, a la mentida, a l'odi; es tracta de convertir-se —en les intencions, en els sentiments i en tot el comportament— en un ésser fratern, que reconeix la dignitat i les necessitats de l'altre, cercant la col·laboració amb ell per crear un món de pau.

(Acabarà en el número
vinent.)

CRÒNICA DE ROMA

Relacions diplomàtiques entre EE.UU. i el Vaticà

ROMA. (Del nostre corresponent.)— L'opinió mundial comenta la possibilitat que el president Reagan estableixi relacions diplomàtiques entre els Estats Units i la Santa Seu.

Probablement serà William A. Wilson el primer representant diplomàtic dels Estats Units en el Vaticà.

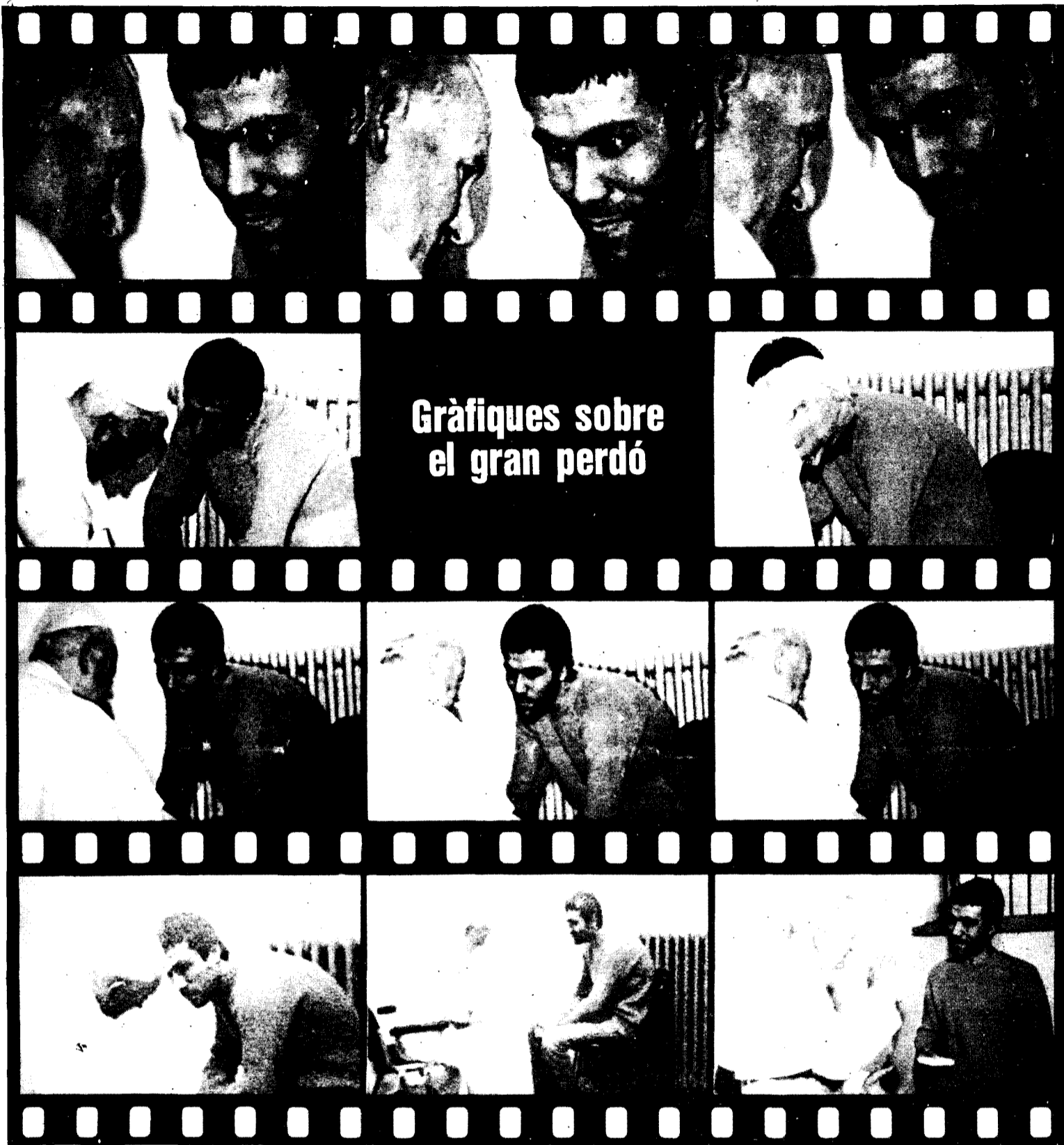
El Congrés dels EE.UU. en les seves sessions de tardor, esmenà una vella llei del segle passat, promulgada el 1867, en època en què regnava en el país un clima bastant anticatòlic, i que prohibia les relacions diplomàtiques amb la Santa Seu. El comunicat de premsa fet públic per la Casa Blanca diu així: "Són moltes les raons per establir relacions diplomàtiques amb el Vaticà, una institució que ocupa un lloc important en la ment i el cor de molts homes, essent més de cent les nacions que,

no solament per raons religioses, mantenen relacions diplomàtiques amb la Santa Seu".

Des del punt de vista polític hi ha observadors que creuen que el president Reagan guanyarà nombre de vots dels catòlics en les pròximes eleccions, encara que no li atraurà el vot de tots els catòlics. El prestigi que el papat ha adquirit aquests darrers temps ha fet possible que els EE.UU. sentin la necessitat de tenir un representant al Vaticà.

Igualment el Vaticà tindrà representant diplomàtic a la nació que es vanta de ser la més lliure del món. Serveixin aquestes relacions per a promoure precisament la justícia i la pau entre els homes.

D. A. E.

Gràfiques sobre el gran perdó

Les adjuntes fotografies recorden uns moments tràgics, ja llunyans: l'atemptat de què fou objecte el papa, Joan Pau II, pel terrorista Ali Agca aquell 13 de maig.

Però el 27 de desembre últim fou el dia del gran perdó. I d'això sí que n'és d'expressiu aquest documental gràfic. El Papa ha arribat a la presó de Rebibbia de Roma, on compleix condemna el seu agressor. Agca s'aixeca, s'apropa al Sant Pare i invita el seu hoste a seure, tal com es fa quan es rep un amic. Li indica la butaca i la cadira facilitades per a ambdós. Queden l'un enfront de l'altre. Els fotògrafs pontificis es retiren de la cel.la. Després d'alguna cosa que ha dit el jove turc, fa que el Papa s'inclini. Els dos caps s'apropen i s'inicia el que s'ha dit la "confessió" d'Agca. El Papa posa la mà damunt el braç d'Ali i l'estreny... Després Ali Agca fa una cara més alegre i diferent d'aquella que estem acostumats a veure-li.

Diffícilment hem presenciat mai el retrobament cordial de la víctima d'un atemptat amb el propi agressor, com l'agredit a mort, Joan Pau II, i el seu agressor, un delinqüent comú, probablement pagat per forces misterioses, que mai no seran conegudes del tot.

És probable que no sabrem mai tampoc el tema de la conversa dels dos a la presó de Rebibbia, però sí que coneixem, per declaració del mateix Sant Pare, que al moment s'establí un corrent d'amistat, de perdó i sobretot de confiança mútua.

Què més de gran podíem esperar?

Francesc Gamissans

Vaticà dia a dia

Els salesians en Capítol General

El dia 16 de gener es va iniciar a Roma el XXII Capítol General de la Congregació salesiana. Hi varen participar uns 200 capitulars que representaven les 78 províncies en les quals s'agrupen els 17.261 salesians de tot el món.

Com a representants de la província de Barcelona (que és formada per tot Catalunya, Andorra, Osca i les Illes) assisteixen al Capítol, Carlos Zamora, provincial, i els delegats José Colomer i Alfredo Roca. En l'actualitat és Rector Major de la Congregació, don Egidio Viganó, que pot ser reelegit.

Jornades d'universitaris i d'homes de cultura a Roma

Van tenir lloc amb motiu de l'Any Jubilar. Hi van participar més de 1.000 professors, molts d'ells rectors i decans d'universitats europees. Més de 200 provenien d'Espanya.

Després de diferents reunions d'estudi, fetes als matins, el Papa va celebrar l'Eucaristia en la Basílica de Sant Pere, en la qual hi van assistir més de 15.000 universitaris.

Joan Pau II en una parròquia dirigida per l'Opus Dei

El Papa va visitar el diumenge, 15 de gener, la parròquia de San Giovanni de Roma.

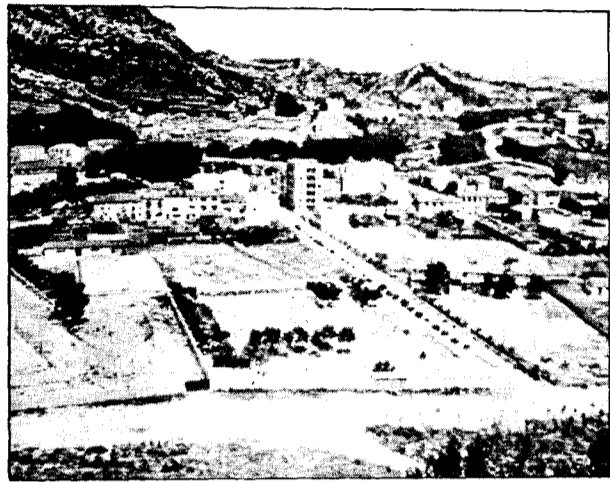
Hi van ser presents monsenyor Alvaro del Portillo, prelat de l'Obra i els seus vicaris regionals. Després de l'Eucaristia celebrada pel Papa, aquest va entrar en una sala del Centre Elis, de formació professional que Joan XXIII va encarregar a l'Opus Dei i en el qual s'han format més de 4.000 obrers especialitzats. Aquí el Papa, va improvisar unes paraules, i entre altres coses va dir: "Us desitjo que sigueu per sempre més Opus Dei, per realitzar l'obra de Déu en totes les dimensions del món."

"L'esperança en l'acció" ha estat l'eslogan de la cinquena assemblea de l'Acció Catòlica Italiana que ha reunit a Roma 1.200 delegats laics de diferents diòcesis. Els temes tractats versaven sobre "Els laics cridats a conivir amb l'Església les ànsies i les esperances dels homes d'avui". En la fotografia Joan Pau II parlant amb un grup de joves que participaven en aquesta assemblea.

XIX VIATGE CULTURAL

26 febrer 1984

LA POBLA DE CLARAMUNT

LA POBLA DE CLARAMUNT

"El Cellar d'Art". Casa pairal catalana del XVII. Estances amb abundosa mostra de mobiliari català dels segles XVII al XIX. S'hi pot veure, també, la cuina decorada amb rajoles catalanes del XVIII i un recull d'art popular.

CAPELLADES

Museu Molí paperer. L'interès fonamental de la visita radica en el mateix molí paperer instal·lat en el subsol de la casa i prop d'un llac que el nodreix, el qual permet de conèixer l'elaboració artesana del paper i la manufactura tradicional de la conca de l'Àmbria des de l'Edat mitjana.

Farem el dinar al Bar Manel, de Martorell. A la tarda, visitarem:

SANTA COLOMA DE CERVELLÓ

(La Colònia Güell) per veure-hi el temple de Gaudí i, finalment:

SANT BOI DE LLOBREGAT

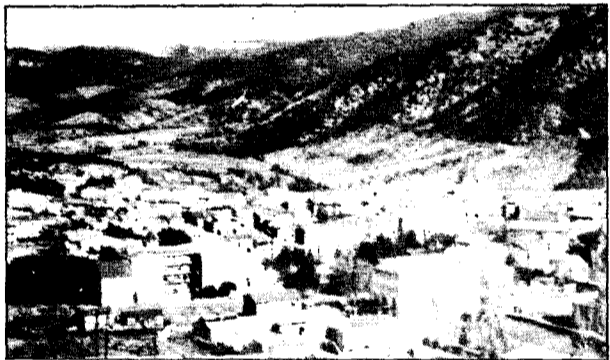
En l'església parroquial d'aquesta vila hi ha la tomba del que fou Conseller en Cap de Barcelona, Rafael Casanova.

Antigua premsa encoladora per paper

Sala de Museu del Paper, a Capellades

CAPELLADES

Sortirem a les 9 del matí, del xamfrà dels carrers València-Balmes.
Preu: 1.600 pessetes, que comprèn el viatge, les visites, el dinar i la participació en el sorteig de llibres.

Trobada vocacional per a joves.— "Convivència de reflexió i pregària entorn el seguiment de Jesús". Diumenge, dia 12 de febrer. Lloc: c/. Immaculada, 55, Barcelona-17. Hora: 10 del matí. Organitza: Centre d'Accollida Vocacional, Carmelites Missioneres. Tels. 248 30 95 i 379 50 89.

Romeria a Roma i a Assís del EJE per Setmana Santa.— Amb motiu de l'Any Sant de la Redempció, l'Equip Juvenil Eclesial comunica als joves universitaris o alumnes de BUP, la Romeria a Roma i a Assís, del 15 al 20 d'abril. A Assís la vivència evangèlica de la pobresa de Sant Francesc; a Roma el compromís de fidelitat a l'Església. Per informació i inscripcions: Centre EJE abans del mes de març, c/. Muntaner 91, 2on. 2ª, de dimarts a divendres, de 5 a 8 de la tarda, tel. 253 18 93.

Secretariat Interdiocesà de Cateques de Catalunya i les Illes.— El S.I.C., Departament de Joves i d'Adolescents —té prevista, com d'altres anys, una Jornada de reflexió centrada, aquesta vegada, sobre "Pensament, Paraula i Fets del Catequista de Joves i d'Adolescents". Mn. Ramon Prat i Pons en serà el ponent.

La jornada començarà a les 12 del migdia del dissabte 18 de febrer, i acabarà havent dinat el diumenge dia 19. El lloc de la Trobada serà al "Casal Borja" de Sant Cugat del Vallès. (Places limitades). Per a inscripcions: M. Rosa Manent, tel. (93) 841 67 94 i Ramon Tarrós, tel. (93) 218 31 88 i (93) 217 86 12.

Oficinistes O.C.O.— c/. Rambles, 122 - Barcelona. Dissabte, dia 4 de febrer, a les 6,30, Vespres i Missa. Seguidament "El Dret canònic a l'Església", conferència a càrrec de Mn. Carles Soler Perdigó, Jutge Eclesiàstic. Dia 25 de febrer, dissabte, a les 5 de la tarda, a la Basílica de la Mercè, Jubileu de l'Any Sant de la Redempció, amb celebració de l'Eucaristia.

Legió de Maria.— Trobada d'Antics Legionaris. Se celebrarà el dia 26 de febrer, diumenge, a les 5,30 de la tarda, al Seminari Conciliar, c/. Diputació, 231. Us esperem a tots.

Tradicional pràctica de la devoció dels set diumenges de Sant Josep al Santuari Llar de Sant Josep de la Muntanya.— Començarà el proper diumenge, dia 5 de febrer, a les 5,45 de la tarda, amb les pregàries de costum i sermó que predicarà tots els diumenges Mn. Jaume Armengol, prev., comentant el tema: "Sant Josep en la Redempció del Crist".

Trobades de Joves de Montserrat.— L'Equip Alfa (per a joves de 13-14 anys) celebrarà la seva Trobada a Santa Cecília de Montserrat, els dies 4-5 de febrer, sobre el tema: "...Hi ha un home en el camí. No passis de llarg..." Per a més informació: Monestir de Montserrat, tel. 835 02 51; o bé, de dilluns a dijous, de 6 a 9 de la tarda al c/. Llúria, 7, 3er., 1ª, tel. 301 98 37.

II Trobada d'Oració i Reflexió personal.— Per a noies. Edat mínima 17 anys. Objectiu: Trobar-te amb tu mateixa. Despertar el potencial de meditació que tots posseïm i que et farà viure amb profunda plenitud el teu ésser i reflexionar cap on vas... Dia: 5 de febrer. Horari: De les 10 del matí a les 5 de la tarda. Lloc: Missioneres Cor de Maria, c/ Sant Pere més Alt, 27, primer pis. Per inscripció i informació: Tels. 318 99 44 i 318 99 81 (demanar per la Roser).

Servei assistencial a domicili.— El Servei Assistencial a Domicili per a persones grans, que pertany a l'Obra de la Visitació, ofereix persones a domicili i a centres hospitalaris per torns del matí; tarda i nit. Horaris i dies d'inscripció: dilluns i dimarts de 4 a 6 de la tarda, i dijous d'11 a 1, c/. Passeig de St. Joan, 2, pral. (Arc de Triomf).

XXV Aniversari de la Campanya contra la Fam.— El dia 5 de febrer, a Montserrat, se celebraren els actes commemoratius del XXV Aniversari de la "Campanya contra la Fam". A les 11'30, Missa conventual. A les 12'30, Taula rodona: "Catalunya i el tercer món", a la Sala de la façana del Monestir, amb la intervenció d'Arcadi Oliveras, President de "Pax Christi"; Miquel Roca i Junyent, Diputat de Minoria Catalana a les Corts; Xavier Rubert de Ventós, Diputat del Partit Socialista a les Corts; Mons. Ramon Torrella, President de la Conferència Episcopal Catalana, i Joan Gomis, President de "Justícia i Pau", que moderarà la Taula rodona. A les 3'30 dinar de Germanor. A les 4'30, projecció de la pel·lícula "Projectes d'esperança", sobre la tasca de Mans Unides-Campanya contra la Fam. A les 5'30 cloenda. Durant tot el dia Exposició-Venda d'artesanía del Tercer Món.

Santa Eulàlia de Barcelona i Montpeller.— El proper dia 12, festivitat de Santa Eulàlia, vindrà a Barcelona una representació de la feligresia de la parròquia de Santa Eulàlia de la vila de Montpeller que prendrà part en els actes religiosos en honor de la santa que se celebraran a la S.E. Catedral i al Santuari de Santa Eulàlia de Vilapiscina, d'Horta. Els dies 18 i 19 de febrer, un grup del Santuari barceloní es desplaçarà a l'església parroquial de Montpeller on es conserva el crani de les despulles de la santa. El Santuari de Santa Eulàlia de Vilapiscina organitza un autocar per aquelles persones interessades en anar-hi. Per informació: Tel. 229 27 98, de 8 a 9 del vespre.

Solemnitat de Santa Eulàlia a la Catedral.— La solemnitat de Santa Eulàlia, verge i màrtir, Patrona de la Ciutat de Barcelona, s'escau enguany en diumenge, dia 12 de febrer. A les 11 del matí, el Sr. Cardenal Arquebisbe celebrarà la Santa Missa, i seguidament es farà la processó pel claustre i naus interiors del temple amb la imatge de la Santa. Acabarà amb la veneració del sepulcre de la Santa a la cripta. S'invita a tots els fidels barcelonins. L'Escolania de la Santa Creu cantarà a l'ofertori "Himne de Santa Eulàlia" del mestre Jaume Sirisi.

Invitació als religiosos i religioses.— El dijous, dia 2 de febrer, el Papa ha convocat a Roma als religiosos i religioses per a una celebració jubilar dedicada a ells dins de l'any Sant de la Redempció. Com a signe de comunió amb l'Església Universal i la diocesana, el Sr. Cardenal Arquebisbe celebrarà a la Catedral, el mateix dia 2 de febrer, solemnitat de la Presentació del Senyor, a les 7 de la tarda, l'Eucaristia amb religiosos i religioses de la nostra diòcesi. Ell mateix els ha dirigit una carta aprofitant l'avinentsa per expressar-los el seu aplexi i exhortar-los, d'acord amb les finalitats de l'Any Sant, a la conversió constant i a la reconciliació. També en el mateix sentit ha escrit una carta a les monges de vida contemplativa i les invita a unir-se a les intencions dels reunits a la Catedral; mitjançant actes en els seus propis monestirs de 7 a 9 de la tarda del mateix dia 2 de febrer.

MARE D'ALDEA ?

Tu també en pots ésser

- Si tens una edat compresa entre 25 i 35 anys, aproximadament.
- Si estàs sola (soltera, vídua o divorciada, sense fills).
- Si esperes una altre cosa de la vida.
- Si creus que la teva vida només esdevindrà plena amb un compromís seriós...

Tu pots ésser mare d'una Aldea Infantil S.O.S.

Et serà confiat un grup de germans i germanes orfes o abandonats, els quals, sense tu, continuaran vivint separats i sense l'amor ni les atencions necessàries.

Tú ets pots acollir i, alhora, amb ells, pots conèixer la plenitud d'una vida familiar individualitzada, en una casa per a tu i ells i vivint les satisfaccions i les preocupacions pròpies de qualsevol mare de família.

Tindràs a la teva disposició un pressupost familiar per poder-lo distribuir com consideris millor i, endemés rebràs una remuneració.

Si desitges una informació més detallada envia'ns el cupó adjunt amb les teves dades personals.

**aldea infantil
S.O.S**

Camí de Lloveras, s/n.
SANT FELIU DE CODINES
(Vallès Oriental)

Nom i Cognoms:

Adreça:

Localitat:

GIRONA

La parroquia de Sant Narcís treballa per a fer realitat aquest lema:

"Fem de la Pau l'estratègia del nostre viure"

GIRONA.— La parròquia de Sant Narcís de Girona ha organitzat un ampli programa d'activitats per fer realitat la frase "Fem de la pau l'estratègia del nostre viure". Aquesta frase ha estat gravada en un vitrall col·locat a l'absis de l'església i en el qual apareix representat també un colom, símbol de la pau.

La campanya va començar ja pels voltants de Nadal de manera que les homilies de les misses giraven entorn d'aquest tema. Amb tot, els actes més específics s'iniciaren el diumenge, 15 de gener, amb la projecció d'un audiovisual titulat "La flor i la metralla" dins el mateix temple.

El diumenge següent, 22 de gener, a la plaça de Sant Narcís s'hi celebrà un festival del dibuix en el qual nombrosos afeccionats a aquest art realitzaren petites obres pictòriques sobre la pau. A més al migdia es projectà el film "Si estimem aquest planeta", de la Fundació per la Pau, al qual va seguir una taula rodona sobre el tema més concret de què pot fer-se a Girona per la pau.

A la taula rodona hi participaren el director de Justícia i Pau de la Ciutat, Salomó Marqués; el secretari general d'aquest organisme, Manuel Romaní, els presidents de diverses associacions de veïns de la parròquia, etc. Per últim, el diumenge, dia 29 de gener, tindrà lloc un concert per la pau a dos quarts d'una del migdia a la mateixa església parroquial de Sant Narcís, a càrrec de la coral infantil que dirigeix el mestre Enric Humet.

A les Planes d'Hostoles: dues corals i 50 músics

El dia 13 de gener tingué lloc a l'església parroquial de les Planes d'Hostoles un concert realment extraordinari ja que reuní a una cinquantena de músics professionals de les comarques gironines. Aquesta orquestra acompanyà la Coral Retorn Planenc i la Coral Crosca d'Olot que feien un total de setanta cantaires.

Els músics procedien d'orquestrats tan conegudes com la Principal de la Biscal, la Meravella de Caldes, la Selvatana de Cassà, la Caravana de Torroella, etc. El director general i organitzador de la trobada fou el rector i compositor de nombroses peces musicals mossèn Frederic Pujol, ajudat pel president de la coral de les Planes, Lluís Arnau.

El concert obtingué un èxit total ja que l'església s'omplí de gom a gom i el públic aplaudí entusiàsticament les diferents interpretacions. Aquestes consistiren en diferents peces nadalenques i populars i també de música clàssica i religiosa. A més s'estrenaren quatre peces noves, algunes d'elles escrites per mossèn Frederic que ja és autor ben conegut en el món serdanista per les seves inspirades sardanistes per les seves inspirades composicions.

Monsenyor Camprodon, partidari de la donació d'òrgans humans

El bisbe de Girona, monsenyor Jaume Camprodon, ha publicat una nota en la revista "AMARG", de l'Associació de Malalts Renals, en la qual afirma que "la solidaritat amb el pròxim descobreix sempre camins nous, com és el de la donació de membres del propi cos, ja en vida o després de mort". Monsenyor Camprodon recorda que "a les campanyes de donadors de sang s'hi han afegit les de cedir els ulls, els ronyons o altres membres". El bisbe de Girona diu que "són campanyes humanitàries i els cristians no podem ser-hi indiferents perquè són senyals de l'Esperit". En aquest aspecte recorda les paraules de Sant Pau: "Res del que és humà més estrany i la caritat de Crist que donà la vida pels germans pren també el nostre cors".

Monsenyor Camprodon afirma que "encara són molts els malalts que esperen un empelt o un transplantament que els torni la salut". I diu que "l'Església dóna suport i anima aquestes campanyes, empeny a la solidaritat mentre, naturalment, es garanteixin algunes condicions".

Aquestes condicions previstes pel prelat gironí són les següents: 1er.: la llibertat del donant i del receptor.

2on.: que l'empelt o transplantament no afecti la integritat de llurs facultats anímiques.

3er.: que en el cas de donació per després de la mort es tingui certesa de la mort real del donant".

Monsenyor Camprodon acaba el seu escrit amb aquestes paraules: "La solidaritat obre camins constantment i el cristià ha de descobrir-los, fent-hi patent la caritat de Crist".

Preocupació pels mitjans informatius

El Consell de Pastoral del Bisbat ha dedicat una sessió a estudiar el tema de "L'Església i els mitjans de comunicació social". El president de l'Associació de la Premsa, Narcís Jordi Aragó, presentà una ponència en la qual destacava els punts següents:

—Els canvis històrics que ens estan portant del món de la impremta al món de la informàtica.

—La informació és una realitat primària, o millor, la nostra societat és avui comunicació.

—Malgrat això, l'Església defuig la comunicació perquè troba una resistència exterior (l'Evangeli no és notícia pel món); per una resistència interior (l'Església institució no vol ser notícia); per una prevenció recíproca entre els mitjans de comunicació i l'Església: prejudicis i recel; perquè manca sensibilitat i preparació per entrar en el món de la informació... El senyor Aragó proposà l'Església de Girona els següents criteris:

a) Funcionament d'un organisme adient amb la infraestructura necessària.

b) Realització potenciada dels mitjans propis i la coordinació dels que pertanyen a d'altres entitats eclesials o parròquies.

c) Presència en els altres mitjans aliens: amb la pròpia visió doctrinal o espiritual (en seccions fixes o esporàdiques) i amb la presència com a notícia.

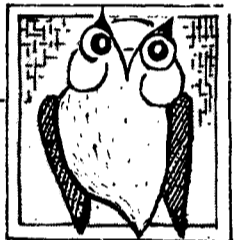
Finalment, va remarcar que en el camp dels mitjans d'informació més que posseir mitjans propis, el que cal és que hi hagi periodistes que informin lliurement des d'un esperit cristià.

Acabada la ponència s'obrí un diàleg que fou moderat pel Pare Josep Bonaventura.

Pere Madrenys

PENSANT-HO BÉ

"Si vols estar ben servit, fes-te tu mateix el llit"

Alguna nit, en aparcar la còrpora, he pensat: l'home que inventà el llit, era un gran home. La veritat és que no ho crec que el llit sigui cap invent, perquè el jaç i el cau són exigències de tota naturalesa animal (amb perdó). La necessitat de dormir, crea el jaç des de la palla a la llana; i la necessitat d'aixopluc, el cau des de la cova a la casa. El cas és que, una bona son, en un bon llit, es dorm com els angelets.

El llit de roses, és creació de la imaginació cordial dels poetes, i el llit d'espines, de la ment malaltissa d'algun torturador. La vida no és ni una ni l'altra. Perquè la vida és viu i es "conviu" segons el que cadascú és, i els altres ens ajuden o ens deixen. És en aquest estira-i-arronsa en el qual tots plegats ens movem, on el servir té una funció primordial.

A tots agrada ser ben servits. El dia que tots siguem ben servits, serà perquè tots hem après a ser bons servidors. La vida, cada vegada més, és un intercanvi de serveis. El món del futur és un món de serveis, diuen els sociòlegs. En lloc de preguntar: ¿On treballes?, hauríem de dir: ¿On serveixes? Perquè, col·locat en el seu lloc, tothom serveix per una cosa o altra. Sentir-se inútil, no afalga a ningú. Un bon servei depèn, en gran part, de la capacitat i dels coneixements tècnics, però no únicament. En un servei de persona a persona, les qualitats personals que l'embolcallen, l'humanitzen. La bona cara és tan important com el bon plat. A mesura que les computadores i els robots assumeixin més àmplies funcions de servei, correm el risc que les relacions humanes es refredin i es deshumanitzin. Una truita freda, en una taula buida, no abelleix a ningú.

N'hi ha que són molt exigents a l'hora de ser servits, i gens a l'hora de ser servidors. Molt sensibles a les possibles falles d'un servei que se'ls fa. Molt poc agraïts a l'hora de remerciar els serveis ben fets. Sempre saben rondinar, però, gairebé mai, dir gràcies. Un agraïment sincer fa el servei feixuc, lleuger. És ben veritat que, és més difícil trobar un bon amo que un bon servidor. I encara hi ha un pitjor: aquell que no fa res,

però es queixa de tot. És molt sospitosa l'aptesa d'una persona que només troba ben fet el que ell fa; però és més sospitós encara, el que es queixa de tot i no fa res.

Hi ha persones de les quals costa quissap-lo interpretar-ne el pensament i fer-los les coses al seu grat. Recordo un cap d'oficina que dictava (?) les cartes: "Escrigui, senyoreta. Molt senyor meu:... Ara ja té una idea i pot continuar vostè mateixa". Home, entre poc i massa! Si ningú et fa el llit bé, el més probable és que tinguis mala jeia; i com que no tothom serveix per a tot, si tu mateix et fas el llit hauràs de patir dos mals: llit mal fet i mala jeia.

La filosofia de la vida, i més concretament del treball, com un servei a l'altre, és bonica de debò, però topa a tort i a dret amb els mil i un egoïsmes individuals i col·lectius. Prou escrivim i diem: "servidor de vostè", "del vostre segur servidor", "compteu amb mi si us puc servir en alguna cosa". No cal patir que t'agafin pel mot, perquè ningú no s'ho creu. I no parlem dels denominats "serveis públics": "Què vol? No és aquí, és allà, pugui, baixi, sigui, esperi, torni, signi, porti...". Aneu a aturar un tren!, deia l'avi.

I, tanmateix, no vivim aïllats, ens necessitem uns als altres. No podem nosaltres sols fer-nos el llit de la vida pel qual transcorren, mansoies o tumultuoses, les aigües del nostre viure quotidià, personal, familiar, professional, social, polític. Tots som lliuradors i rebedors, i pel bé de tots, no podem fer altra cosa que aprendre a servir-nos el millor possible.

"No he vingut a ésser servit, sinó a servir", diu Jesús. En realitat, no hi ha un veritable amor a si mateix i als altres, si no es concreta en un servei compromès a la pròpia vocació i a la dels altres. No hi ha veritable fe, si no es tradueix en un servei amorós y generós al disseny de Déu. I és en aquesta incerta esclavitud de "servidor fidel" on rau la grandesa de la llibertat de l'home i la plenitud del seu futur.

Xesc Soliu

Urgell

Barcelona

Mossèn Bonjorn, un català que ha fundat a Bogotà una Universitat a distància

LA SEU D'URGELL.— Era l'any 1965. Mossèn Sebastià Bonjorn acabava d'arribar a Colòmbia i havia estat destinat al Seminari Internacional, però abans havia d'ajudar durant vuit dies una parròquia del Sud. Quan feia ja 20 dies que estava en la parròquia anuncià als feligresos que l'endemà marxava al seu lloc de treball. Tot el barri s'hi oposa i organitzen una visita massiva al Sr. Arquebisbe per a demanar-li que no els prengui el seu sacerdot. "El padre se queda con ustedes". Encara hi és, ell i la seva obra cada dia, més important.

L'obra de mossèn Sebastià Bonjorn ha estat la creació d'un col·legi que actualment acull 5.000 estudiants de Preescolar, Primària i Batxillerat. Té també escola d'oficis. Mossèn Sebastià és el rector i el coordinador de tota aquesta ciutat estudiantil. Llegim en un diari de Bogotà: "Localizado en el Barrio del Carmen, al sudoeste de la capital de la República, la historia del Tecnológico del Sur hace honor a la actividad docente y es testimonio edificante de cómo es posible adelantar con lujo de eficiencia una labor cristiana de compromiso social". El lema del centre educatiu glossa la labor dels seus mestres: "Redención por la fe i el trabajo".

Les obres realitzades amb vocació i amor no arriben mai al sostre. Aquest mateix mes de febrer l'Institut Tecnològic del Sud tindrà també centre universitari a distància. Mossèn Sebastià ens comunica la notícia:

"Pel febrer tindrem a casa nostra, Universitat a distància. Cada vegada que en la missa parlo a la gent de la nostra Universitat, tothom aplaudeix amb força... Ara tindrem també universitaris. Volem que tothom tingui a la mà la manera d'instruir-se. Volem gent que treballi i sàpiga treballar. La Universitat funcionarà en el nou edifici de cinc pisos que acabem d'estrenar".

Amb el mateix entusiasme i escalf humà ens parla del seu treball vocacional:

"Aquí a Bogotà hem tingut ordenacions. Entre lectors, acòlits, diaques i preveres han estat 35. Entre els 7 preveres un és nostre. Va ser escolanet meu. Sortí batxiller del nostre Institut. Entre els 10 lectors un també és de casa. Cantarà missa l'any vinent. També un batxiller nostre d'aquest any ha estat admès al seminari major. Laus Deo. Tenim els seminaris plens de gom a gom. La crisi ja ha passat, gràcies a Déu".

Ens parla també dels seus companys sacerdots del nostre Bisbat d'Urgell. "Tots contents i encantats de la vida. Tots penquem de debò, amb molta

Mossèn Bonjorn segon a l'esquerra, amb els seus col·laboradors més pròxims en la tasca educativa.

Aquest magnífic edifici, obra de la Fe de mossèn Bonjorn, serà la seu de la nova universitat a distància.

alegria. La feina no s'acaba mai, gràcies a Déu". Parla del Sr. Bisbe al qual recorden i "estimem de tot cor", saluda el Dr. Creus—"aquells temps de seminaris"—i envia salutacions de tots per a tots.

L'obra cultural de mossèn Bonjorn al Sud de Bogotà no solament mereix els aplaudiments dels feligresos sinó la consideració i l'admiració de tothom que sàpiguí valorar el pa del saber i l'obra missionera de l'Església. La premsa colombiana sap que mossèn Sebastià hi esmerça "alma, vida, corazón y conocimientos", i nosaltres sabem que hi posa tot l'entusiasme de la seva fe.

Defuncions

El dia 24 de desembre morí a

La Seu d'Urgell el Rvd. Joaquim Borrell i Grau. Nascut a Salàs del Pallars el 1892, va ser ordenat sacerdot el 1915, essent nomenat vicari de Berganui i Aranui. Després exercí els ministeris següents: 1918, vicari-professor de Balaguer; 1921, ecònom de Llagunes; 1922, ecònom de Montcorbau i després rector de Betlan; 1926, rector d'Antist; 1939, ecònom i arxiprest d'Oliana, i el 1967 es jubilà i el 1979 posà la residència al seminari diocesà. L'enterrament tingué lloc a Oliana.

El dia 27 de desembre moria un altre prevere, mossèn Salvador Alart i Sala, de 84 anys d'edat. Ordenat sacerdot el 1922, havia exercit els següents

càrrecs: vicari de Bellver de Cerdanya, ecònom de Maranges, ecònom de Viliella, el 1926, i rector des del 1929; 1940, ecònom de Campelles i Bruguera; 1944, regent d'Estamariu, Bescaran, Castellnou i Aristot; 1955, ecònom d'Alentorn; 1959, ecònom de Poal, i el 1980, ja jubilat, va a residir a Balaguer. La mort li arribà de forma sobtada mentre exercia el ministeri de la paraula en la parròquia del Poal, on li van celebrar la litúrgia funeral, i fou enterrat en el mateix poble.

Durant el 1983, en la diòcesi, han mort nou sacerdots. Reposin en la pau del Senyor.

Antoni Mirabet

Universitaris catalans preparen el congrés "UNIV-84"

BARCELONA.— Cent estudiants i professors de les tres universitats catalanes s'han reunit en unes Jornades d'Estudi per tal d'elaborar la ponència que sobre la situació universitària de Catalunya es presentarà el proper mes d'abril al Congrés Univ-84, que tradicionalment aplega a Roma més de 5.000 universitaris d'arreu del món, representants de 400 universitats. El tema d'aquest any és "Valors socials del treball professional". Com en altres edicions, el Col·legi Major Monterols encapçala la representació catalana al Congrés.

Abans d'aquestencontre preparatori, s'ha recopilat informació estadística a través de més de 1.000 enquestes que s'han fet a professors i alumnes de les tres universitats nostres. "En el treball professional —hom llegeix a les conclusions— cal distingir entre la seva vessant objectiva i la seva vessant subjectiva. A Catalunya, en general, l'universitari ha percebut que és precisament la dimensió subjectiva, que no es pot "mesurar" econòmicament, la que proporciona autèntic valor al seu treball, en incorporar-li els valors propis dels subjectes que realitza aquest treball. No obstant això, moltes vegades no estan suficientment definits quins són els valors de cada subjecte, és a dir, quin és el sentit profund que cada subjecte dona al seu treball professional".

Els congressos Univ, que arribaran aquest any a la seva quinzena edició, estan organitzats per l'"Istituto per la Cooperazione Universitaria" (ICU), organisme internacional amb seu a Roma que ofereix a universitaris de tots els països un camí de diàleg lliure i rigorós sobre problemes d'interès actual.

El professor Jordi Carreras Llansana, Catedràtic de Dret Processal de la Universitat de Barcelona, clausurà amb la seva intervenció les Jornades, assenyalant, entre d'altres coses, la necessitat d'estimular el treball professor-alumne en facultats tan massificades com les nostres. En aquest sentit, la iniciativa dels alumnes pot ser decisiva en la creació i posada en pràctica de nous mètodes de treball acadèmic.

"La universitat espanyola —va dir en un altre moment— s'erfronta a la greu disjuntiva de si els professors cal que tinguin dedicació exclusiva a la tasca docent, o bé poden exercir simultàniament la professió. Ambdues feines han de ser compatibles. La nova Llei de Reforma Universitària exigeix, en canvi, que els càrrecs directius i la majoria del professorat siguin de dedicació exclusiva. Es tracta d'un error que, a llarg termini, pot ser fatal per a la Universitat, car no es pot ser bon professor sense un coneixement directe de la realitat, que difícilment hom pot adquirir per altres mitjans que no siguin l'exercici professional. En aquest aspecte, la Llei de Reforma Universitària tendirà a aïllar més la universitat de la resta de la societat".

"TELEDEUM"

La Federació d'Associacions d'Antics Alumnes d'Escoles Catòliques de Barcelona expressa la seva repulsa

"Teledium", un afront públic per als cristians

No pretenem amb aquests comentaris, atreure l'atenció amb afany de protagonisme. No ens mou tampoc segones intencions, ni desitgem provocar polèmica. Però, sens dubte, no volem ni podem romandre silenciosos davant la pública ofensa que per a tots els cristians constitueix "Teledium", des dels cartells publicitaris i programes a la pròpia representació teatral al Romea i les escandaloses declaracions d'Albert Boadella en diferents mitjans de comunicació.

Per això, avui tranquillem el nostre silenci per evitar que aquest pugui interpretar-se d'acord amb el popular aforisme de "qui calla, atorga".

Per això tampoc no callem, però si atorguem. Atorguem la nostra més enèrgica repulsa a "Teledium", perquè el trobem inadmissible.

Sorprendrà tal vegada a algunes persones, que sigui aquesta "Federació d'Associacions d'Antics Alumnes d'Escoles Catòliques de Barcelona" qui aixequi la seva veu de protesta, perquè les Associacions d'Antics Alumnes no estan actualment massa de moda i es limiten generalment a dur una vida quieta, tal vegada massa lànguida. No oblidem, en canvi, que l'autèntic esperit i per tant la major força de les escoles radica més que en els pares dels alumnes, en aquests mateixos, quan en acabar els seus estudis es converteixen en ex-alumnes, la col·laboració o reacció massiva dels quals, en un moment determinat no ve llavors com a conseqüència d'interessos ni egoïsmes de cap mena, sinó per pròpia convicció.

Previsament, és atenent les veus d'aquests ex-alumnes, indignats, que nosaltres escrivim, amb més tristesa que indignació, perquè la ciutat sencera, tot Catalunya, sàpiga que encara hi ha gent que es considera

"traumatitzada" per haver estudiat en centres religiosos, són molts, moltíssims els alumnes d'avui i d'ahir que tenen en una molt alta estima la formació cristiana rebuda i continuen recordant amb entrançable afecte l'Escola Catòlica on estudiaren.

I totes les associacions d'ex-alumnes integrades en aquesta Federació lamenten profundament que "Els Joglars" hagin pogut arribar a tant i el teatre barcelonès a tan poc.

El "muntatge" d'"Els Joglars"

Albert Boadella —recordeu-lo— és aquest polèmic home de teatre que passà de pes amb "La Torna" tractant el delicat tema dels processos militars, que després conegué per pròpia experiència culminant amb una evasió, teatral com tot allò que és seu.

Albert Boadella, responsable d'"Els Joglars" és, segons sembla, autor i director de "Teledium".

Aquest muntatge s'ha preparat acuradament, tan acuradament que començà per adquirir una finca de tres hectàrees amb una torre de onze habitacions, amb jardí, amb pista de tennis, piscina, etc., en la qual durant uns mesos els actors assajaren en règim de concentració i "recés espiritual", segons llegírem en declaracions del propi Boadella a "El Noticiero Universal" del 17 del propassat novembre.

Es concediren suports econòmics, en forma de subvenció a la Companyia, per la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Barcelona i els Ministeris de Cultura. Però no és a nosaltres que ens correspon discutir aquests aspectes, encara que no hem volgut silenciar-los ja que indirectament afecten a tot-hom, com a ciutadans contribuents.

"Teledium" com a obra cultural

Certament Albert Boadella coneix bé la seva professió i comptant amb els mitjans abans esmentats, ha sabut recrear-se en tot els detalls per aconseguir els objectius que es proposà o li proposaren.

El tema de l'obra és un vell plantejament de l'assaig d'una representació teatral que en aquest cas, té "l'originalitat" de tractar-se de l'assaig de la retransmissió televisiva d'una cerimònia ecumènica que han de celebrar un cardenal catòlic romà, un calvinista francès, un Testimoni de Jehovà de Bèlgica, un mormo alemany, un religiós anglicà del Regne Unit i una monja catòlica nord-americana, un monjo catòlic català i una monja valenciana catòlica.

L'assaig de l'acte eucarístic va interrompent-se a mesura que la veu "en off" del director així ho requereix, fet que s'aprofita perquè els personatges es descobrixin a si mateixos i al final, després de confessar-se recíprocament les seves misèries humanes, en una competició a l'estil de la "Hosteria del Laurel" del Tenorio, arriba precisament el monjo català a la conclusió que ja no es creu en Déu, a la qual cosa el cardenal romà replica: "E l'únic lucido".

El cúmul de seqüències de mal gust i pallassades se van succeint en to menor durant diem-li la primera part de l'obra, ja que aquesta es dona sense entreacte tal vegada perquè els assistents en descobrir-se no s'hagin d'avergonyar.

Però a la segona meitat, a partir de "l'erudita" escena de la baralla de cites públiques entre els personatges, tot va pujant de to i res no queda per deshonrar.

Només les banderes de les nacions dels participants, se salven, perquè com diu un dels personatges, "només són sím-

bols, però no hem de tocar-les". Per si de cas ¿no?

És clar que s'atreveixen amb la pròpia, amb la nostra, amb la de Catalunya, que allí ningú no coneix i la confonen amb la del Congo!

De la irreverència s'arriba a l'inadmissible, a allò que és revulsiu i després al sacrilegi amb la consagració i elevació d'un substitut o complementari de la sagrada forma, el "catchup-christ", una salsa de tomàquet amb la qual s'aconsegueix un "Mac-Donald fastigós" segons el cardenal italià.

Libertat d'expressió

Si, benvinguda sigui la llibertat d'expressió, perquè constitueix el principi i l'essència mateixa de l'home. Però el respecte a la llibertat no pot consistir, no consisteix, a haver d'admetre procacitats, grolleries, indecències i burla dels valors humans espirituals.

Les bones formes i l'educació no són renyides amb la llibertat. Això, últimament sembla que l'està oblidant gairebé tot el teatre català.

Però és que "Teledium" no sols participa d'aquest general empatx de drets mal digerits, sinó que assoleix i traspasa aquesta frontera dels límits permissius, no sols des del punt de vista religiós, sinó fins i tot legalment parlant. Almenys, així ens ho sembla rellegant l'article 209 del Codi Penal:

"El qui de paraula o per escrit fes escarni d'una confessió religiosa o ultratgés públicament els seus dogmes, ritus o cerimònies, serà castigat amb la pena de presó menor, si realitzés el fet en actes de culte, o en lloc destinat a celebrar-los, i amb arrest major en els altres casos".

Les religions no són coses de burla

L'afront de "Teledium" no és tan sols per la religió catòlica, sinó també per la calvinista, anglicana, evangelista, ortodoxa i per als Mormons i Testimonis de Jehovà.

Tots els credos cristians "participen" de lamentables atacs i tots els personatges representants de tals creences religioses se'ls ridiculitza sense contemplacions, al llarg de tota l'obra. I fora d'ella, a tall de programa, s'han editat uns "Recordatoris del primer Teledium". El format d'estampa de primera comunitat presenta un suposat anyell pasqual distribuint les seves carns en set zones que corresponen a les set religions afectades per "l'obra". La part posterior s'ha reservat a la catòlica.

Certament, no deixa de sorprendre que la religió ortodoxa no tingui plaça i que al dors de "l'estampa" on figura el repartiment hi surti el personatge que un desconegut actor encarna en escena amb grans barbes i ulleres fosques.

Per cert: ¿és Boadella la veu "en off" del director de "Teledium" al llarg de tota la representació?

¿Per què no es concreta en cap programa que Boadella és l'autor de l'obra?

Potser perquè, en el fons, se'n dóna vergonya.

Federació d'Associacions d'Antics Alumnes d'Escoles Catòliques de Barcelona

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

Catalunya Cristiana

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P

Remetre aquesta butlleta a:

Redacció i administració:

C. València, 244 Zon. Barcelona-7 Tels. 215/2739 - 2784 - 2805

- Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.
 - Incloc un taló barrat per aquest import.
 - Prego al Banc / Caixa
- Agència
- que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º
- Lloc Data
- Signatura

"TELEDEJUN"

La crítica i la ironia han de servir per quelcom millor

La comunitat ortodoxa espanyola, amb seu a Barcelona, vol expressar amb aquestes línies el seu total rebuig al contingut i a la forma d'una "obra" teatral recentment estrenada. És palès i degudament conscient en el món cristià que potser l'aspecte humà, mai el Diví, de l'Església, Esposa de Crist no ha estat prou fidel a l'esperit evangèlic. Essent però l'Església un lloc de penitència on tots assagem dintre la nostra feblesa humana, ajudats per la gràcia del Verb Encarnat, redimir-nos i preparar els camins del Senyor, tot respectant la llibertat d'expressió i admetent que tota crítica constructiva pot incloure aspectes de sana ironia, de broma neta, també de denúncia del que cal corregir, i també és certament veritat que quan la ironia es converteix en befa blasfema, denúncia destructiva, intencionalitat adreçada a aconseguir la ridiculització despectiva d'allò que és l'esperança i recer espiritual de molts milions de persones que no es declaren purs i sense falta, sinó pecadors i penedits, nosaltres cristians ortodoxos pensem senzillament que s'ha utilitzat la llibertat d'expressió de manera inadequada i que no s'ha respectat el més mínim els sentiments de moltes persones que són prou conscients dels defectes humans d'aquells que formem part del Cos Místic de Crist.

¿Per què, doncs, l'esmentada "obra" juntament amb les crítiques i la ironia i també les blasfèmies implícites no ha ex-

No està bé rabejar-se en el dolor d'una ferida oberta. Oimés, quan tots els creients que confessem que Jesucrist és el Senyor, ens esforcem pacientment i fraternalment per retrobar la plenitud de la comunió.

posat paral·lelament la bona voluntat del món cristià per esdevenir fidel reflex, amb l'ajuda de l'Esperit Sant, del manament evangèlic?

¿Per què, doncs, paral·lelament a les al·lusions de les separacions actuals de les diferents confessions cristianes no s'ha fet menció dels esforços que s'estan fent a través del

Pau VI en la seva visita al Consell Ecumènic de les Esglésies.

diàleg ecumènic entre els fidels, i les comissions mixtes de teòlegs, amb esperit de penitència, reconciliació i pregària en comú que duen a terme arreu del món?

¿Per què, doncs, en nom del millorament de tots plegats, creients o no creients no s'ha intentat una crítica constructiva que aportés un granet de sorra més a la concòrdia entre

tots els homes de bona voluntat?

¿Per què s'ha optat per comoure amb procediments esperpèntics i mal intencionats, tot allò que és sagrat per a milions de persones?

Tanmateix, si l'objectiu era fer arribar al públic sensacions a qualsevol preu, creiem fermament que no són aquestes

sensacions les que un espectacle crític, irònic, denunciant o no, ha de fer arribar. Els mitjans de comunicació poden contenir crítiques, ironies, denúncies, però al mateix temps, per la seva tasca d'informació, formació, comunicació, és a dir cultura, no poden ser unilateralment convertits en mitjans d'incomunicació i deformació de la realitat.

No solament des del món dels creients, sinó també des del punt de vista dels que encara no han trobat Déu, és a dir des d'una ètica humanista o des d'una anàlisi psicològica dels fets, d'allò que malauradament s'intueix i pot haver rera la pretesa obra, es demostra el poc encert d'aquest poc afortunat intent de transmetre'ns quelcom que hauria pogut ser interessant, positiu i constructiu sense perdre ironia i bon gust.

Si la llibertat d'expressió que gaudim a la nostra terra, l'utilitzem per coses com aquesta, ¡que Déu ens ampari a tots! Com a poble de Déu restem humilment confessant les nostres febleses, amb l'esperança, però, en Crist i la seva misericòrdia.

Recordem-ho bé, no ens inquietem. Ell ens ho va dir: aquestes coses passaran, però el Regne de Déu no passarà. Mantenim-nos forts en la Fe, esperant el Jorn de Glòria, la NOva Jerusalem i el Regne de Crist Triomfant sobre tot mal.

P. Joan Garcia Casanovas
Prevere ortodox

"No és això, companys, no és això..."

Espanya en la seva lluita per crear un estat modern ha patit molt. Molta sang, molta suor i moltes llàgrimes. De sort, no n'hem tingut pas gaire. Cal que siguem sincers.

Ens inventarem una Inquisició a fi de posar en ordre els qui no pensaven com nosaltres, i veiem enemics per tot. Expulsarem dos pobles, de la nostra terra, només que per no creure el mateix que nosaltres. Bastirem una muralla xinesa que ens allunyava d'Europa, per tal d'impermabilitzar les nostres fronteres. Lluitarem els uns en contra dels altres, i la intransigència era mantinguda, a sang i a foc. Veïrem el sol solet a estones tan breus que arribarem a creure que el cel sempre era ple

de nuvolots. Ens vàrem treure de la màniga una guerra civil, Revolució per a uns, Cruzada per als altres, i la gent encara en parla i en pateix les conseqüències. Anys terribles de persecució, de discriminació i de mort ompliren de dol la nostra història. Il·lusionada, la gent s'uní per lluitar i poder esdevenir lliures. En aquestes lluites que duraren molts anys, les diferències foren oblidades, i el respecte mutu semblava gran, immens.

La mort del Dictador va fer sobreixir la realitat, la realitat espantosa que palesa la dificultat de viure en democràcia. Els uns començaren a desqualificar els altres. I aquests, de rebot, es feren posseïdors de la Veritat, de l'única ve-

ritat, la qual cosa els atorgava patent de cors.

Cal que confessem que l'existència esdevé difícil, molt difícil, en un règim de llibertat plena. Hom ha d'intuir on comença la llibertat d'altri per a respectar-la, per a no violentar-la; per a esdevenir prou magnànim per perdonar i oblidar els greuges i les dolors passats, i voler recomençar una vida nova. Quan —i això prou ho recorda George Orwell, al seu "1984"— el Germà Gran ens reglamenta àdhuc com hem de respirar, llavors la difícil vida dels individus i de la col·lectivitat esdevé autènticament fàcil.

Quan hom viu en un règim dictatorial o de llibertat vigilada els problemes els veu venir. L'experiència fa

que hom endevini per on l'atacaran i pressent com ho faran. Ara, quan hem aconseguit un estat de llibertat, amb les seves virtuts i amb tots els seus defectes, els atacs a la llibertat personal i comunitària solen ser més subtils, arriben a ésser impalpables. Si més no, costa de descobrir d'on poden venir.

Els cristians són en una lluita espiritual, una batalla esfereïdora, segons ens diu l'apòstol sant Pau, en la Sagrada Escripura. Res no ens ha, doncs, de sorprendre. Però els atacs, en nom d'una pretesa llibertat, ens dolen i deterioren la imatge d'un país, on molts dels seus fills han lluitat i han sofert per tal de viure en llibertat.

La grandesa d'un país, d'una nació, cal mesurar-la pel respecte d'uns envers els altres. Ni la mofa, ni l'escarni —amagats a voltes amb a disfressa de la crítica i de la ironia— no han bastit mai un país, ni han servit per a desenvolupar un poble. I d'això els catalans n'hauríem de saber moltíssim, perquè durant segles i segles, n'hem estat les víctimes. Altrament, en un petit país com és el nostre tornarem a les guerres tribals i a esgarripar-nos pels carrers, que potser és el volen els enemics del Cristianisme i de la nostra pobra, petita i soferta terra.

Àngel Cortès
Pastor evangèlic

Vic

4 notícies de l'Església vigatana

1 "Evangeli del Treball", nou llibre del Dr. Guix

"Evangeli del Treball", obra del Dr. Josep Maria Guix, bisbe de Vic, figura entre els treballs de recent aparició dels quaderns BAC; una esplèndida col·lecció que constitueix un dels serveis a la fe i a la cultura, que posa a l'abast de tothom, la Biblioteca d'Autors Cristians.

El Dr. Guix, especialista en ciències socials, aborda la problemàtica del món del treball i la fe cristiana, que el Papa resumí tan admirablement parlant de "L'Evangeli del Treball".

2 Cent anys de les Germanes Josefines a Ripoll

Amb una bona festa, es commemorà el primer centenari de l'arribada de les Germanes Josefines a Ripoll, que, durant aquesta centúria, han estat dedicades a l'assistència de vells i malalts, tant a les cases particulars, com a l'Hospital Municipal. Ara la comunitat està instal·lada en el nou casal dels

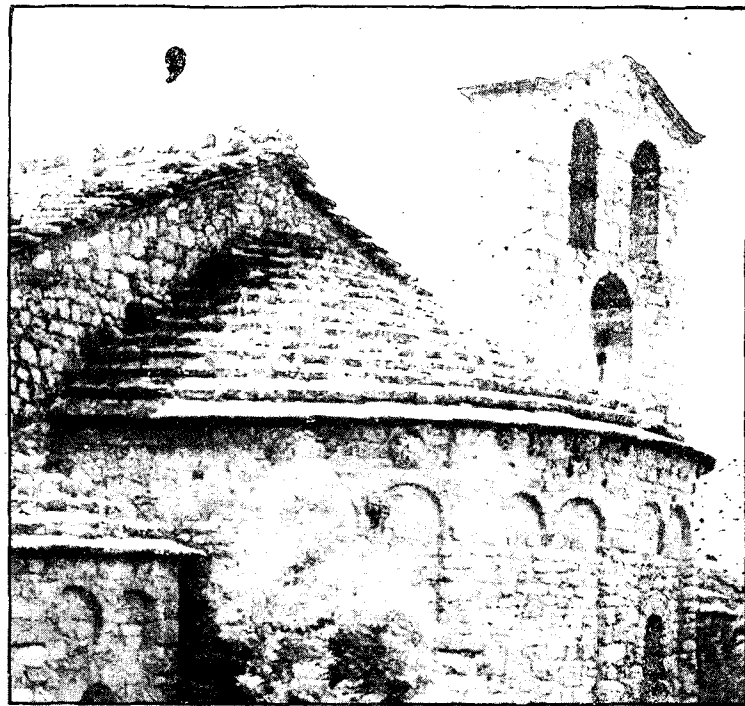
avis, i fou allí on tingué lloc la joiosa commemoració, que va presidir el nou bisbe de Vic, Dr. Guix, que en aquesta ocasió es féu present a Ripoll per primera vegada des del seu nomenament. Després de la benedicció de la capella de la Sta. Creu, tingué lloc una solemne concelebració eucarística. A continuació, va haver-hi un recital de corals infantils. El batlle de Ripoll féu ofrena a les Josefines d'una placa on consta l'agraïment de la vila per la tasca de les religioses. Fa cent anys, el 20 de novembre de 1883, les Josefines arribaren a Ripoll. Ara, el 4 de desembre passat, se'n féu digna i emocionada commemoració. Donem-ne gràcies a Déu.

3 Tanda d'exercicis espirituals per a sacerdots

El monestir de Montserrat ha programat per a aquest any dues tandes d'exercicis espirituals per a sacerdots. La primera és el dia 30 de gener al 4 de febrer, i la segona, del 17 al 22 de setembre. Les tandes comencen el dilluns a l'hora de dinar i acaben després d'esmorzar. Els interessats a assistir-hi poden telefonar al número 835 02 51, de Montserrat.

4 Quaranta anys de "Planter"

Enguany es compleixen quaranta anys de la revista "Planter", portaveu de la Comissió Diocesana de Pastoral Vocacional, editat mensualment pel Seminari de Vic. No és gaire freqüent que publicacions d'aquesta mena i, menys, vocacionals tinguin tan llarga vida. Que "Planter", doncs, hagi perdurat fins ara, és que els lectors hi han trobat tres temes que els interessin: les vocacions, principalment sacerdotals, les missions diocesanes i la causa de canonització del Doctor Torras i Bages. Per commemorar aquest quadragèsim aniversari, el número de "Planter" de gener ha sortit amb unes lletres, en primera pàgina, del Dr. Josep M.ª Guix, un article del Dr. Ramon Masnou i una poesia de Mn. Joan Colom, que fou qui donà a la revista el nom que encara porta. Desitgem que "Planter" continuï fent durant molts anys encara la seva bona tasca d'ambientació vocacional —avui dia més necessària que mai— i que siguin molts els subscriptors que li donin vida. Les subscripcions es poden fer a "Administrador del Foment de Vocacions - Seminari Diocesà - Vic".

Trobades de Joves a Santa Cecília de Montserrat

MONTSERRAT.— Equip ALFA, per a joves de 13-14 anys: Trobada els dies 4-5 de febrer, sota el lema: "Hi ha un home en el camí, no passis de llarg...". Fent camí tot sol, pots anar errat. Agafat pel braç dels companys, veuràs nous horitzons. Equip PI, per a joves de 15-16 anys: Els dies 18-19 de febrer, amb el lema "Poble immens, poble que avança". La fe, cal viure-la en l'àmbit que li correspon, parròquia, comunitat, moviment, etc. Equip TAU, per a joves de 17-20 anys.

Trobada els dies 25-26 de febrer, amb el lema "Pecat i perdó". Amb el pas del temps, hem perdut la consciència de pecat i perdó. ¿No ens caldria recuperar aquests termes?

Recordem que totes les trobades es fan a Santa Cecília de Montserrat, a 4 km. de l'actual Abadia. Abans cal inscriure's al número de telèfon 301 93 37, que és la Delegació de Trobades de Joves de Montserrat, carrer Llúria 7, 3er., 1a., de Barcelona.

A CASA ESPEREN DANONE

DANONE

QUESTIÓ DE BON GUST

Madrid

Els periodistes catòlics
formaran una associació

El president de la Comissió Episcopal dels Mitjans de Comunicació Social, Antonio Montero ha invitat un centenar de periodistes que treballen a Madrid a una reunió amb la finalitat de crear la secció espanyola de la Unió Catòlica

Internacional de Premsa (UCIP). La reunió serà el dia 21 a la Casa de l'Església; després hi haurà reunions similars en d'altres ciutats, a fi de crear seccions locals que constitueixin després una federació nacional.

Galícia

Edició de la Bíblia
en gallec

SANTIAGO DE COMPOSTELA.— La primera edició de la Bíblia en llengua gallega, traduïda per un equip d'experts en Sagrades Escripcures i Teologia, entrarà en impremta els pròxims dies. Encara que hi ha fragments de la Bíblia traduïts

al gallec i fins i tot una versió íntegra realitzada pel magistrat Casado Nieto, aquesta serà la primera edició gallega efectuada per biblistes, en la qual hi han treballat quinze experts des de fa més de tretze anys.

Astúries

Un telèfon al servei del
missatge cristià

OVIEDO.— Durant els tres anys que porta funcionant el servei de missatge cristià per telèfon, ideat per la parròquia del Cor de Maria, d'Oviedo, s'han registrat al voltant de 175.000 trucades telefòniques. Es tracta d'un mitjà d'apropa-

ment al missatge cristià, el qual es pot aconseguir mitjançant la trucada al número 23 15 00 que atén les 24 hores del dia i que emet gravacions variades amb continguts d'animació, esperança i consol.

Biscaia

Una mare de set fills i un porter,
pròxims sants bascs

BILBAO.— Una dona espanyola, casada, mare de set fills, que a més a més, educà cinc nebots orfes, serà beatificada per Joan Pau II en aquest any 1984, potser a la tardor. Només manca que el Papa fixi la data. Es tracta de Rafaela Ybarra de Villalonga, que aconseguí la santedat en el món l, que sense ésser religiosa, fundà la Congregació Femenina dels Àngels Custodis.

És molt probable que el dia de la beatificació de Rafaela pugi als altars un jesuïta, també espanyol i també basc, el germà Gárate, el qual se santificà a la porteria de la Universitat de Deusto.

Han passat trenta dos anys des que la causa de la seva beatificació fou iniciada l'11 de juliol de 1952, essent papa Pius XII. El 16 de març del 1970, Pau VI reconegué oficialment les virtuts en grau heroic de Rafaela Ybarra i la declarà venerable. El miracle atribuït a la seva intercessió és una curació instantània de meningitis tuberculosa. La sofria Vicenta Marasco, alumna del col·legi que les religioses dels Àngels Custodis tenien a Còrdova (Argentina). Vicenta viu i assistirà a la beatificació. Als divuit anys va contraure matrimoni amb José Villalonga, pertanyent a una rica família catalana. Rafaela superà la dificultat de la qual parla l'Evangeli i aconseguí que "el camell entrés per l'ull de l'agulla" i, essent rica assolí el regne dels cels. A la vegada que atenia de forma exemplar les seves obligacions familiars, es dedicà amb zel vertaderament admirable a les obres de caritat. Fou una mare de família, una seglar cristiana compromesa amb l'Evangeli, després i lliurada el servei del proïsme.

El germà Francisco Gárate és un d'aquests exemples increïbles d'humilitat, de servei callat, d'atenció cristiana, pacient i discreta de servei generós i total als altres des de la senzilla porteria d'una institució docent, com la Universitat de Deusto. La fama de santedat del germà Gárate fa molts anys que és proverbial en el País Basc i fora d'ell.

Salamanca

Monsenyor Mancilla recorda que Jesucrist es reconcilià

Cal formar els joves
amb sentiments pacífics

CIUDAD RODRIGO.— "Si la pau és un do de Déu; si Déu és la font de la pau, Ell crida a la pau, la garanteix i la dóna com a fruit de la justícia i de la veritat. Però és l'home, individual i comunitariament, el qui ha de cooperar a l'edificació d'aquesta pau", escrivia monsenyor Mansilla amb motiu de la Jornada Mundial de la Pau.

"És l'home —afegeix— tan exposat a l'error i al mal, qui ha d'anar a la recerca d'aquest Déu transcendent, el qual es projecta en la seva vida, la purifica de l'error, l'allibera de les seves passions i l'ajuda interiorment, amb la seva gràcia, a realitzar la pau o a tornar a trobar-

la si l'ha perdut. La pau és certament un do de Déu i procedeix d'Ell".

Després d'assenyalar que Jesucrist és el portador de la pau i, que aquesta sols s'aconsegueix amb la conversió del cor, com diu el lema d'aquest any, afegeix el Prelat: "És necessari educar en la pau; cal formar els joves, sobretot, amb sentiments pacífics. Els qui es lliuren a la tasca de l'educació, principalment de la joventut, o formen l'opinió pública tinguin com a gravíssima obligació la preocupació de formar les ments de tots en nous sentiments pacífics. Tots hem de canviar els nostres cors amb els ulls

posats en l'orbe sencer i, en aquells treballs que tots junts podem dur a terme, perquè la nostra generació millori", com diu el Concili Vaticà II.

Monsenyor Mansilla conclou: "Davant la situació lamentable a què ha arribat l'home dels nostres dies, allunyat, separat de Déu i, per consegüent, dividit a si mateix i enfrontat amb els altres, Jesucrist no deixa d'anunciar i oferir la bona Nova de la reconciliació. I ho fa pel ministeri de l'Església, segons afirma Sant Pau. Per a l'apòstol la reconciliació ens fa homes nous; ens apropa a Déu i ens fa seus".

Mass media

Tres cultes no catòlics
emitiran programes a TVE

MADRID.— Tres cultes no catòlics tindran accés a Televisió Espanyola en un pròxim futur. Es tracta de l'Església Evangèlica, la comunitat israelita i l'Església Espanyola Reformada.

Encara que s'anuncià que aquesta programació començaria aquest mes de gener, quedarà encara per determinar aspectes tan importants com la duració d'aquests espais, punts sobre els quals s'arribà a un acord en la reunió celebrada en el Ministeri de Justícia.

Pel altra banda, el bisbe Antonio Montero, s'ha reunit amb José María Calviño per estudiar el cas del programa religiós catòlic "Poble de Déu". La trobada ha resultat positiva. Després d'una conversació de 45 minuts, en la qual es tractà de la "Programació alterada", el bisbe Montero qualificà la trobada de "correcta". "Se m'han ofert propostes concretes per a resoldre el problema, que he promès estudiar i consultar.

Per altra banda, l'arquebisbe de Barcelona, no ha demanat a TV-3 l'emissió de la missa dominical en català. Era prevista, la transmissió d'una missa el passat diumenge dia 22, a les 12, des de la parròquia barcelonina de Sant Pau del Camp, però tingué caràcter extraordinari i no està programada una missa cada diumenge.

Actualment, ja existeix una missa dominical en llengua catalana, que s'emet per la Segona Cadena en el circuit català i el celebrant de la qual és el sacerdot Marià Martínez Roura, delegat diocesà per als mitjans de comunicació social. Aquesta missa s'emet a la mateixa hora que la que s'emet en castellà per la Primera Cadena, amb la finalitat que els catalanoparlants disposin d'una missa en aquesta llengua, destinada sobretot als malalts.

Índia

Els musulmans reflexionen sobre l'Església Catòlica

NOVA DELHI.— Per encàrrec de les conferències episcopals d'Àsia, el pare Terence Farias, jesuïta, ha presentat una memòria sobre la imatge que els musulmans s'han fet dels cristians. L'encàrrec fou fet amb motiu d'un congrés celebrat a Varanasi (Índia) i amb l'objecte de sintetitzar els efectes de la presència cristiana en les regions del país on predomina l'Islam.

El qüestionari establert cara a l'enquesta ha estat adreçat a un mostrari ben dossificat de deixebles de Mahoma en set estats de la Unió Índia. Les respostes rebudes demostren essencialment que els musulmans, que potser se senten atrets per certs aspectes dels ensenyaments de Crist, rebutgen en molt punts la forma que té l'Església de posar-los en pràctica.

Positivament, es revela en general, una apreciació favorable pel sentit de servei dels cristians, la seva caritat cara als pobres i oprimits, la pulcritud dels seus oficis religiosos solemnes i expressius a la vegada. Les dones particularment posen com a exemple el caràcter monògam de la societat cristiana, i la igualtat que existeix entre home i dona referent a la llibertat individual.

La distància entre la clerecia, que té un lloc d'honor en la comunitat, i el laicat, que no té accés directe a Déu, apareix com un signe negatiu.

Nicaragua

Combaten el govern que els vol desposseir d'allò que és seu

Per als indis miskitos, la llibertat és la terra

MANAGUA.— La lluita dels indis contra el Govern de Nicaragua no té res a veure amb els conflictes entre sandinistes i antisandinistes. Es tracta, segons universitaris i sacerdots americans, d'una batalla per les seves terres i la supervivència de la seva cultura específica, els seus costums i la seva llengua. Segons el professor Nietschmann, un universitari americà que ha passat tres mesos d'estiu entre els Indis Miskitos, el que aquests volen, són les seves terres, i estan disposats a continuar la lluita per recuperar-les, sigui quin sigui el tipus de règim que imperi a Managua.

"Els indis no combaten per la democràcia o les eleccions", afirma el professor Bernard Nietschmann, de la Universitat de Califòrnia, autor de tres obres sobre les tribus de la costa atlàntica de Nicaragua. **Per un indi, la llibertat és la terra, no la democràcia o el marxisme.** Els seus objectius de guerra i de pau són recuperar i controlar les seves terres". En un article publicat a New York Times, el professor Nietschmann escriu que les faccions

oposades en el conflicte nicaragüenc utilitzen o acusen els indis sense comprendre'ls i sense que la seva sort els importi realment. Reconeix que els caps Miskitos, Sumos i Ramas han buscat aliança amb els anti-sandinistes "per obtenir armes i un sosteniment", però que el seu únic objectiu és recuperar les terres de les quals han estat expulsats. Recorda que quan els combats es de-

senvolupaven sobre la frontera nord-est de Nicaragua, a la regió de Río Coco, ribera que fa frontera amb Hondures, el govern de Managua havia iniciat un programa de desplaçament i de reimplantació massius, amb objecte d'allunyar els indis de la zona fronterera. Després d'aquests desplaçaments un èxode massiu vers Hondures dels indis Miskitos s'ha produït. El desconeixement de la cultura dels indis, l'abolició del seu guiatge tradicional, els "Consells d'Ancians", pel nou poder i la campanya d'alfabetització en castellà han estat els punts de partida de les primeres baralles amb els sandinistes. Els anti-sandinistes refugiats a Hondures han tingut fàcil la tasca per captar aliats entre els indis descontents.

El professor Nietschmann assegura que el règim de Managua, si pogués resoldre les seves diferències amb els Miskitos "evitaria una censura molestosa per part de les organitzacions dels Drets de l'Home i guanyaria un gran aliat en la seva lluita contra els anti-sandinistes".

Filipines

5 minuts diaris per resar per la Pau i la Justícia

MANILA.— Fa dues setmanes que el rector de Kabankalan fa sonar 21 campanades a les 12 del migdia. Totes les activitats d'aquest poblet de l'illa de Negros se suspenen durant uns minuts: A petició del cardenal Jaime Sin, cap de l'Església filipina, la població és així invitada a interrompre el treball durant cinc minuts cada dia "per pregar pel retorn de la pau i de la justícia". Durant aquest temps de pregària, totes les campanes ressonen a través del país.

La xifra 21 no és un simple atzar: fou el 21 d'agost que el líder de l'oposició, Benigno Aquino fou assassinat tot just arribava a Manila després d'anys d'exili als Estats Units. El 21 de setembre també és el dia de la declaració de la llei marcial, el 1972. El cardenal vol, d'aquesta manera, protestar a la seva manera contra la deterioració de la vida política després de l'assassinat d'Aquino. Però al mateix temps fa servir tot el seu poder per calmar la població i evitar nous enfrontaments amb les forces d'ordre públic. Els filipins, mentrestant, demanen senzillament la dimissió del president Fernando Marcos i que s'clareixi tota cosa referent sobre la mort d'Aquino. Segons l'opinió pública, Marcos i els militars són els responsables d'aquest afer.

El 1981 el cardenal Sin publicà una carta declarant a la premsa: "El president ha complert el seu temps; essent incapaç de dur correctament els afers del país, ha de retirar-se".

França

Un de cada dos francesos ha llegit l'Evangelí

PARÍS.— Més de la meitat dels francesos ha llegit l'Evangelí, però només un francès de cada cinc és capaç de citar-ne una frase, segons una enquesta realitzada pel setmanari cristià "La Vie" amb motiu del seu número 2000. És la primera vegada que s'ha interrogat científicament els francesos sobre el seu coneixement de l'Evangelí, i els resultats són sorprenents en una França que es diu deschristianitzada.

Segons l'enquesta, realitzada els 21 i 22 de novembre propassat amb una mostra representativa de 996 persones, repartides en tot el territori nacional, el 56 per cent de les persones preguntades han llegit l'Evangelí, el 17 per cent totalment. Però només el 19 per cent d'entre elles és capaç de recitar-ne una frase. La frase més coneguda pels francesos es: "Estimeu-vos els uns als altres". Per la majoria de les persones preguntades, l'Evangelí és una relació de la vida de Jesús (39 per cent), el llibre sobre el qual s'ha fundat el cristianisme (33 per cent), un text que manté una certa actualitat (16 per cent). Finalment, pel 41 per cent de persones preguntades, l'Evangelí ha inspirat sempre la seva actitud en la vida.

Aquestes xifres són una mica sorprenents si es considera les taxes de pràctica religiosa habitual que oscil·len entre el 12 i el 13 per cent de la població francesa. Això significa que l'adhesió al cristianisme no es mesura per la freqüentació a la missa dominical. També és interessant posar de relleu que més de la meitat dels francesos preguntats declaren que l'Evangelí ha inspirat sempre certes actituds de la seva vida, i també que l'Evangelí no és solament una font de curiositat intel·lectual, sinó que és capaç d'orientar i l'acció i d'ésser una guia en la pràctica de la vida quotidiana.

URSS

"L'opi del poble" resisteix tota mena de persecucions

MOSCOU.— L'afluència a les esglésies ortodoxes de Moscou als oficis de Nadal, celebrats la nit del 6 al 7 de gener, segons el calendari Julià, dona testimoni de la persistència del sentiment religiós i també d'un cert renaixement de la fe a la Unió Soviètica, malgrat els esforços de la propaganda atea.

Entre la multitud que va assistir a la missa celebrada pel patriarca Pimen a la catedral de l'Epifania, la més gran de Moscou, hi havia molt joves amb babutxes, i moltes àvies amb mocadors d'espatlla. Als llocs de reunió hi havia igualment però en nombre limitat, els milicians i les "droujniki", les auxiliars voluntàries de la policia, la presència de les quals als voltants dels llocs de culte és essencialment "dissuasiva". Ja que els fidels són nombrosos per celebrar el naixement de Crist, els grans desplaçaments de multituds són per Pasqua la festa més important de la religió ortodoxa.

Al cap de molts anys, segons l'opinió de les autoritats que se senten inquietes, "l'opi del poble" del qual Lenin predeia l'espontània desaparició, exerceix una certa atracció sobre els joves i els intel·lectuals, deseparats aparentment davant una certa "vida ideològica". Si les estadístiques oficials parlen de 30 milions de fidels de l'Església ortodoxa, es tem que la xifra real pot ser dues vegades més important, i això malgrat la vigilància del Kremlin. Des del 1943, l'inici d'una "convivència" entre l'Església i l'Estat, els jerarques de diverses confessions tolerades a la Unió Soviètica s'han vist més o menys obligats a sotmetre's al poder polític, segons constaten els observadors: el testimoni de la intensa activitat internacional del patriarcat de Moscou a favor de la "lluita per la pau i per la prevenció de la guerra nuclear".

EE.UU.

35.000 mormons encara practiquen la poligàmia

WASHINGTON.— Tèdicament i legalment, només tenen dret a una esposa, com tothom. Pràcticament, segons xifres publicades dies enrera, encara hi ha uns milers d'americans—35.000, la majoria dels quals són mormons— que no han volgut sotmetre's a la regla general i haver volgut contraure justes noces amb diverses esposes.

La poligàmia dels mormons constitueix regularment el motiu de diversos fets que fan somriure els monògams, a despit d'una certa enveja. Així, la història d'un alcalde d'una petita ciutat d'Utah, que disposava d'un "staff" de deu persones, la majoria dones, i a més les seves esposes.

La poligàmia dels mormons remunta als temps de la creació de l'Església mormona, a mitjan segle XIX, per un tal Joseph Smith, que a base d'unes visions que l'inciten a restaurar l'Església cristiana dels temps apostòlics. Les primeres comunitats estaven subjectes a una ferotge discriminació, que els obligà a exiliar-se en el desert hostil i cobert de sal de l'Utah i a fundar la seva capital, Salt Lake City. La poligàmia era aleshores una regla en l'Església mormona. Això facilità el ràpid creixement de la població, fonament d'una Església florent. Per altra part, ella partia dels principis bàsics de l'Església: en l'Antic Testament, els patriarques tenien més d'una dona, i el Déu dels mormons manava que la tradició fos respectada. Dit això, segons els historiadors mormons, només un petit nombre d'entre ells eren polígams, perquè calien molts diners i molt caràcter per viure amb diverses dones.

El 1896, els mormons renunciaren a la poligàmia, per poder fer acceptar l'Estat en la Federació americana. Des d'aleshores la poligàmia és il·legal, i les autoritats religioses excomuniquen els contravençors. Però encara hi ha 35.000 polígams als EE.UU., 20.000 dels quals viuen a l'Utah.

La mare Rosa ha renunciat a tot i s'ha lliurat en cos i ànima als altres. Aquí la veiem atenent els seus malalts.

Molta gent no pot atendre llurs necessitats.

Una catalana, nascuda concretament a Vic, és la directora mèdica de l'hospital-leproseria de la ciutat de Surak a l'Índia. La mare Rosa Porta Villagrasa, de la Companyia Missionera del Sagrat Cor, porta 24 anys en

aquest país, treballant els set dies a la setmana. La finalitat del seu treball sempre ha estat alleujar i curar els malalts que pateixen.

A la ciutat de Surak

Una catalana dirigeix un hospital-leproseria a l'Índia

Durant aquest llarg període missioner de la seva vida, la mare Rosa només ha vingut tres vegades a Catalunya. "Catalunya Cristiana", aprofitant la seva darrera visita a Barcelona, ha parlat amb ella. És el testimoniatge d'una dona que, moguda per una vocació irrefrenable, ha renunciat a tot i s'ha lliurat en cos i ànima als altres.

Surak és una ciutat que es troba a la regió de Guperat, al nord de Bombai. Rosa Porta sempre hi ha viscut, llevat de l'època de la guerra de Bangladesh en què va anar a un campament de soldats per tal d'atendre els ferits. Conjuntament amb una altra missionera, ara, té cura dels 200 interns i 6.700 malalts ambulants de l'hospital-leproseria de Surak.

Índia, com és sabut, és un país d'escassos recursos econòmics. La supervivència i manteniment d'un centre com el que porta aquesta missionera catalana no és pas fàcil. "El govern —ens diu— ens paga una rúpia al dia, o sigui 15 pessetes diàries, per malalt. Realment és molt poca cosa, però tampoc no pot fer gaire més. Allà hi ha molta misèria. Molta gent no pot atendre les seves necessitats mínimes. Amb aquesta quantitat hem de fer front al menjar, l'alimentació, els medicaments, els vestits i la rehabilitació". En parlar de la part econòmica, la mare Rosa insisteix que femesment de l'ajut que reben de la campanya "Mans Unides" pel que fa a la rehabilitació dels malalts. L'Hospital disposa de sastreria, fusteria i de taller per a labors, tot en la línia de fer possible la fàcil incorporació del malalt quan es curi i surti del centre. També parla de les ajudes que arriben de països com Espanya, Anglaterra i Alemanya, sense les quals difícilment podrien tirar endavant. Els malalts no paguen res. Només aquells que tenen suficients recursos econòmics estan obligats a finançar-se els medicaments.

Aquest Hospital-leproseria queda a la part industrial de Surak. Abans, quan no s'havien construït molts dels edificis moderns que han allargat considerablement la ciutat, el Centre quedava als afores. Ara,

malauradament, ja no és un indret tan tranquil.

L'Hospital no té contractat personal auxiliar perquè faci feines. Els mateixos malalts, quan es troben en condicions, donen un cop de mà. "Ens ha anat molt bé —comenta la missionera catalana— no tenir ningú. Ells se senten més realitzats i veuen que són útils".

Durant molt temps, hi ha hagut la creença generalitzada que la lepra era una malaltia molt contagiosa. Quant a aquest punt, la mare Rosa indica que ho és, però no tant com es diu. Afirma que ho és menys que la tuberculosi. Les possibilitats de curar-se són totals si la malaltia no és molt accentuada. "Amb l'operació i el tractament adequat el malalt pot

recuperar-se. El tractament Rifalani és molt efectiu. En el termini d'un mes i mig el bacil passa a ser granular".

malauradament, ja no és un indret tan tranquil. L'Hospital no té contractat personal auxiliar perquè faci feines. Els mateixos malalts, quan es troben en condicions, donen un cop de mà. "Ens ha anat molt bé —comenta la missionera catalana— no tenir ningú. Ells se senten més realitzats i veuen que són útils".

malauradament, ja no és un indret tan tranquil. L'Hospital no té contractat personal auxiliar perquè faci feines. Els mateixos malalts, quan es troben en condicions, donen un cop de mà. "Ens ha anat molt bé —comenta la missionera catalana— no tenir ningú. Ells se senten més realitzats i veuen que són útils".

malauradament, ja no és un indret tan tranquil. L'Hospital no té contractat personal auxiliar perquè faci feines. Els mateixos malalts, quan es troben en condicions, donen un cop de mà. "Ens ha anat molt bé —comenta la missionera catalana— no tenir ningú. Ells se senten més realitzats i veuen que són útils".

L'Índia és un país molt diferent al nostre. Tot gira entorn de la família.

malauradament, ja no és un indret tan tranquil. L'Hospital no té contractat personal auxiliar perquè faci feines. Els mateixos malalts, quan es troben en condicions, donen un cop de mà. "Ens ha anat molt bé —comenta la missionera catalana— no tenir ningú. Ells se senten més realitzats i veuen que són útils".

malauradament, ja no és un indret tan tranquil. L'Hospital no té contractat personal auxiliar perquè faci feines. Els mateixos malalts, quan es troben en condicions, donen un cop de mà. "Ens ha anat molt bé —comenta la missionera catalana— no tenir ningú. Ells se senten més realitzats i veuen que són útils".

malauradament, ja no és un indret tan tranquil. L'Hospital no té contractat personal auxiliar perquè faci feines. Els mateixos malalts, quan es troben en condicions, donen un cop de mà. "Ens ha anat molt bé —comenta la missionera catalana— no tenir ningú. Ells se senten més realitzats i veuen que són útils".

Missionera vocacional

malauradament, ja no és un indret tan tranquil. L'Hospital no té contractat personal auxiliar perquè faci feines. Els mateixos malalts, quan es troben en condicions, donen un cop de mà. "Ens ha anat molt bé —comenta la missionera catalana— no tenir ningú. Ells se senten més realitzats i veuen que són útils".

malauradament, ja no és un indret tan tranquil. L'Hospital no té contractat personal auxiliar perquè faci feines. Els mateixos malalts, quan es troben en condicions, donen un cop de mà. "Ens ha anat molt bé —comenta la missionera catalana— no tenir ningú. Ells se senten més realitzats i veuen que són útils".

malauradament, ja no és un indret tan tranquil. L'Hospital no té contractat personal auxiliar perquè faci feines. Els mateixos malalts, quan es troben en condicions, donen un cop de mà. "Ens ha anat molt bé —comenta la missionera catalana— no tenir ningú. Ells se senten més realitzats i veuen que són útils".

Família a Catalunya i Aragó

malauradament, ja no és un indret tan tranquil. L'Hospital no té contractat personal auxiliar perquè faci feines. Els mateixos malalts, quan es troben en condicions, donen un cop de mà. "Ens ha anat molt bé —comenta la missionera catalana— no tenir ningú. Ells se senten més realitzats i veuen que són útils".

malauradament, ja no és un indret tan tranquil. L'Hospital no té contractat personal auxiliar perquè faci feines. Els mateixos malalts, quan es troben en condicions, donen un cop de mà. "Ens ha anat molt bé —comenta la missionera catalana— no tenir ningú. Ells se senten més realitzats i veuen que són útils".

malauradament, ja no és un indret tan tranquil. L'Hospital no té contractat personal auxiliar perquè faci feines. Els mateixos malalts, quan es troben en condicions, donen un cop de mà. "Ens ha anat molt bé —comenta la missionera catalana— no tenir ningú. Ells se senten més realitzats i veuen que són útils".

Gerents interessats en algun candidat truqueu a l'Associació Cristiana de Dirigents. Tels. 319 77 21 - 318 79 77. (De 5 a 8)

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"

O tenir cura d'ancians. Contracte mercantil.

ASSESSOR

D'indústries tèxtils. Contracte mercantil.

VENEDOR

De nivell o cap de vendes béns industrials. INEM 18.808.007

ADJUNT

A gerència amb molta experiència. Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa. INEM 31.282

PINTOR

Decorador-estucador. Contracte mercantil.

CONSULTOR-

Analista d'empreses amb gran experiència. Contracte mercantil.

AUXILIAR

administratiu. INEM 109.678.

ADMINISTRATIU

Expert, amb alemany i francès. Contracte mercantil.

ENGINYER TÈCNIC

Especialista tintoreria i "aprestos". INEM 49.569 D.

ADMINISTRATIU

auxiliar comptable i caixa. INEM 19.475.446

APARELLADOR

Contracte mercantil.

ADJUNT

A Direcció, comptable o cap de magatzem. INEM 40.006

SECRETÀRIA

Investigació i Relacions humanes. INEM 21.089.846.

DEPENDENTA

Administrativa. INEM 43.463.

SOTS-DIRECTORA

O responsable d'un departament, encarregada d'una botiga, relacions públiques, assistenta social. INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR

Administrativa en pràctiques matins. INEM 31.705.

CAP

De vendes o cap de magatzems. INEM 18.533.853.

DIRECTOR

Comercial sector auxiliar Construcció i Béns d'equip. INEM 15.730.426.

GERENT

O executiu d'alt nivell. Contracte mercantil.

CAP ADMINISTRATIU

INEM 14.367.157

DIRECTOR-GERENT

O director-industrial amb experiència. Contracte mercantil.

ADJUNT COMERÇ EXTERIOR

INEM 22152435.

ENGINYER SUPERIOR

Amb experiència en Direcció. INEM 20854001.

DIRECTOR

De fàbrica de productes químics. Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa. INEM 34.788.

AUXILIAR

Comptable; facturació, caixa per transports, magatzems, etc. INEM 1.820.056.

AUXILIAR

Comptable administratiu només matins. Contracte mercantil.

VIATJANT

Especialitzat en material audiovisual. Contracte mercantil.

AUX. ADMINISTRATIVA.

INEM 18.882.454.

ESPECIALISTA

En comptabilitat analítica, planificació financera, costos, control de gestió i coneixedor temàtica fiscal. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA-

Recepcionista amb experiència. INEM 17.448.822.

ESTUDIANT

Darrer curs lleis només matins. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA

Molt acostumada tracte amb públic. INEM 20.758.352.

PROFESSORA CATALÀ

i/o administrativa. INEM 17575270.

AUXILIAR

Administratiu només matins. INEM 32.375

GERENT

Amb experiència. Contracte mercantil.

CAP ADMINT.

INEM 14.367.157.

ASPIRANT

Amb estudis administratius. INEM 80923.

DEPENDENT BOTIGA TÈXTEL

O gestió carrer i despatx. INEM 21.472.631.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA.

INEM 36 969 329.

CAP DE VENDES TÈXTEL I VENEDOR.

Amb molta experiència. INEM 15.329.905

DIRECTOR COMERCIAL/ CAP COMPRES

Profund coneixedor processos tèxtils. Contracte mercantil.

ENGINYER TÈCNIC AGRÍCOLA.

INEM. 23.566.

VENEDOR RAM ELÈCTRIC

INEM 14.486.402.

ENG. TÈCNIC TINTORERIA I APRESTS.

INEM 49.769.

CAMBRER

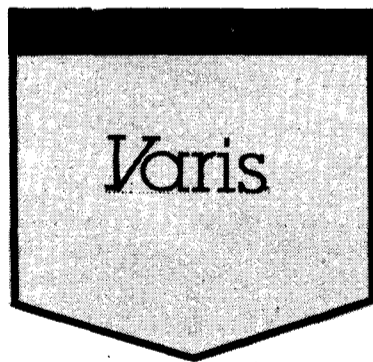
Amb experiència. INEM - 87.738.

AUXILIAR ADMINISTRATIU

INEM 23.265.679.

ADMINISTRADOR

Experiència fiscal, comptable i financera. Contracte mercantil.

LLOGUEM

Casa de pagès temporada. Plana de Vic. Tel. 887 00 69.

AUXILIAR

Administrativa amb 1er. i 2on. grau de F.P. INEM n.º 21335749. Tel. 330 34 39.

ES VEN

Màquina de tricotar marca Superba, semi nova. Tel. 330 34 39.

JOVE ADMINISTRATIU

26 anys, experiència bancària, parla i escriu alemany, sol.licita treball. Tel. 357 10 81.

TEAS

Taller escola d'Arts Suntuàries Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics A partir dels setze anys

Taller especialitzat Esmalt sobre metall-ceràmica Tapis i estora

Cultura General

Recuperació Física-Logopedia "CLUB-ESPLAI" Assessorament psiquiàtric i psicològic

Informació: 215 69 77 de 12 a 14 hores

CRÈDITS

Hipoteques, Personals, Professionals, Compra venda, Compra paperetes joies en 48 hores per a particulars i empreses. Interessos bancaris.

Consell de Cent, 118, tel. 325 34 98.

CRISPE

Residència per a noies treballadores, carrer Venero, 4-6. Barcelona-5. Tel. 300 52 22.

AMB REFERÈNCIA

Cuiner per residència d'avis.

CLASSES

de Física, BUP i COU particulars o grup. Tel. 330 18 96. Prof. titulat amb experiència.

SANTA MARTA

Servei a domicili de ATS, INFERMERS, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel. 245 37 58.

S'OFEREIX

Entrevista a on falti. Títol llicenciada filosofia i lletres. Tel. 254 29 52.

REPRESENTANTS

Lliures a comissió per Catalunya necessita indústria d'arts gràfiques. Tel. 803 02 42. Sr. Josep.

Vendes

Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho, junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on Barcelona-7.

NOM

ADREÇA

POBLACIO

Tel

PREU LÍNIA

50 ptes.	MES
100 ptes.	
150 ptes.	
200 ptes.	
250 ptes.	SETMANES
300 ptes.	
350 ptes.	

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions. Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on, Barcelona-7.

DIUMENGE

IV DE DURANT L'ANY

A cura
dels monjos de Poblet

el pa de la paraula

LA NOSTRA RIQUESA ÉS EL SENYOR

En una situació de pobresa sociològica, com era la d'Israel en temps de conquesta assíria, creix la possibilitat de viure més profundament els valors de l'esperit i de la fe. El despreniment interior de les riqueses i dels poders d'aquest món, acreix la llibertat de l'esperit per centrar-se en l'essencial. Aquest text prepara el terreny per la sembra de les Benaurances. Tota comunitat religiosa, cristiana, humil i pobre, restarà oberta a l'Amor, a la Paraula i a la joia de la fe.

Lectura del llibre del profeta Sofonies (2:3;3:12-13)

Busqueu el Senyor, tots els humils del país que compliu els seus preceptes; busqueu la bondat, busqueu la humilitat. Potser així quedareu protegits el dia rigorós del Senyor.

Deixaré en el teu país un poble humil i pobre. La resta d'Israel buscarà refugi en el nom del Senyor. No faran injustícies ni mentiran, ni tindran una llengua enganyadora. Podran pasturar i reposar sense que els inquieti ningú.

EL SENYOR DÓNA PA ALS QUI TENEN FAM

Si som conscients de l'opressió del pecat, el Senyor ens farà justos. Si tenim fam i set de Déu, Ell ens saciarà. Si ens obrim a la fe, il·luminarà el nostre viure. Si el pecat del món i la nit humana ens atordeixen, el Senyor és la força dels desvalguts.

Salm 145:7,8-9a, 9bc-10 (R: Mt 5:3)

El Senyor fa justícia als oprimits,
dóna pa als qui tenen fam.
El Senyor deslliura els presos.

R. Felços els pobres en l'esperit;
el Regne del cel és per a ells.

El Senyor dóna la vista als cecs,
el Senyor redreça els vençuts.
El Senyor estima els justos;
el Senyor guarda els forasters. R.

El Senyor manté les viudes i els orfes,
i capgirarà els camins dels injustos.
El Senyor regna per sempre,
és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

"El cristianisme exigeix que hom renunciï als honors i a la consideració, més encara que al diner. Perquè el diner és quelcom purament material, mentre que l'honor —en el sentit de consideració social— és una noció espiritual. El cristià, doncs, hi està d'allò més obligat, a renunciar a l'honor i al respecte. Ser cristià és una qüestió d'honor; l'honor que prové del seu ésser i de la seva persona obliguen al cristià a precisar la veritable noció d'honor, si és que no vol —acceptant els honors i el respecte del món— obtenir l'aprovació de l'instant i fer-se culpable de contribuir a propagar una falsa noció d'honor."

Sören Kierkegaard

Rics captaires de pobresa

Si les paraules només diguessin allò que volen dir, ningú no diria tot el que ell vol dir. A vegades per fer-nos entendre no tenim altre remei que estrafer una mica la llengua. Hem de dir que només sap el qui no sap, que només cerca qui ja té, que només és fort qui se sent feble, que només el ric pot ésser pobre. ¿Ganes d'embolicar la troca? No, no! Més aviat desesperats intents de desembullar l'inextricable.

¿I hi ha res de més inextricable que la vida d'un cristià? La teologia és el més gran dels embulls humans. Parlar de Déu amb mots dels homes, i amb mots de Déu parlar dels homes, és un repte forassenyat. Calen dosis abundants de coratge racional per no caure en el parany de creure que l'argot de l'acadèmic és millor que el parlar rogallós del franc creient.

Felços els pobres, devia dir Jesús. Felços els pobres en l'esperit, es van veure obligats a precisar els cristians pocs anys després. El temps ho malmat tot, i les paraules abans de tot. Les paraules de Jesús també, com tot. ¿Us costa d'admetre que no és possible d'usar els mots sense abusar-ne? Doncs resseguiu la història dels vocables cristians. Quantes trifulgues! "Redempció satisfactòria", "encarnació del Verb", "estats de perfecció", són expressions que difícilment es fan entendre. Humilitat, pobresa, obediència, són actituds que ja no semblen virtuts.

Cal que desempolseguem constantment els mots. Hem de fer-lo dir allò que el principi volien dir. Cal que els espemem les lletres perquè deixin anar el sentit. Llegim: Felços els pobres en l'esperit. Ho diu l'Evangeli de Jesús. I els qui estan de dol, i els qui tenen fam i set de ser justos, i els compassius, i els nets de cor, i els qui posen pau. Alegreu-vos i feu festa, perquè aneu pel bon camí. I ho diu

ben dit, sense romanços, perquè sigui legible, i llegint-ho amb cura ho fem intel·ligible.

Prenguem ara el Llibre i passem-ne uns quants fulls enrera, fins a trobar la gran desfeta. Tot va en doina. El rei és malmenat; els sacerdots, foragitats del temple; les dones joves, vídues i sense fills; les noies verges, no troben qui les esposi perquè el jovent ha estat deportat. És que ha arribat el dia rigorós del Senyor. Només la intrepidesa de la fe els hauria pogut protegir. I ara, solament queda una sortida: buscar refugi en el nom del Senyor. Buscar, buscar! Busqueu el Senyor tots els humils de la terra! Busqueu el bondat! Busqueu la humilitat!

La humilitat no es té, es busca. De pobre, no se'n és, se'n vol ésser. Els fidels del Senyor són captaires, rics captaires de pobres. Han rebut els béns divins, el pa que Déu dóna als qui tenen fam, la justícia que Déu fa als oprimits. Són rics però no en tenen prou, per això són pobres. Tenen fam i set de ser justos, per això són benaurats —felços que diuen ara.

El cristià és un perpetu insatisfet. Se sap salvat i n'està agraït. Es considera un elegit, però no n'està cofoi. Vol restar sempre prou pobre per poder demanar gràcia. Vindrà el dia que serà saciat. Quin? El darrer, el que no té demà. Mentrestant es deleix i sospira: Tot jo tinc set de Déu, del Déu que m'és vida. Pregunta: Quan podré veure Déu cara a cara? No pas per ara. Ara cal que camini. El terme és llunyà, ara per ara inassolible. El ric captaire de gràcia ha de dir mentre segueix la ruta del Senyor: Les llàgrimes són el meu pa de nit i de dia. Llàgrimes apenades, certament, però també esperançades.

Maur Esteva
Abat.

"SI ALGÚ ES GLORIA, S'HAURÀ DE GLORIAR EN EL SENYOR"

La fe és el tresor més gran que l'home pot haver. Un cor pobre, net, humil i lliure dels engavanyaments de l'orgull, de les pretensions d'autosuficiència, del poder, de les riqueses, escoltarà joiosament la crida transcendent del disegni de Déu sobre l'home. Aquest sabrà que, en últim terme, qui té Déu ho té tot, qui no té Déu no té res.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1:26-31)

Germanys, mireu qui sou els qui heu estat cridats: als ulls dels homes, sou pocs els instruïts, sou pocs els poderosos o de família noble. Déu, per confondre els savis, ha escoltats els qui el món té per ignorants; per confondre els forts, ha escollit els qui, als ulls del món, són gent de classe baixa, gent de qui ningú no fa cas; per destruir els qui són alguna cosa, ha escollit els qui no valen per a res; així ningú no pot gloriarse davant Déu. Però vosaltres, per obra de Déu, teniu en Jesucrist tot el que sou, ja que Déu ha fet d'ell la nostra saviesa, la nostra justícia, la nostra santedat i la nostra redempció, perquè, tal com diu l'Esclatada, "Si algú es gloria, s'aurà de gloriarse del Senyor".

SORTOSA LA GRÀCIA DE CREURE I VIURE LA FE

Les Benaurances són la proclamació de la Bona Nova als pobres homes que som tots. Felç el qui reconeixent la pobresa existencial humana davant la seva pròpia consciència, davant Déu i davant els altres, com el pobre pidola l'almoïna, espera de Déu la plenitud de la vida; i reconeixent que tot és gratuït i gràcia, fa del seu viure obert a la fe, un servei humil i pacient a l'amor, a la pau i a la justícia. Aquest coneixerà l'alegria i la festa eterna del Regne de Déu.

Evangeli segons sant Mateu (5:1-12a)

En aquell temps, en veure Jesús les multituds, pujà a la muntanya, s'assegué i els deixebles se li acostaren. Llavors es posà a parlar i els instruïa dient:

"Felços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells. Felços els qui estan de dol; vindrà el dia que seran consolats. Felços els humils: són ells qui possiran el país. Felços els qui tenen fam i set de justos: vindrà el dia que seran saciats. Felços els compassius: Déu els compadirà. Felços els nets de cor: són ells els qui veuran Déu. Felços els qui posen pau: Déu els reconeixerà com a fills. Felços els perseguits pel fet de ser justos: el Regne del cel és per a ells. Felços vosaltres quan, per causa meua, us ofendran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies: alegreu-vos-en i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel".

Calendari

Diumenge, 29 de gener. IV del temps ordinari. Sant Pere Nolasc, fundador. Sant Sulpici Sever, escr. i Sant Constañci, màrtir.

Festa major a Caldes de Montbui i Campins.
El sol surt a les 7,06 i es pon a les 5,04.

Dilluns, 30 de gener. Santa Martina, verge i màrtir i Santa Jacinta de Mariscotis, verge.

Dimarts, 31 de gener. Sant Joan Bosco, fundador i Sant Tarsici, màrtir.

Dimecres, 1 de febrer. Sant Cecili, bisbe i màrtir i Santa Brígida, verge.

Dijous, 2 de febrer. La Presentació del Senyor. (Candelera) Sant Corneli, centurió.

Festa major a l'Ametlla de Mar, Bot, Cabassers, Calafell, L'Espluga Calba, La Garriga, Sant Julià de Vilatorrada, Valls, La Fatarella i Calldetenes.

Divendres, 3 de febrer. Sant Blai, màrtir; Sant Anscari (Oscar), bisbe i Santa Celerina, màrtir.

Festa major a l'Aleixar, Almatret, Botarell, Castellnou de Seana, La Floresta, El Palau d'Anglesola, Tivissa i Vila-sacra.

Dissabte, 4 de febrer. Sant Andreu Corsini, bisbe carmelita i Sant Joana de Valois, reina.

Invocació a Sant Blai

Oh Déu, que cada any ens porteu el record del gloriós bisbe i màrtir Sant Blai! Concediu-nos de trobar en Ell un advocat per tots els mals de la gola. Per Crist Senyor nostre. Amén.

L'Església celebra

29 de gener. Diumenge, IV de durant l'any. Lectures: primera, So 2,3;3,12-13, S 145, segona, 1 C 1,26-31, tercera, Mt 5,1-12a.

30 de gener, dilluns de la setmana IV de durant l'any. Lectures: primera, 2 S 15,13-14.30;16,5-13a, S 3, segona, Mc 5,1-20.

31 de gener, dimarts de la setmana IV de durant l'any. Lectures: primera, 2 S 18,9-10.14b.24-25a.30—19,3, S 85, segona, Mc 5,21-43.

1 de febrer, dimecres de la setmana IV de durant l'any. Lectures: primera, 2 S 24,2.9-17, S 31, segona, Mc 6,1-6.

2 de febrer, dijous. Presentació del Senyor. Mi 3,1-4, ó bé: He 2,14-18, S 23, segona, Lc 2,22-40.

3 de febrer, divendres de la setmana IV de durant l'any. Lectures: primera, Sir 47,2-13, S 17, segona Mc 6,14-29.

4 de febrer, dissabte de la setmana IV de durant l'any. Lectures: primera, 1 R 3,4-13, S 118, segona, Mc 6,30-34.

D'ací i d'allà

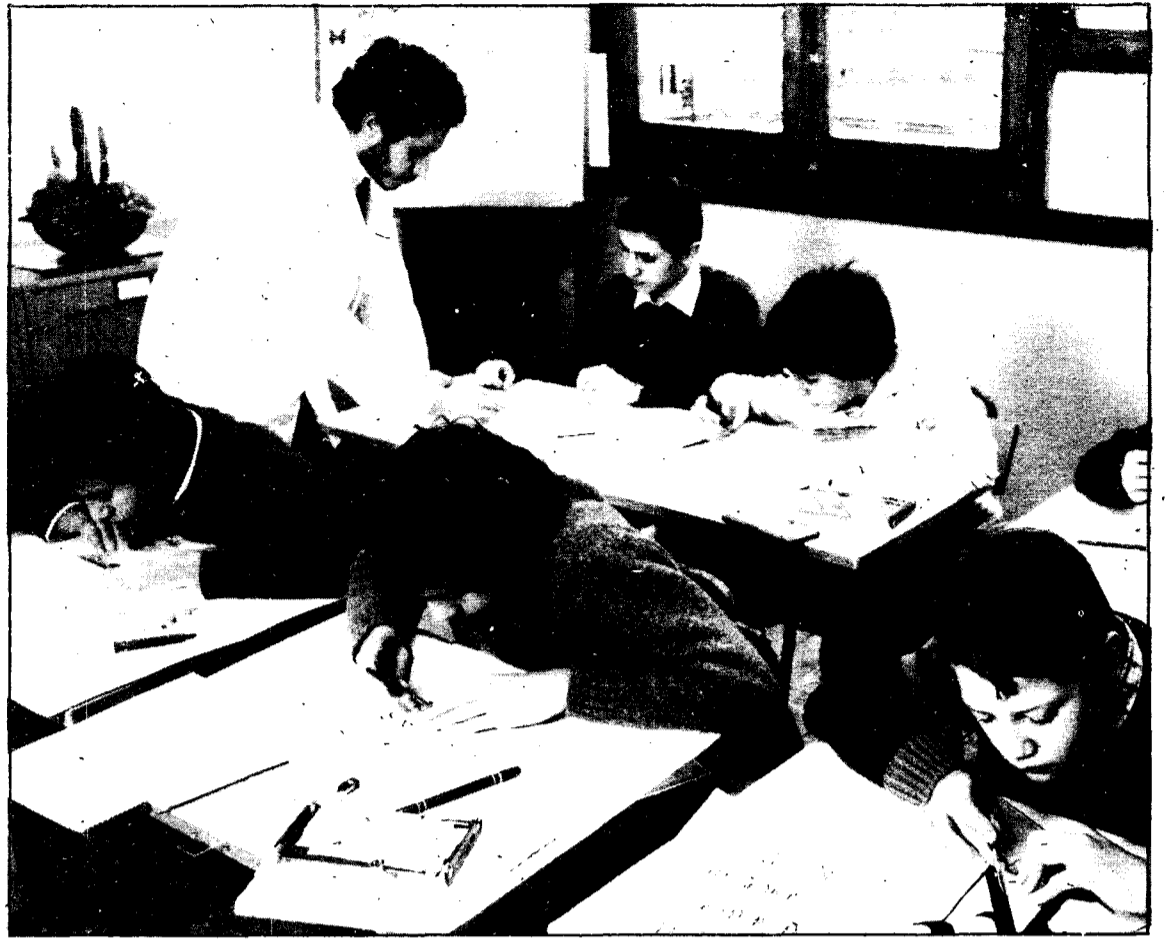
La becaina dels diputats

Que els televidents, acomodats en flàcida butaca, pesem, figures o quedem angèlicament adormits, ni fu ni fa. En els escrits de Charles Peguy trobo que Déu té especial tendresa devers l'home que dorm. Ara bé, hi ha circumstàncies en la vida en les quals convé estar totalment despert, com és ara a l'hemicicle del Congrés dels diputats. Els qui maniobren les cambres televisives s'afanyen a enfocar-nos l'escena d'algun diputat que capcineja o fa petar la becaina. És qüestió de denunciar-los als qui els donaren el vot. Això d'adormir-se al Congrés em porta a la memòria l'anècdota d'aquella senyora d'un diputat la qual es presentà exasperada al consultori del metge al qual digué: — "Doctor, el meu marit somnia en veu alta". "Això no la deixa dormir?", li preguntà el doctor. "No es tracta pas d'això, doctor — diu la senyora —, sinó que, quan s'adorm al Congrés, fa riure als diputats de la seva vora, si és que aquests no dormen".

Jo els comparo, lector, a Marc Aureli al qual, com ens conta Montaigne, a punt de començar una batalla li vingué una son tan dolça que l'hagueren de despertar per tal que donés l'ordre de començar-la, i l'hagueren de tornar a despertar per a comunicar-li que l'havien perduda...

Pere Campàs Bonay

HOMES I INSTITUCIONS

Als cents anys de la seva fundació a Barcelona

Institut Politècnic Salesià

El nom és recent. La realitat ja té cent anys. Es tracta de les Escoles Professionals Salesianes de Sarrià, una important institució no solament en el món salesià sinó també en el camp de la Formació Professional de Catalunya i d'Espanya.

El 15 de febrer del 1884 es posava en marxa en l'aleshores poble de Sarrià, els Tallers Salesians, avui Institut Politècnic.

En els inicis

Es tractava concretament de vuit salesians —fills de Don Bosco, el sant de Torí— i 27 joves orfes i necessitats. Tot seguit posaren mans a l'obra als tallers de fusteria, enquadernat-

tallers de fusteria, enquadernació i quelcom de serralleria, la precursora de l'actual mecànica.

La seva presència a Barcelona obeïa a la petició d'una valent dona barcelonina, la senyora Dorotea de Chopitea, vídua de Serra, la qual havia escrit a Don Bosco sol·licitant la presència a la Ciutat Comptal de la seva Congregació recentment fundada.

A aquesta empenedora senyora li deuen la seva existència no menys de 30 institucions barcelonines, algunes de tant nom com l'Orfelinat Ribas i l'Hospital del Sagrat Cor.

El gra de mostassa

A Sarrià s'establí la casa central de la Congregació Salesiana de Catalunya i a tot Espanya. Els 27 alumnes dels inicis eren ja 550 —entre estudiants i artesans— el 1912. Un cop segre-

gada la part corresponent al batxillerat, les Escoles Professionals pròpiament dites tenien 300 alumnes el 1960, 600 el 1970, 1.200 en començar l'actual dècada i 1.400 al celebrar el seu centenari en el present curs.

Mentrestant les inicials branques tècniques han passat a ser sis —electricitat, electrònica, arts gràfiques, automoció, fusteria i mecànica— subdividides en diferents especialitats.

Més meritori és el prestigi que les Escoles Professionals salesianes han adquirit amb el curs dels anys. Encara són pròxims els temps ens els que les empreses maldaven pels alumnes que acabaven llurs estudis a Sarrià. Encara queden, repartits per la geografia religiosa del nostre país, centenars de retaulles i altars sortits de la secció d'arts de la fusteria durant la post-guerra. I el prestigi, dintre del ram de l'impremta-taller d'Arts Gràfiques continua creixent.

Altre factor que ha elevat el nivell qualitatiu de les Escoles Professionals de Sarrià ha estat la elaboració i publicació, per part del seu professorat, de nombrosos llibres tècnics i abundantíssims textos per a la Formació Professional.

I avui, als 100 anys, la Sarrià Salesiana acull una parròquia —la de Maria Auxiliadora—, una editorial —l'abans esmentada, Edebé—, dos col·legis d'EGB i BUP, el Centre Juvenil Sarrià i els serveis de la Casa Provincial.

És, ni més ni menys, el gra de mostassa que s'ha fet arbre frondós.

Don Bosco, un enamorat de la joventut

El dia 31 se celebrarà la festa d'aquell en el qual tingué el seu origen la realitat que hem exposat: Don Bosco el sant que va visitar Barcelona el 1886 per trobar-se amb els seus fills, és a dir, amb els salesians i amb els orfes i fills d'obres que aprenien en els Tallers Salesians.

A ell es deu la preocupació educativa de l'Església pels joves aprenents de les classes populars; ell féu a Itàlia els primers contactes de treball en defensa de llurs drets; ell inicià, amb les seves pròpies mans, els tallers de sastreria i sabateria a Torí, sense por que li caiguessin els anells de la dignitat sacerdotal; ell fou qui propugnà l'educació integral dels nois xicots, llur elevació cultural al mateix temps que tècnica, l'educació en la fe juntament amb la promoció humana.

Assolir "bons cristians i honrats ciutadans" era la fita que Don Bosco es proposava, l'objectiu que aquells primers salesians arribats a Barcelona perseguïen i la pretensió que ens manté en la bretxa als més de 17.000 fills de Don Bosco escampats arreu del món.

Cristóbal López

LLIBRERIA
SANT MIQUEL

Catequesi, revistes, estampes, goigs, rosaris, cromos, escapularis, medalles, etc.
Roger de Llúria, 100
Tel. 207 25 98
Barcelona-37

LA BÍBLIA A L'ABAST

L'"absurda" salvació de Déu

Si a qualsevol de nosaltres se'ns hagués encomanat un projecte de salvació de la humanitat, segur que no se li hauria acudit escriure l'evangeli. La nostra "bona nova" hauria anat per un altre camí que el de la creu. Hauríem començat per estudiar la realitat del nostre món. Mirar de penetrar el desigs de la humanitat. Hauríem estudiat i ponderat els mitjans més idonis per tal de redimir els homes. Potser hauríem arribat a redactar un projecte no violent, respectuós amb la manera de pensar i de sentir almenys de la gent de bona voluntat. Potser...; puix que, de fet, la immensa majoria de "redemptors" de pobles i de nacions han intentat sempre redimir els altres a cops de sabre. I així estem. Però el que certament no hauríem fet —i és que ja ni se'ns hauria acudit perdre-hi temps pensant-hi és de començar la salvació de la humanitat amb un fracàs humà. **Els jueus demanen signes prodigiosos, i els grecs volen saviesa** —i el món modern què vol?—, **però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres, un absurd** (v. 22-

L'absurditat i la glòria de la comunitat cristiana

(1C 1:26-31)

23). I és precisament en aquesta "escandalosa i absurda" actuació de Déu en el cor mateix de la història de la humanitat que hi ha tota la força i la dinàmica de la veritable salvació dels homes de tots els temps, de totes les cultures i de tots els països. Per això és necessari entrar de ple en l'àmbit de la fe. Que també és de Déu. Invitació i obra seva. I no hi donem més voltes: l'única Bona Nova de debò capaç de trasbalsar el cor humà i de fer que l'home "sigui" allò que ha de ser, és aquesta enorme absurditat del misteri de Crist.

Predicador de l'absurd

Diumenge passat, sant Pau es confessava enviat a predicar l'absurd de Déu, i subratllava: **perquè la creu de Crist no perdi el seu valor.** (v. 17). Val la pena que meditem a fons aquesta raó que dona sant Pau. El predicador de l'evangeli ha d'anar

molt en compte de no igualar el missatge evangèlic. No està autoritzat a fer rebaixes. I tampoc a canviar el producte. Ha de ser molt conscient que la seva predicació arrenca d'una realitat que el món dels savis i dels poderosos —i qui no vol ser-ne part integrant?— té per un absurd i una autèntica ximpleria. **Però vosaltres, per obra de Déu, teniu en Jesucrist tot el que sou** —la vida cristiana porta l'home a "ser" el que ha de ser—, **ja que Déu ha fet d'ell la nostra saviesa, la nostra justícia, la nostra santedat i la nostra redempció** (v. 30). Per la fe, el cristià ha descobert el valor del projecte primigeni de Déu sobre la humanitat i ha escoltat la invitació de Déu a seguir-lo per Jesucrist, amb ell i en ell, tot trasbalsant la jerarquia de valors que el pecat del món havia imposat. Així queda de manifest que el veritable absurd és el pecat, que en lloc de menar l'home a "ser", el porta a la mort, a simplement "no-ser".

Una comunitat absurda

Mireu qui sou els qui heu estat cridats: **als ulls dels homes, sou pocs els instruits, sou pocs els poderosos o de família noble** (v. 26). Això valia per als cristians de l'església de Corint. Val també pels cristians de la nostra Església. Qui som? Quin poder tenim? Moltes vegades som tristament insignificants en la nostra societat. I malgrat això, portem a les mans l'únic potencial que pot fer canviar el món. **Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres** (Jo 13:34). És el document d'identitat del cristià. El manament nou. La gran notícia. L'Església ha de ser la comunitat dels qui estimen com Déu estima. Els que moren en la creu per ressuscitar amb els germans. Vet aquí l'"absurd" de la comunitat cristiana. I al mateix temps, tota la seva glòria. **Perquè, tal com diu l'Escriptura: Si algú es gloria, s'haurà de gloriar del Senyor** (v. 31). Quan els que ens diem cristians intentem sortir de l'"absurd" de Déu i cerquem el prestigi dels savis, dels forts, dels de les classes altes, dels que són alguna cosa... traïcionem l'evangeli i fem de l'Església un signe fals que despista la humanitat i no la fa avançar cap a la veritable salvació de Déu. La fe sols es pot viure amb la força de Déu.

Josep M. Aragonès

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

35 - La Vida pot haver vingut dels astres?

Què ha estat primer l'ou o la gallina? Els biòlegs a partir de finals del segle passat, després d'excloure la generació espontània com anticiclonal, segons demostrà Pasteur, si volien resoldre l'enigma de l'existència de la vida a la terra sense recórrer a un Creador, es trobaven abocats a haver d'admetre una d'aquestes dues "solucions": o bé la vida ha existit des de sempre en el cosmos i si n'hi ha a la terra és que ha vingut dels astres, o bé s'ha originat sobre el nostre planeta per un procés lent i complicat, molt diferent de la generació espontània. Parlarem avui dels que s'inclinaren per la primera solució i la setmana que ve dels que optaren per la segona.

La Panspèrmia i Svante August Arrhenius (1859-1927)

"Panspèrmia" és la teoria que diu que per tot arreu hi ha en el cosmos, des de sempre, gèrmens vitals (llavors, espores...) que originaren els primers sers vius a la terra en caure-hi, quan aquesta va estar en condicions de rebre'ls. En realitat és una idea molt antiga; en cert sentit era la d'Anaxàgores, segle V abans de Crist, com deïem la setmana passada. Però és dels autors posteriors a Pasteur que ens cal parlar. D'aquests citem-ne tres: els dos alemanys H. Richter, que el 1865 deia que els gèrmens ens

arribaren en l'interior dels meteorits, i H. von Helmholtz, que el 1884 repeteix la idea, demostrant que la part interna dels meteorits no arriba a una calor tan alta que mati els microbis que hi pugui haver, i sobretot el suec S.A. Arrhenius que és el qui més divulgà aquesta teoria.

Arrhenius va estudiar a Uppsala on cursà la carrera de químic. Era certament un home de talent: va ésser el primer a interpretar correctament els fenòmens de l'electròlisi, cosa que va exposar en la seva famosa tesi doctoral del 1884. Però l'examen que n'hagué de sofrir durà quatre hores i l'aprovaren amb la nota mínima, ja que els examinadors no estaven d'acord amb el que hi afirmava. Ara bé la veritat acabà per obrir-se pas; la seva teoria es va comprobar i... el 1903 rebia el premi Nobel de Química precisament per aquella mateixa tesi que tan escassament li havia proporcionat el títol doctoral.

Però si en química era una gran figura ja no ho fou tant en la qüestió que estem tractant: l'any 1908 publicà un llibre "Mons en formació" (Worlds in the making) en què exposava la seva teoria de com havia començat la vida sobre el nostre planeta: va néixer d'unes espores vingudes del cosmos, ja que aquests gèrmens poden resistir el fred, la calor i la falta d'aire per temps indefinit i ésser traslladats d'un lloc a

un altre per la pressió de la radiació lluminosa (aquesta pressió havia estat comprovada i mesurada pel rus P.N. Lebedev el 1901; és la causa que fa que els cometes tinguin la cua en la direcció oposada al sol). El prestigi d'Arrhenius i les raons que detallava van aconseguir uns quants adeptes entusiastes, però... la realitat de les radiacions ultravioletes del cosmos, que ara sabem que maten en molt poc temps tota mena d'organismes, fan insostenible del tot la teoria.

Altres partidaris de la vida vinguda dels astres

Quan la teoria de la panspèrmia ja es creia morta i enterrada, ens trobem amb el fet curiós que torna a ésser presentada com la hipòtesi més versemblant per a explicar la vida sobre la terra per alguns autors actuals, i no pas dels desconeeguts; Fred Hoyle, N.C. Wickramasinghe i F. Crick.

Fred Hoyle és un famós astrònom anglès que ja s'ha distingit per unes idees cosmològiques molt personals; és també autor de llibres de "ciència-ficció" i d'obres de divulgació científica. Doncs bé, últimament ens ha sorprès amb un nou llibre "The Cloud of Life" (si teniu curiositat, se n'ha publicat la traducció castellana "La nube de la vida", Grijalbo, Barcelona 1982). Què hi diu? Que el

núvol de gas i partícules que va formar el sistema solar també contenia "biomolècules" que van produir les primeres cèl·lules en els "planetoides" des dels quals hauria arribat a la terra gràcies a cometes o còssos semblants. En el mateix llibre diu que la bioquímica moderna no pot demostrar sinó tot al contrari que la vida s'originés sobre la terra.

Nalin Chandra Wickramasinghe, nascut a Sri Lanka, és professor de matemàtiques i astronomia a Cardiff (País de Gales). Ha escrit dos llibres, amb col·laboració amb Fred Hoyle, "Viatgers de l'espai: els portadors de vida" (Space Travellers: the Bringers of Life) i "Evolució des de l'espai" (Evolution from Space); en ells, i també en un article aparegut al "Correu de la UNESCO", de maig del 1982, exposa el seu pensament: és impossible que la vida s'hagi originat per pur atzar combinant-se els seus elements (el càlcul ho demostra!), per consegüent és segur que ha vingut a la terra procedent d'un altre lloc: l'univers etern i infinit ha de contenir un creador de vida, una intel·ligència molt superior a la nostra que no pot tenir el seu centre a la terra...

Francis Crick, conegudíssim premi Nobel de Medicina del 1962, per haver estat un dels descobridors de l'estructura de l'ADN (l'àcid deso-

xirribonucleic dels cromosomes de la cèl·lula), també ha escrit un llibre sobre el tema "Life itself" (ed. Simon and Schuster, New York 1981; no sabem que s'hagi traduït), en el qual afirma que "la vida a la terra va sorgir per microorganismes enviats en una mena de nau espacial per una civilització extraterrestre", ja que a la terra "l'origen de la vida es presenta gairebé com un miracle; tantes són les condicions que haurien hagut de complir-se perquè comencés".

Què cal dir d'aquestes noves teories?

Que no resolen el problema. Només el traslladen. Perquè... com es va originar la vida en un altre astre o en el cosmos? per què hi havia d'ésser més fàcil que no pas a la terra? no hi ha una improbabilitat semblant a la que hi ha al nostre planeta? I si es diu que la cosa s'arregla dient que l'univers és etern i disposava d'un temps infinit per a formar la vida, respondrem dient que això va contra la ciència actual que demostra que només fa de quinze a vint mil milions d'anys que existeix. Però, diguem-ho tot, aquestes noves opinions tenen una cosa bona: fan notar la gran dificultat científica que el pur atzar hagi originat la vida en el nostre món.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Teologia de Barcelona

Teledium, una superficialitat joglaresca

He anat al Romea a veure el TELEDEUM. Estava prou motivat per a no perdre-me'l. Però l'espectacle tan esperat, als pocs moments de començar ja no m'ha interessat gens com a dramàtica teatral. M'he trobat amb no gaire cosa més que un foc de camp amb pocsaltades posat a l'escenari amb tots els abillaments tècnics. És una llàstima perquè el tema de l'ecumenisme té un innegable ganxo tan a nivell religiós com humà. La temàtica ha sobrepassat un Boadella que és bufó i mim, intel·ligent per als gags, però, ara almenys, incapaç per a llaurar a fons. Un bufó superficial queda descolorit. He hagut d'esforçar-me per a retrobar-me dins el Romea, davant dels Joglars i en un programa subvencionat per les Institucions. Decebedor.

Tenia el propòsit de prendre anotacions sobre la marxa per a treballar-ne un estudi crític des del punt de vista religiós. M'ho he estalviat perquè només els plantejaments inicials ja feien aigua per tot arreu. És incongruent i infantil situar la primera trobada ecumènica de reconciliació en un estudi televisiu, amb unes persones de nul·la qualitat humana i amb les constants dependències dels serveis tècnics. També fora de lloc el desbaratament de vestimentes ecumenitzants. No queda

demostrat enlloc el "contacte estret i documental amb diferents confessions cristianes". ¿De veritat que els senyors Joglars han tingut un assessorament litúrgic i han mantingut contactes amb membres de diverses confessions? Bah, homes! Des d'un Romea i en una programació oficialment subvencionada no es pot prendre el pèl a la gent d'aquesta manera.

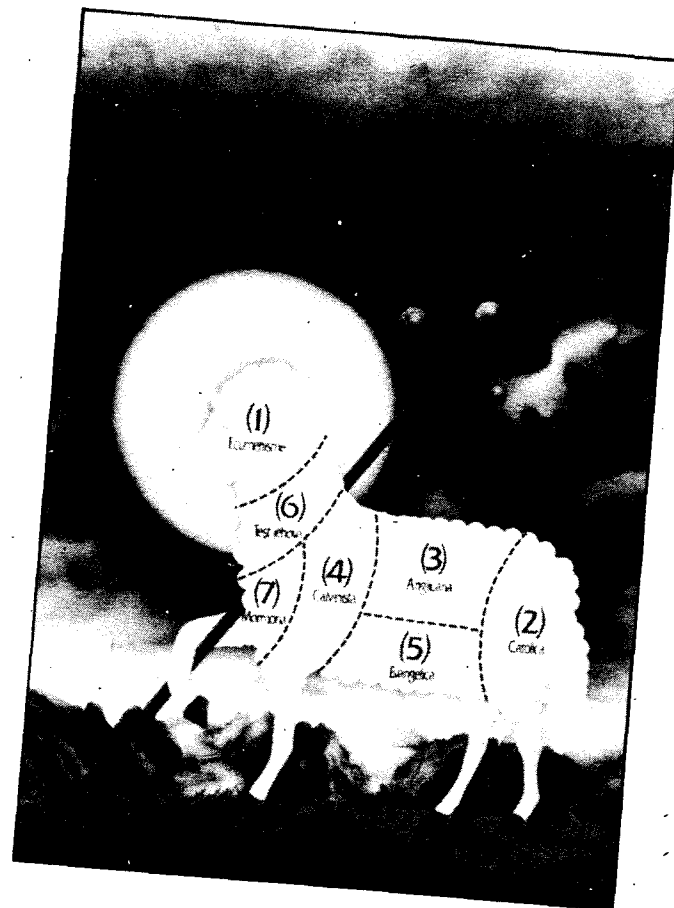
Quan he retornat el bloc a la cartera he tingut dues opcions: o anar-me'n o acceptar la pallasada. He preferit seguir la caricatura perquè al cap i a la fi m'havia de convèncer que era al Romea i davant dels Joglars. He rigut amb alguns acudits, val a dir-ho.

Muntatge inconsistent

El divertiment ha arribat més enllà de la sala. Em refereixo a la crítica i comentaris que he pogut consultar. He llegit crítiques que considero objectives en les quals els signants demostren la seva vàlua professional. Però també he trobat comentaris que em semblen ben capgirats. És com si a algú amb motiu del Teledium se li obrissin les portes del subconscient i, alliberat, ha pogut escriure tot citant el filòsof po-

lonès Lessek Kolakowski... el teòleg Harvey Cox... El record aniversari del viatge de Joan Pau II a Espanya... el clam de Bonhoeffer per un Déu no religiós des de les presons nazis... la teologia de l'esperança... la teologia de l'alliberament... la Doctrina Vaticana actual... les modernes hipòtesis teològiques d'un cristianisme de comèdia... la pedagogia del clergat català que tan durament ha castigat el país... la subjacent pregunta fonamental al llarg de l'espectacle de si la fe de l'homo sapiens és alguna cosa més que una malaltia provocada per la facultat de pensar... si la capacitat de preveure el futur i de concebre'l com una categoria existencial no és causa d'un desequilibri nerviós que només pot atenuar-se, en alguns casos individuals, amb el baf consolador d'unes promeses no verificables objectivament... Etc. (Ho trobareu al nº4 de EL PUBLICO-Madrid que per 100 ptes. us el regalaran al Romea mateix). Davant d'aquest segon espectacle complementari també n'hi ha per llogar-hi cadires. Humor "mediterrani".

Però tornem als Joglars. La caricatura i el mim (en això són excel·lents) no són gènere parlat. El text del Teledium és un inici de davallada. Jo no sé quins temes seguiran al que ara ens han ofert: potser la família,

el marxisme, la propietat, el mateix anarquisme ija fóra! o potser el segon Teledium anunciat indirectament en els recordatoris. La creativitat imaginativa necessita un text degudament "assessorat" altrament tornarem a ser al davant d'una nova superficialitat joglaresca. La dimensió d'alguns temes és excessiva si no es treballa a fons. El bon pallaso en té prou amb el seu plor i la cadira.

Aquesta comèdia de "casalles i sotanes" ha tingut un

calculat prelude publicitari però religiosament no és més que un globus fragilíssim. Ningú que vegi el Teledium no augmentarà ni un gram la seva fe com tampoc no la perdrà. Davant la inconsistència del muntatge el mateix Boadella ho ha "confessat". De moment ha fet felicitos els saltimbanquis del país. Bon profit pel sopar!

Anton Mª Vilarrubias i Codina

"...I es deixa trobar pels qui el busquen"

(Sab. 6,12)

**VOLS DONAR SENTIT A LA TEVA VIDA?
T'AJUDARIA UNA TROBADA PERSONAL
AMB DEU**

"...el qui em troba ha trobat la vida" (Prv. 8,45)

EXERCICIS ESPIRITUALS

Segons el mètode de Sant Ignasi en règim d'internat i silenci

Organitza: LUMEN DIE

Dates: 4-5 de febrer / 31-1 d'abril

Informació: Tel. 219 21 20 - Barcelona

Ètica i educació

L'actuació d'un professor pot assolir plans molt diferents de formació en els seus alumnes. Per això, es pot parlar de diferents dimensions en la tasca educativa. Aquestes dimensions resulten de les pròpies dimensions que té el coneixement humà, ja que la tasca d'un professor consisteix a ajudar a perfeccionar el coneixement dels alumnes.

En distingir, doncs, entre el coneixement especulatiu,

coneixement operatiu i coneixement afectiu, resulta la distinció entre l'instructor, el pedagog i el mestre segons sigui l'aspecte del coneixement que eduquen.

La tasca de l'instructor és bàsicament tècnica. La del pedagog psicològica i la del mestre ètica. L'instructor comunica informació, el pedagog desenvolupa no solament els coneixements, sinó la capacitat de conèixer l'alumne, men-

tre que el mestre arriba més a fons, en procurar ensenyar els alumnes a valorar correctament la realitat.

Per això, la tasca d'un professor que vol ser un bon mestre, és una tasca fonamentalment ètica; aquesta tasca implica una exemplaritat de vida per part del professor, exemplaritat que constitueix el fonament de la seva autoritat davant els alumnes.

Juan Antonio Pérez López

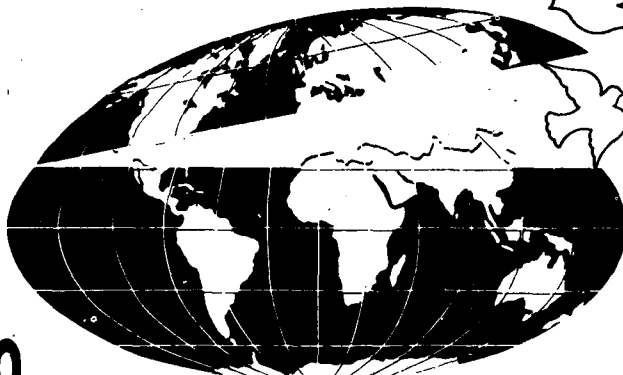
Manos Unidas

**XXV
CAMPAÑA
CONTRA
EL HAMBRE**

una esperanza para el mundo

10 FEBRERO 1984 · DIA DEL AYUNO VOLUNTARIO

25 AÑOS participando en el desarrollo del Tercer Mundo a través de 4.373 proyectos en 54 países.

DONATIVOS: ● Caja de Barcelona, Ag. 200 c/c 240-15.
● Caja de Pensiones, Ag. 900 c/c 94.227-79.
● Cajas de Ahorros Confederadas.

MANOS UNIDAS

Campaña contra el Hambre
Rbla. Cataluña, 32, 1.º 1.ª - Barcelona-7
Tel. 318 08 87

Nombre
Dirección
Ciudad D.P.
Ruegc me envíen más información sobre M. U.

Cristianisme i moral sobrenatural

Jesús ens ensenyà la seva doctrina, però no la va codificar, ni especificar, ni detallar, ni imposar, sinó que la deixà a la consideració i a la consciència de cadascú, preveient amb la seva divina intel·ligència, els canvis històrics i psicològics de la humanitat.

Provant-nos l'evolució milloradora de la humanitat, Déu no exigí al poble elegit (a qui feia arribar directament el seu missatge per boca dels profetes) una sèrie de preceptes com són renunciar a la venjança, a l'homicidi, a la poligàmia, a l'afany de poder i de riqueses, i sols molts segles després del gran legislador que fou Moisès, sí que els exigí Jesús.

Ensenyats els preceptes de la moral sobrenatural per Jesús, com que la humanitat evoluciona lentament i no estava encara preparada per a assumir-los (era també dura de bescollir com digué Jesús referint-se als jueus), no foren seguits aquests preceptes per la majoria dels cristians.

Els psicòlegs diuen que en el seu desenvolupament, el nen passa per uns anomenats "períodes sensibles". Als pocs mesos descobreix i es mira les seves mans i disfruta veient que les belluga voluntàriament. Després camina. Després explora i reconeix el seu entorn, etc.

Períodes sensibles

Jo crec que d'una manera anàloga a aquesta evolució ontogènica (de l'ésser), podem parlar dels "períodes sensibles" de l'evolució filogènica (de l'espècie).

El primer "període sensible" de l'evolució moral de l'espècie humana crec que arriba en totes les cultures primitives amb la supressió del canibalisme; després amb la supressió de l'incest; més tard amb la condemna de l'homicidi dels no enemics.

En un altre "període sensible" i al cap de segles de cristianisme, s'arriba a trobar injust i immoral el duel i les violències sagnants destinades a satisfer l'amor propi o la vanitat que s'envolcallaven pomposament amb la denominació d'honor.

Al segle XVIII, la humanitat arriba al "període sensible" del desig d'igualtat política; i al segle XIX al "període sensible" de l'igualtat social. Malauradament però, la Jerarquia eclesiàstica de l'època, no sintonitzà amb aquestes idees, ni les comprengué, ni les acceptà, i per això els seus paladins esdevingueren arreligiosos o antireligiosos. Aquestes idees i aspiracions, per ser justes i caritatives i humanistes, són inequívocament cristianes. No han brollat ni podien brollar de cap més cultura, ni civilització, ni religió que la cristiana, però com en una cursa de relleus, quan un atleta està cansat, passa la torxa a l'altre per continuar el camí, en no portar-les endavant la jerarquia eclesiàstica d'aquelles èpoques, aquestes idees cristianes passen a altres mans, les dels enciclopedistes i reformadors socials. Aquests, també amb curtedat de perspectiva arribant a la ceguesa, no veuen que són portadors i defensors de valors ètics i morals, absolutament cristians, sinó que es declaren ateus. Però diu un prevere jesuïta amic meu, que del Déu de què parlaven i creien adorar molts cristians d'aquells segles, ell també és ateu.

Creo que una comparació mèdica ens acabarà de donar llum sobre la qüestió. Els metges parlem d'hemorràgies vicàries, per designar les que en algun cas, tenen dones amb malalties genitals i que en la impossibilitat de sortir per la via natural en els dies de la regla periòdica, surten per les fosses nasals, com un bé per alleujar l'excés de sang. Així,

crec que les doctrines enciclopedistes i marxistes, varen ser com un cristianisme vicariant, ja que, encara que equivocades en part, o fent una "falsa via", responien a un fi just i saludable.

Concili Vaticà

Encara que amb un trist retard, gràcies a Déu des del Concili vaticà segon, la jerarquia no solament admet sino que postula els drets de l'home, la llibertat política, la llibertat social, la llibertat dels pobles, la llibertat de consciència, i blasma i condemna les guerres, les tiranies i les riqueses. No calia més que seguir l'Evangeli per a veure-ho clar, però per tal que no ens pensem que l'Església s'inventa res de nou, ni copia els enciclopedistes i reformadors socials, treu cites gens sospitoses per a l'ortodòxia, puix són dites per sants que són als altars, però ho digueren al segle IV i ara s'han hagut de desempolvorar. Diu sant Ambrós: "el que tu dones als pobres no és una part dels teus béns; el que els dones ja els pertany". Diu sant Joan Crisòstom: "les Escriptures diuen que és robatori, avarícia i frau, no solament prendre coses dels altres, sinó també no donar als altres part del que és propi." O sigui que quan PROUDHON digué que la propietat és un robatori, no inventà res.

Aquest "període sensible" de la humanitat referent a la consciència de germanor universal (i com a conseqüència al desig d'arribar a una justícia social i a una supressió dels homicidis guerrers) tal com tots sabem, començà al segle passat, però ara està arribant a una eclosió. És el que mossèn Josep Dalmau en diu, l'arribada d'una nova era de la humanitat: la del "homo ethicus".

Si bé s'ha de tenir la fe

cristiana per creure en Jesús i el seu Evangeli i seguir-lo, es veu ben clar, àdhuc sense fe, sols contemplant la història amb altura de mires, que quasi totes les conquestes espirituals i morals de la humanitat, són degudes al cristianisme, que ens ha portat els drets de l'home i l'alliberació de la dona i totes les seves conseqüències com són les llibertats individuals, socials, dels pobles, la democràcia, el socialisme, el pacifisme, etc.

Extensió de la moral cristiana

I notem també, que si no en els termes estrictes de la totalitat de les creences cristianes, en línies generals, aquesta moral cristiana de l'humanisme i la llibertat i els drets de l'home, s'està extenent per tot el món. En primer lloc, a la O.N.U. tots els estats han acceptat els drets de l'home. Per si això fos poc, els països comunistes, els han confirmat en les Actes d'Helsinki. És sabut que a la pràctica, aquests països no els tenen en compte però això pesa negativament contra d'ells, i el fet d'haver-los acceptat, ja indica que s'inclinen cap a la seva superioritat moral. El marxisme, tan extès per tot el món, és un epígon equivocacat, però és a la línia del cristianisme, la qual cosa no vol dir que es pugui identificar amb ell, car el cristianisme presenta com a objectiu principal la millora i el bé de cada un dels homes (és humanista) i contràriament, el marxisme sacrifica l'home al bé de la comunitat. Per això, no veig com hi poden haver "Cristians pel socialisme".

També el liberalisme enciclopedista, encara que estigui en la línia cristiana, en difereix fonamentalment, perquè en nom de la llibertat permet que l'home sigui insolidari dels altres homes, en canvi el cristia-

nisme obliga a ajudar al proïsme i a compartir amb ell.

Altres cultures, com són la hindú, la budista, la japonesa, sense entrar a la fe cristiana, han acceptat els seus grans trets socials, com són la igualtat civil (supressió dels "intocables" per GANDHI), la democràcia etc. Fins i tot, en unes societats tan impermeables i monòtiques i teocràtiques com les islàmiques, hi ha hagut progressos (en drets civils), quan els règims s'han occidentalitzat, un xic com Egipte o molt més com a Turquia. En canvi quan han tornat a una estricta obediència islàmica com a l'Iran de Jomeini, ha rebrotat la típica tirania mahometana amb el seu seguici de violències, guerres, mutilacions, execucions sense judici, pèrdua dels drets de les dones i assassinats (paraula que vol dir: el que fan els membres d'una determinada secta (islàmica)).

Voldria comentar finalment, que trobo estrany que alguns articulistes, per justificar la seva oposició al divorci, diuen que la seva opinió es recolza en la moral natural. No comprenc com es pot invocar "la" moral natural, ja que no és una, sinó que cada època i civilització i cultura, té la "seva" moral natural. Per altra banda, per a un cristià és evident que li és més vinculant la moral sobrenatural ensenyada per Jesús, que no pas les altres morals. I no cal dir que la finor i l'exquisidesa de la moral cristiana, no es pot comparar amb qualsevol barroera moral natural.

Creo que l'única explicació per a aquestes opinions, és que la moral cristiana és sols vinculant per a nosaltres els cristians i per tant no es pot esgrimir per a imposar-la als no cristians, i això és el que enyoren i desitgen alguns sectors: la imposició.

J.M. Ferrando

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell.

Venda a llibreries i papereries
Mallorca, 87-89 - Barcelona-29

Equip Dr. Viscarri i Trullàs

Neuropsiquiatria. Psicologia.
Tratament malalties nervioses
Quequesa.
Problemes conjugals.
Alcoholisme.
Drogodependències.
Informació: Dilluns, dimecres,
divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Telèfon: 247 50 97.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

GENERALITAT DE CATALUNYA
ACCIÓ CÍVICA

A terra, no gràcies.

Cultura de la fe i cultura de la increença (III)

Refer els fonaments i no repetir tòpics

Molts espanyols que fins ara s'havien nodrit pacíficament de la doctrina i de la predicació eclesial han anat assumint per òsmosi moltes de les conviccions abans enumerades. Al patir-ne ara els efectes retardats i trobant-se teòricament i vitalment indefensos davant l'abisme de dubte teòric o de dificultat pràctica que elles obren, estan a punt de sofrir una definitiva secularització de la seva consciència. Ella s'expressa com una dubitació que porta en si l'abandonament de la confiada relació amb Déu; com a suspensió del judici davant Jesús en quant a revelador, salvador i fill de Déu; com a desconfiança, allunyament o crítica a l'Església, que ha estat la llar de la seva existència creient. Es tracta d'una incipient pèrdua d'identitat cristiana, que arribarà a ser definitiva, si no se li ofereix oportunament els necessaris aferralls intel·lectuals, la informació moral convenient i sobretot l'espai d'existència eclesial, en el qual la reflexió arriba al fons personal i assolix força la persuasió.

1 Com i perquè han estat possibles aquest desdibuïament dels continguts essencials de la fe, aquesta pèrdua d'identitat cristiana, aquesta desconfiança o distanciament enfront l'Església?

—Per l'objectiva dificultat que porta en si un canvi cultural, eclesial i històric, com s'ha produït per a l'Església amb el Vaticà II i per a la societat espanyola amb el gir polític del darrer decenni.

—Pel refús que molts han fet d'una lectura i aprofundiment de la

fe extensiva a noves ordes que la pròpia Església ha anat duent a terme els últims anys.

—Per la peresa mental unes vegades, i altres per encastellament interessat en situacions heretades, en càrrecs i honors que es retenen amb rendició al poder polític imperant, i silenciament de sagrades exigències de la consciència cristiana.

—Per distanciament altiu de la pobre Església real, no participant en el que són noves formes de més veritable comunió, al mateix temps que per acomplexament davant les successives exigències del poder, prestigi i influència.

—Per haver assumit generosament tasques històriques, de les quals els catòlics culpablement abans n'estaven allunyats, sense acompanyar el risc amb els mitjans correctius que permetessin superar la dificultat i no sucumbir al perill.

—Per insolidaritat amb les veritables fonts de creació i de memòria històrica, i amb els moviments renovadors de l'autèntica condició humana.

—Per manca de cultiu d'una interioritat vertadera i d'una creació fidel que ens arrenquin de la diària dispersió, banalització i encobriment dels nostres pecats, per poder-los reconèixer, confessar i superar.

—Per distanciament de les fonts sacramentals de la vida que Déu ens ofereix, de les fonts del seu perdó reconstructor de l'existència pecadora i de la seva gràcia animadora i santificadora de tot veritable viure.

—Per manca d'un ajut proper i d'una permanent il·luminació teològica, duta a terme dia a dia per aquells que tenen la missió de ser testimonis fidels de l'Evangeli de Jesús.

2 I quin seria el tarannà espiritual exigít als creients en l'ordre cultural en els anys vinents i quin llur comportament enfront a la cultura de la increença?

Primerament, superar una actitud ingènua com si la cultura fos quelcom que està aquí manifest i acabat amb el que cal relacionar-se des de fora. La cultura no existeix com a tal, ni com a tal és programable. La cultura és el resultat de les activitats humanes autèntiques, de la creació intel·lectual, del comportament moral valuós, de l'acció artesanal, de la responsabilitat política, del conivir ciutadà, del cultiu de la transcendència, de la comprensió i recol·lecció de tota la història anterior. Cal fer tot això, i d'aquests subsols brotarà com a raig potent la cultura. Perquè a l'existir aquests contextes, els creadors, senzills uns i genials altres, trobaran camí a llur inspiració i terra fecunda per a llurs esforços.

En segon lloc, cal que els cristians superin el que podríem anomenar monofisme cultural. Amb això vull dir que la fe pot i ha d'informar moltes formes autèntiques de creació històrica, molts comportaments morals, moltes accentuacions nacionals. No hi ha, per tant, una cultura que com a tal i amb exclusió d'altres pugui recla-

mar el dret i l'exemplaritat d'ésser considerada com "la cultura cristiana". Si bé es veritat que totes les expressions anteriorment enumerades, al tenir la fe en la seva arrel oferiran un especial parentiu de família i permetran reconèixer la saba comuna que circula per les branques, tan diverses i llunyanes entre si.

En tercer lloc, els cristians se situen davant els fenòmens històrics presentant una triple proposta: oferir un horitzó últim de sentit que enclou un coneixement de l'origen com amor i un coneixement del destí com amor acollidor, i entre un i altre apareix la història com espai d'una llibertat i enclavament d'un destí propi; oferir creacions en el cor del temps i institucions que passant per la matèria, el dret, la ciència i la política mostrin que aquesta esperança absoluta de la qual els cristians viuen, no és un reclam d'irrealitat, sinó que s'avança a si mateixa en aquests signes i primícies de la plenitud final; confrontar-se participativament, activament i críticament amb la cultura dominant, admirant els seus assoliments i desenmascarant les seves inhumanitats o els seus absolutismes. Funció, per tant, utòpica de totalitat, funció nodridora de sentit, funció historificadora de contingut, funció crítica respecte les negativitats; aquestes són les funcions que juntament a les altres cultures pot complir una cultura de la fe.

3 I quines serien les aportacions de la fe en propostes de valor i en criteris d'acció amb

els quals positivament una cultura de la fe es llancés a navegar en el mar de la història i, col·laborant amb tots, a ser constructora d'humanitat i a salvar el que és humà de tots els naufragis que l'amenacen?

Reassumint-les d'un excel·lent coneixedor de la teologia i antropologia contemporànies, Juan L. Ruiz de la Peña enumera les següents persuasions de la consciència creient, que orienten vers una lectura humanista de la realitat, vers una comprensió optimista de la història futura, i vers un realisme temperat respecte les possibilitats de l'home, ja que creuen en la potència destructura del pecat, però també en la capacitat recreadora de la gràcia.

"Aquestes persuasions són:

a) L'home com a valor absolut: refús de tota devaluació del que és humà.

b) La història com espai de la llibertat creativa de l'home: refús de tot determinisme fatalista.

c) Primacia del ser sobre el tenir: refús de tot consumisme i de tot productivisme.

d) Preeminència de l'"àgape" sobre el "logos": refús de tot racionalisme unidimensional.

e) Rehabilitació del paper nodridor de la tradició: refús del revolucionarisme simplista de taula rasa, tan de moda en certs progressismes insolentment inoclastes".

Olegario González de Cardedal

(De "Ya")

Déu omnipotent?

Davant l'espectacle de la potència humana d'avui, davant la capacitat d'autodestrucció de l'armament fabricat per l'home, quasi sense voler ens pot venir la pregunta: Hi ha quelcom de més gran, de més potent?; Déu és encara totpoderós?; com es fa present la seva omnipotència en el món d'avui?

Una mirada a l'Antic Testament ens portaria a afirmar la grandesa absoluta de Déu en la creació i en la història. Ell fa el que vol al cel i a la terra i tot l'obeeix. És veritat que Israel té a vegades la impressió que Déu "dorm" (cf. Ps. 43,23) i que només li queda el record de la "potència del seu braç" en temps antics. Però la seva força, fidel a la seva promesa, torna a aparèixer i el creient no perd confiança i el poble refa el seu camí (p.e. tornada de l'exil o revolta dels macabeus).

Amb tot, és aquesta la manera com Déu demostra la seva omnipotència en el N.T.? o quins són ara els signes de la seva força salvífica que hem de recordar, nosaltres, nou Israel de l'aliança nova?

El N.T. no té el to teocràtic de l'Antic —"El Senyor és el nostre rei" (cf. Ps 73,12)— i Jesús no va prometre la victòria sobre cap enemic de la terra, o millor, va dir que la fe era la victòria sobre el món (cf. 1Jn 5,4) i que Ell ja l'havia vençut, anunciant més aviat persecucions i fins i tot martiris. Quina és la victòria del Crist, que demostra de manera convincent la potència de Déu davant el mal i que la Fe fa present arreu del món? La seva mort i resurrecció, amb la promesa de la

seva segona vinguda "en poder i majestat" (cf. Mt 24,30).

Els cristians, doncs, creiem en la victòria de Crist, definitiva però inicial; creiem que és Senyor del món, de la història i que, al seu Nom, tot genoll es doblegarà (cf. Filip 2,10); esperem el seu triomf esclatant, el seu dia (cf. 1Te 5,2) i el celebrem anticipadament a la fi de l'any litúrgic. Però sabem que en l'interval, el signe de la seva presència i del seu triomf és l'Esperit donat als seus fidels i el testimoni de veritat i santedat que donen enmig de la tribulació. Testimoni que, amb l'anunci de l'Evangeli, provoca la conversió, o sigui, el canvi i la participació per la Fe en la victòria de Crist sobre el mal. Per això, ara, l'omnipotència està crucificada en nosaltres, i la força salvadora no apareix més que sota la feblesa dels qui portem el tresor en vasos de fang (cf. 2Cor 4,7). I àdhuc els mateixos creients podem passar per la temptació de creure que el silenci de la potència de Déu és un "son", i que com Crist estem abandonats a nosaltres mateixos. Però davant la potència destructiva de l'home, a tots nivells, la mateixa fe que ens fa partícips anticipats de la Resurrecció ens porta a proclamar que Déu és més gran i més fort i més potent, i que Ell vol i espera la salvació de la humanitat, oferint en l'Esperit de Crist la possibilitat de viure com autèntics homes a la terra i de participar de l'eternitat com a fills seus.

Per això, el cristià ha de ser valent i confiat en denunciar el pecat, que porta més enllà de l'autodestrucció biològica de l'espècie humana a l'allunyament definitiu de Déu (cf. Lc 12,5) a la

damnació que no s'extingeix. I fer això és estimar. Perquè al mateix temps el poble fidel, el nou Israel, és el lloc on la conversió és possible i, tot rebent l'Esperit Sant, la Fe dona nous ulls sobre el propi cor i sobre la humanitat sencera i els seus problemes.

L'Església, fent possible la conversió (metanoia) és doncs el sacrament de l'omnipotència de Déu, mentre esperem el retorn de Crist i estem en "temps de salvació" (cf. 2Cor 6,2). L'Església, sense por a vessar la sang, ha de donar testimoni del que sap de l'home i del món, ha de donar al cor humà la consciència viva del seu pecat, i per tant de la dignitat de la llibertat, i de la vocació a l'amor que aquesta llibertat posseeix i que li dona sentit. (L'amor és el sentit de la llibertat, com la veritat és el sentit de la intel·ligència).

"No dorm ni reposa el guardià d'Israel" (Ps 120,4)

Germans, ja és hora d'aixecar-nos del son" (Rm 13,11)

"L'amor de Crist ens urgeix" (2 Cor 5,14)

Sí, hem de demostrar que estimem el germà donant-li el millor que tenim. I el millor que té el cristià, el tresor pel qual ho ha venut tot, és Crist, la seva mort i resurrecció anticipades en l'Esperit pels seus sacraments. Per això l'apòstol cristià, donant la Paraula salvífica de Crist, com Ell, vol donar-se a sí mateix (cf. 1Jn 3,16) i en aquesta donació hi ha el signe de l'omnipotència del Pare.

Ferran Guillén, i Preckler Sch. P.

Ballet en el IV festival de música romàntica

El divendres, 13 de gener, s'iniciaren en el centre Cultural de la Caixa de Pensions, els actes paral·lels del IV Festival de Música Romàntica, amb la projecció dels vídeos "Giselle", amb Rudolf Nureyev i Linn Seymur; "An evening with de Kirov Ballet"; i "La Silphide", amb Peter Scgaffaus i Eva Evdokimova. També, el dissabte dia 14 se celebrà, en el mateix Centre Cultural una Master Class, a càrrec de Joan Sánchez, ballarí del London Festival Ballet, acompanyat al piano pel pianista David Valtry.

Joan Sánchez, nascut a Girona i format pel mestre Magrinyà en el Liceu de Barcelona, és un exemple d'abnegada vocació per la dansa. Sense antecedents familiars, sense mitjans econòmics i sense un ambient idoni, Joan Sánchez es convertí, als 16 anys en primer ballarí del Gran Teatre del Liceu, culminant la seva carrera, i es convertí en el primer ballarí del London Festival Ballet, després d'una brillant temporada amb el Parc Ballet de Johannesburg.

Joan Sánchez, que ha actuat

per tot Europa, Amèrica i el Japó interpretant els papers del repertori clàssic, es diplomà l'any 1977 en el mètode pedagògic d'Enrico Cecchetti i s'ha dedicat des de llavors d'una manera entusiasta i total a l'ensenyança i a la coreografia.

El IV Festival de Música Romàntica, en el qual s'integren aquestes activitats, dedicat preferentment aquest any a obres per a piano, s'inicià el propassat, 17 de gener en el Palau de la Música Catalana amb un programa de Schumann a càrrec d'Alexis Weissenberg.

A part dels cicles de recitals en el Palau de la Música i dels concerts en el Centre Cultural del Passeig de Sant Joan, hi ha programades diverses activitats complementàries entre les quals s'inclou la projecció de vídeos, la Master Class abans esmentada i, una programació especial de la Fonoteca del Centre Cultural, i tres concerts comentats per a escolars de centres inscrits en el programa "La Caixa a les escoles", fixats pels dies 17, 24 i 25 de gener a les 4 de la tarda.

PEDRO ROVIRA
GRANDES VINOS Y BRANDY

Libres

Una bona guia del Maresme (1)

L'Editorial Blume de Barcelona inicia una sèrie sobre les comarques de Catalunya que comença pel Maresme. Aquesta petita comarca veïna a Barcelona, i que ha servit d'esbarjo dels barcelonins, no és prou coneguda pels de la capital i la prova evident és llegir aquest manual plantejat com una guia turística de forma i de fons. I com a tal guia és còmoda per a redescobrir aquesta zona abans plena d'aiguamolls —d'ací el nom de Maresme i avui tan superpoblada. De fet és tracta d'una zona habitada des de sempre. Així s'hi troben ruïnes prehistòriques, romanes, i medievals. I actualment és una de les comarques amb major demografia per quilòmetre quadrat, de tot Catalunya. No solament hi ha una gran immigració que li està donant una configuració especial sinó que a més fins i tot hi ha gent vinguda de l'Àfrica!

A l'inici del volum hi ha un estudi força profund, tot i ésser condensat, de les característiques geogràfiques, climatològiques, agrícoles, de la pesca gairebé inexistent, i també de la història, de l'art, i de les institucions culturals d'aquesta comarca. Posteriorment s'entra en l'anàlisi detallada, municipi per municipi, amb les principals característiques i que van des de l'extensió del terme municipal a la seva altitud mitjana, a l'evolució demogràfica a través de la història, les característiques gastronòmiques, els llocs d'allotjament, les fires i el folklore. A més una breu anàlisi del que cal visitar i dels aplecs i festes d'interès popular.

Possiblement tothom creu que coneix bé una comarca, però després de llegir aquesta guia, la

primera i que encapçala un projecte de guies sobre totes i cadascuna de les trenta vuit comarques en què fou dividit el Principat el 1936, veurà que hi ha moltes coses que desconeixia.

Ferran Camps

(1) Maresme, les comarques de Catalunya, Guia turística-cultural. Editorial Blume, Barcelona.

Dues interessants traduccions al català (1)

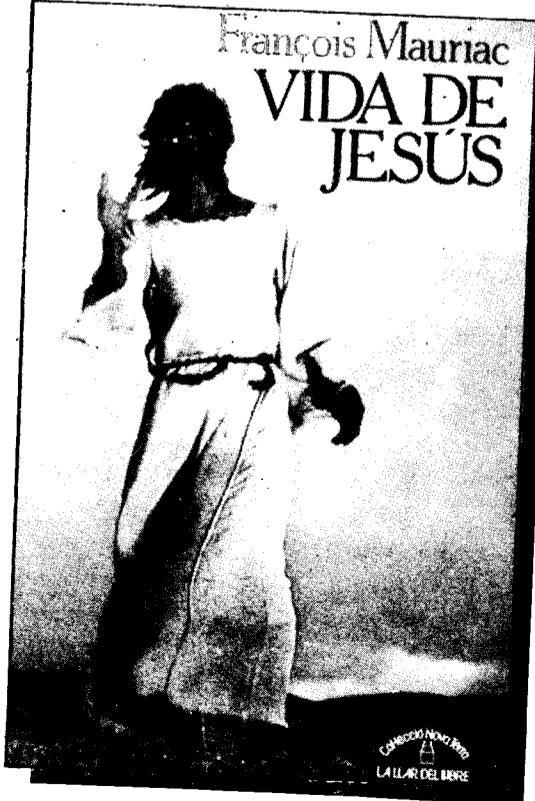
L'any 1967 apareixia per primera vegada al català el llibre "Vie de Jésus" escrit el 1936 i traduït al català per un monjo de Montserrat, el Pare Plàcid Vila-Abadal. Aquesta obra de François Mauriac, mort fa catorze anys a París, és considerada com un clàssic i ha assolit un gran èxit. No oblidem que Mauriac aconseguí el Premi Nobel de Literatura el 1952 per les seves novel·les i que en aquest assaig ens mostra un Jesús realment Déu i plenament home. Mauriac escriptor de gran cultura, es mostra com un profund coneixedor del món hebraic i de la situació real en la història del ambient en què es mogué Crist. Els coneixedors del Jesús de les Escriitures hi trobaran la figura enriquida tractada amb estimació i respecte i sens dubte des d'un angle humà d'un home del segle XX que vol aprofundir en la seva fe.

L'altre traducció que comentem és una obra escrita per les mateixes dates i per un polifacètic tan conegut com a pilot d'aviació que com a escriptor. Es tracta de "Terra dels homes" d'Antoine de Saint-Exupéry escrita precisament durant la convallescència d'un accident aeri i que li valgué, el 1939, el Gran Premi de l'Académie Française. Saint-Exupéry escriví diferents obres sobre la navegació aèria civil o de guerra i

precisament morí en un accident el 1944. A més publicà un altre text molt conegut i traduït al català el 1959 que l'ajudà a consagrar-se: "El petit príncep".

La versió de "Terra dels homes" és feta per un expert, Santiago Albertí que ha fet un bon treball, tot i que jo consideri que el vi Porto s'ha d'escriure així en majúscula i no pas en una confusió minúscula. Comentari apart, insisteixo en l'excel·lent tasca de recreació literària feta per Albertí i que ehs endinsa en el moment d'inici de l'aviació comercial. Els vols es feien amb uns aparells molt primaris i era sens dubte tot una aventura el simple fet de travessar els Pirineus. I molt més anar fins al nord d'Àfrica, o jugar-se el físic sobrevolant tot el Sahara —explica com una volta, espatllat l'avió, caigué en mans de moros, que el volien matar però posteriorment decidiren de vendre'l— o l'Atlàntic. Ara que tothom més o menys ha volat amb aparells supermoderns té un major interès aquesta lectura.

(1) Vida de Jesús, François Mauriac - Terra dels Homes, Antoine de Saint-Exupéry. Editorial La Llar del Llibre Barcelona 1983

RACÓ DEL LLENGUATGE

La fruita

El borrisol vellutat que cobreix la pell dels préssecs fa que aquesta fruita no es pugui mossegar delitosament com ho fem amb les pomes i les peres. Abans cal pelar-los perquè sinó s'enganxa desagradablement a la llengua. N'hi ha que es deixen llevar fàcilment la pela només estirant-la amb els dits. Són els tous i sucosos, blancs i vermells per fora i de carn blanca. D'aquests, també n'hi ha de carn groga; són els que aquí anomenem préssecs belgues. Dels altres, dels durs, també hi ha els blancs amb el pinyol molt vermell. D'aquests en diem préssecs gavatxos. Encara he conegut una altra classe de préssecs, petits i blancs, en forma de mandarina, i d'una dolçor molt especial. Els coneixem per préssecs xinesos, i una vegada, fa temps, que em trobava a Morella, del País Valencià, vaig sentir que en deien paragüais. Ara fal molt que no n'he vistos.

Els albercocs són com els germans petits dels préssecs. S'hi assemblen i també n'hi ha de blancs i de grocs, però tots ells són de carn dura i de pinyol llis, diferent dels préssecs, que el tenen molt solcat i ple de clotets.

Algunes menes d'albercocs tenen l'ametlla interior comestible. Són els de pinyol dolç. Quan érem petits, correm a trencar-ne el pinyol amb un martell, per veure si era dolç o amargant. Si era dolç, es donava el cas singular d'una fruita dintre d'una altra.

Tant els préssecs com els albercocs ens proporcionen bones melmelades i confitures, que tot l'any tenim a l'abast.

Poca gent diu correctament el nom dels albercocs. Sentireu que gairebé tothom compra o menja bercocs. Aquest començament en al- denota clarament l'origen àrab d'aquest mot. La llengua castellana té un gran cabal d'aquests mots i en conserva l'article àrab de la majoria. El català ha tingut la tendència de suprimir-los, com podem veure en els mots següents: garrofa, carxofa, cotó, safrà, sèquia, catifa, safata, setrill, mangra, càmfora, midó, quitrà, talaia etc. Tots ells, en castellà, tenen l'article heretat dels alarbs i s'hi pot observar la duplicat d'article, ja que quan diuen "el algodón", és com si, en català diguéssim: el elcotó. És clar que també hi ha doble article en anomenar l'albercoc, l'albergínia, l'alfals, l'alcova, l'àlgebra, l'arrova... El fet és que, en aquest sentit, el castellà és molt més conservador, i que aquesta persistència del poble a dir bercoc obeeix inconscientment i instintiva a l'estalvi d'un element superflu. No seria estrany que, temps a venir, hom acceptés com a normatiu aquest error d'ara, de la mateixa manera que han entrat i s'han admès, en el seu temps molt dels exemples reportats.

PERLES ORTOGRÀFIQUES

En un paper clavat amb xinxetes sobre una porta llegeixo: Es donen classes de dibuix, pintura i treballs manuals. Entressol B. Treballs és amb b i entresol, amb una sola s. Els ensenyants, encara que no sigui la seva matèria, haurien de tenir més cura de l'ortografia.

Albert Pera

Art religiós

A Amèrica elogien una artista catalana

El butlletí "THE LILY OF THE MOHAWKS", d'Aurivesville, N.Y., publica en lloc destacat, en el seu número de Tardor 1983, una fotografia de Alicia Tello, artista barcelonina. Títol: "Una Escultora Espanyola Dissenya una Kateri Original".

"Alicia Dello (sic! = Tello) de Barcelona, España, va estar tan inspirada per la Beata Kateri en assabentar-se dels detalls de la seva vida, que va decidir de modelar una estàtua de la Donzella Índia."

"L'estàtua està realitzada amb fang d'aquella àrea d'Espanya, bon fang vermellós de bona qualitat. Treballant basant-se en diferents dibuixos i pintures, ha captat instintivament les característiques de l'Americana Nadiua, amb l'ús de destres línies i proporcions a la seva estàtua d'unes 20 polsades."

"Alicia és una artista i escultora experimentada, de 28 anys. Ajuda la Mireia M. que promou la causa de Kateri a Espanya i que prepara programes especials en l'honor de Kateri. L'artista també presta la seva excel·lent veu en el cor durant aquestes ocasions" (per cantar els "Goigs de la beata Kateri").

La fotografia i l'article en qüestió són d'Anne Scheuerman, que vingué a Barcelona pel Juliol del 1983. Va endur-se'n cap a Amèrica unes figures de pessebre realitzades també per Alicia Tello.

Convocatòria literària

II Premi Montseny

I.- L'Associació "Amics del Montseny" convoca el "II premi MONTSENY" per a articles literaris sobre temes referents a qualsevol aspecte -llocs, persones, fets, etc., d'aquesta muntanya i de la seva gent.

II.- Hi podran concórrer escrits inèdits, en llengua catalana, signats amb el nom de l'autor. Hi haurà de constar nom, cognoms i adreça.

III.- Els treballs s'han d'enviar per duplicat, a la seu social de l'entitat: Mas Segalàs, Viladrau (Girona), fent-hi constar "per al II Premi Montseny". Els treballs inèdits s'enviaran mecanografiats a doble espai i per una sola cara i la seva extensió màxima serà de cinc fulls holandesos.

IV.- El premi té una dotació de 75.000 pessetes.

V.- Els originals s'enviaran fins al dia primer de maig del 1984 i el veredicté es farà públic durant, la primera quinzena d'agost del mateix any.

VI.- Compondran el Jurat els senyors Marià Manent que el presidirà, Salvador Millet i Bel, Llorenç Gomis, Jesús Masferrer i Eugeni Bofill, que actuarà de Secretari.

VII.- No es mantindrà correspondència sobre el concurs ni es retornaran els originals que quedaran en propietat de l'Associació, la qual tindrà el dret de publicar-los sense ànim de lucre. La participació implica l'acceptació d'aquestes bases.

A TERRA SANTA

Amb els franciscans Custodis dels Sants Llocs. XXIII Peregrinació.

Primera quinzena d'agost. Places limitades. (Mínim vint-i-cinc places. Màxim quaranta cinc).

dotze dies de duració. Hotels quatre estrelles.

Inscripció i informes:

Comisaria de Terra Santa. PP. Franciscans Santaló, 80. Tel. 209 23 88. Barcelona-21

Dr. J.L. Viscarri i Trullàs

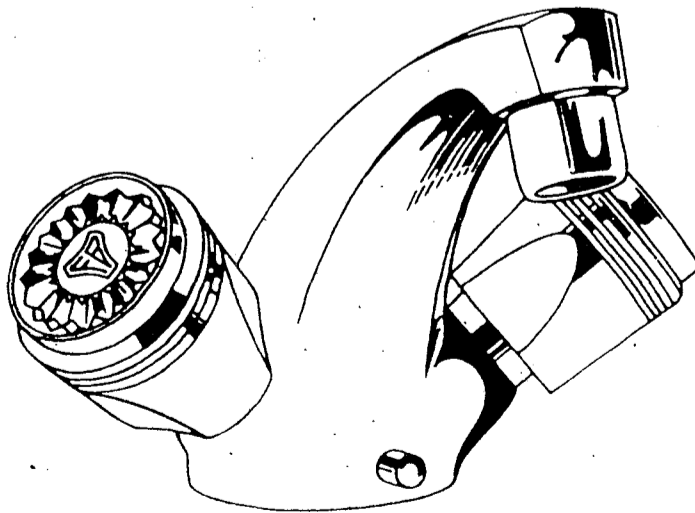
Psiquiatria - Psicologia
Tractament malalties nervioses i mentals. Alcoholisme.
Visita: Dilluns, dimecres, divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Teléfono: 247 50 97.

L'assegurança del seu vehicle a terminis.

Consell de Cent, 118, entresol, 1.ª.
Tel 325 37 98.

Trianón N

UNA GRIFERIA DE ALTA CALIDAD Y GRAN LUJO QUE SE SUMA A LOS YA ACREDITADOS MODELOS MARBO, CRISTALIA Y BLUE-STAR

Sr. Instalador
Solicitenos
cuanta informacion
precise

De venta
en almacenistas
de saneamiento.

FELIU BOET S.A.
GRIFERIA NOBLE

Avda. de Roma, 137. Tel. 253 83 20 BARCELONA 11

MODA

Aliats del "ben vestir": Els seders

La seda és bonica, és suau, és, substancialment, font inesgotable de bellesa, fantasia i lleugeresa que, reconeguda per l'home des del seu descobriment fa mils d'anys com un dels teixits més reeixits i desitjats, des d'aleshores ho ha anat perfeccionant, gràcies als avenços de la tècnica i a l'aparició de noves fibres artificials primerament i sintètiques després. Tot a aquesta investigació va derivar cap al camp d'acció industrial que s'ha anat lentament ampliant fins a treballar aquestes noves materies en forma de filament continu que és com es presenta la seda en la seva forma original.

La sederia, doncs, cobreix un esglaió importantíssim dins les grans necessitats del vestir actual, ja que, donada la seva evident personalitat i característiques, aporta aspectes nous i variats en totes les col·leccions, ja corresponguin aquestes a l'època d'estiu o bé a les de tardor-hivern.

En aquesta època de l'any en què el fred és una amenaça i només pensem en peces envoltants i d'abric, la seda com a teixit, també ve a participar del

vestuari especialment femení, ja que apareix en forma de vestit i, molt especialment de brusa, la peça tan necessària en totes les èpoques i estacions de l'any, ja que ve implicada com a la coordinadora perfecta de faldilles, sastres o conjunts.

Crêpes de Xina, crêpe georgette, seda foulard, setí i el clàssic jacquard en colors sempre de moda i harmoniosament estudiats, han servit per una magnífica col·lecció pilot presentada per "La Asociación Nacional de Tejedores Sederos", composta per diverses bruses que han estat realitzades per destacades firmes de creadors espanyols.

I ens hem centrat en aquesta peça, per considerar-la com una de les que ofereixen més possibilitats en el moment de la seva realització. Per altra banda, la brusa continua mantenint la seva presència amb caràcter estable, ja que continua sent una peça de les més desitjables per la dona, sigui quina sigui l'edat o condició.

MARGARITA NUEZ, ha realitzat aquesta brusa en crêpe georgette de seda blanca fabricat per la indústria nacional de sederia.

María José Ejarque

COSTUMS I TRADICIONS

Carlemany, sant efímer

Dèiem la setmana passada, que Mer havia arribat a Girona amb l'emperador Carlemany. Avui parlarem d'aquest, tan estimat i venerat pels gironins. Dic venerat perquè el papa Pasqual III, per imposició de l'emperador germànic Frederic Barbarroja, el canonitzà de manera irregular el 28 de gener del 1165. El seu culte a Girona fou immediat i així els calendaris feien constar, en tal dia, el nom del nou "sant". Que fou desnonat pel papa Sixt IV, l'any 1484.

Els gironins ens mostraren decebuts i entristits per haver perdut el "sant" que tant havia fet per ells. Encara l'ofici litúrgic se celebrà fins al segle XVII i el panegíric traslladat a la segona dominica de quaresma, fins mitjan segle passat.

Què havia fet Carlemany per Girona? Segons les llegendes fundà la ciutat. Una d'elles explica que les actuals comarques de la Selva i el Gironès eren un immens llac d'on emergia l'illa de les Gavarres. L'Empordà estava ocupat pels moros i per tal d'anorrear-los, Car-

leman, amb un cop d'espasa fendí la muntanya que feia de dic a les aigües, a l'indret de Sant Julià de Ramis, obrint el congost per on la riuada s'escolà enduent-se tots els sarraïns. D'ací que l'Empordà sigui pantanós i hi abundin els aiguamolls.

Per a commemorar la gesta, Carlemany fundà al mig del llac, Girona, nom que podria venir de "girada" per la que feren les aigües en desviar-se cap al nord.

Una altra de les llegendes, tinguda com a més versemblant narra com passant Carlemany pel Rosselló camí dels Pirineus per entrar a Catalunya, hom va advertir-li que els àrabs comanats pel rei de Narbona es disposaven a plantar-li batalla. L'emperador franc es veia amb tanta inferioritat numèrica, que només podia confiar en Déu i per això es posà a pregar fervorosament demanant ajuda.

Mentre resava, s'obrí el cel i entre núvols aparegué la Mare de Déu acompanyada dels apòstols Jaume i Andreu. La Verge animà i conhortà Carle-

many dient-li que guanyaria la contesa, però que després, hauria de passar els Pirineus i fundar una catedral a Girona, un cop deslliurada dels sarraïns i que li dedicaria a Ella.

Així succeí. Guanyà la batalla de Narbona i assetjà Girona. Els sarraïns resistien i arribaren a fer estralls entre els cristians de Carlemany i del català Arnau de Cartellà.

La lluita fou llarga i hem de prescindir de detalls per a dir, només, que una nit resant en la seva tenda, davant la imatge de la Verge que sempre duia, Carlemany veié una gran resplendor damunt la ciutat i una creu de foc damunt la mesquita. Tots els guerrers es postraren i la visió durà tres hores, durant les quals plogueren gotes de sang.

Al cap de tres dies, Carlemany ordenà l'assalt, Girona fou alliberada i la catedral alçada. L'emperador hi entronitzà a l'altar major, la imatge de la Mare de Déu, d'argent que sempre l'acompanyava.

Esteve Busquets i Molas

CUINA

Croquetes de pollastre

1 pit de pollastre
150 gr. carn magre de porc
50 gr. pernil Ternel
25 gr. foie gras
1 cull. xerès sec
1 llimona, julivert, 1 ou

1/2 litre de llet
4 cull. de farina
1 cull. de mantega
1 ceba petita
100 gr. llard
pa ratllat

Amb el llard fregiu el pit de pollastre i la carn magre, amaniu-lo amb una mica de sal; quan estiguin daurats, talleu-lo tot a trossets amb el pernil i passeu-lo per la màquina de picar. Ratlleu la ceba molt fina i fregiu-la amb dues cullerades d'oli; quan comenci a daurar-se afegiu-hi una cullerada de mantega i les 4 cullerades de farina. Deixeu-ho coure un moment, donant-li unes voltes, afegiu-hi la llet bullint, a poc a poc i treballant-ho sempre, deixeu-lo coure uns moments perquè s'espesseixi, tireu-li aleshores les carns picades i el foie gras, després, la mica de xerès, amaniu amb sal i pebre (si agrada amb una mica de nou moscada), trebal·leu-lo un moment i després tireu-lo en una plata de servir allargada perquè es refredi totalment. És millor fer-ho el dia abans. Talleu unes tires de pasta de 2 cm. de gruix passeu-les pel marbre lleugerament enfarinat per donar-li forma rodona, després talleu totes les croquetes de la mateixa mida. Passeu-les primer per l'ou batut i després per pa ratllat i fregiu-les amb abundant oli calent però no sobtat. Quan estiguin daurades poseu-les en una escorredora i després serviu-les en una plata de servir adornada amb llimona i julivert o acompanyades amb patates fregides.

María Gloria Muntañola

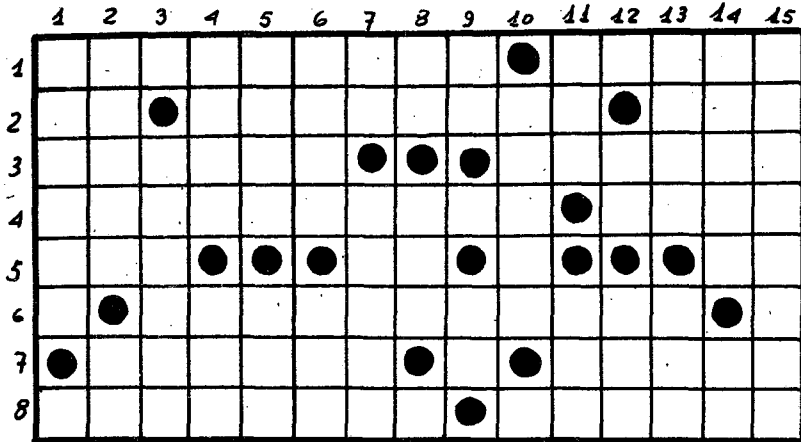
Jornada 20		La Lliga, d'un cop d'ull																	
		ATH. BILBAO	REAL MADRID	AT. MADRID	BARCELONA	ZARAGOZA	MÁLAGA	BETIS	ESPAÑOL	URCÚCIA	R. SOCIEDAD	GIJÓN	SEVILLA	VALENCIA	OSASUNA	VALLADOLID	SALAMANCA	MALLORCA	CADIZ
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
		30+12	28+8	25+5	24+4	23+1	22	22+2	21+1	20+2	20-2	20+2	19-1	18-4	17-1	15-3	15-7	11-7	10-12

ENCREUATS

Per Rosa Collell

HORIZONTALS:

1.— Duració infinita. Sense fi. Un llibre de la Bíblia. 2.— (En castellà), dona. Inflamació de l'arteria principal del cos humà. Etilè. 3.— Acció i efecte d'imposar. Deslliuren a algú d'un perill. 4.— Pseudònim de Joan Barceló. Interdicció sagrada sobre l'ús de certes coses o paraules. 5.— El soroll que segueix al llamp. Contracció. Mil. (A l'inrevés símbol del sodi). 6.— Vocal. Obrador, botiga de xocolater. Cent. 7.— (A l'inrevés) referent al metre. Vocal. Professió d'alguna art mecànica. 8.— Qualitat de l'ànima. Pronunciació confusa com la del qui tel el paladar foradat.

VERTICALS:

1.— Ordre escrita promulgada per l'autoritat. U. 2.— Nora de Judà. Nou-cents. 3.— Inicial de punt cardinal. Dit d'una cosa que és acostada o més acostada a una altra en l'espai, en el temps, etc. 4.— Instrument de tall molt fi per a afeitar. Pregó. 5.— Cosa que amb la seva presència, dificulta una acció, intercepta el pas, roba espai, etc. Consonants. 6.— Aniràs.

(A l'inrevés, forma prefixada del mot grec theos déu). 7.— Consonant repetida. Estat d'allò que està exempt d'agitació. 8.— Queixa. (A l'inrevés, bulb comestible). Cinquanta. 9.— Consonant repetida. Vocal. Pronom personal. 10.— Canal. Preposició. 11.— (En castellà, aquesta). De color entre el castany clar i el groc or.

12.— Inicial de punt cardinal. Consonants. (A l'inrevés, que té afinitats amb una altra cosa). 13.— De la teva propietat (femení). (A l'inrevés, que ven sense pagar al moment). 14.— (A l'inrevés i en castellà, eclesiàstic especialment de França o d'Itàlia). Cent-u. 15.— Deixa una cosa per la seva voluntat.

Solució

1.— Edicte. 2.— Tamar. 3.— E. Proxim. 4.— Raor. Oro. 5.— Nosa. CTR. 6.— Iras. oet. 7.— Al. TT. Calma. 8.— Al. IIA. L. 9.— TT. E. Tu. IIA. L. 9.— TT. E. Tu. 10.— Istme. A. 11.— Esa. Ros. 12.— S. LI. IIA. 13.— aif. 14.— etaba. CI. 15.— Re-nuncia.

VERTICALS:

1.— Eternitat. Ester. 2.— Da. Aoritis. Eia. 3.— Imposa. Salvan. 4.— Carrasclet. Tabu. 5.— Tro. Al. M. an. 6.— E. Xocolateria. C. 7.— cireM. U. Ofici. 8.— Immortal. Asafia.

HORIZONTALS:

CADECA

Festes dels pobles XII hores de futbol

El dia de la Immaculada, se celebrà en el camp del C.D. Europa, instal·lacions que ens foren amablement cedides per la directiva del club, la tercera edició de l'anomenada "FESTES DELS POBLES", juntament amb la decena vegada que realitzen les "XII HORES DE FUTBOL".

Hi participaren uns 200 jugadors en les competicions esportives, i més de cent-cinquanta actuans en els diversos clubs folklòrics.

La Federació Territorial Catalana de Futbol ens concedí obsequis pels clubs i CADECA entrega a les colles, bandes de música i agrupacions corals, uns recordatoris de la festa.

CADECA

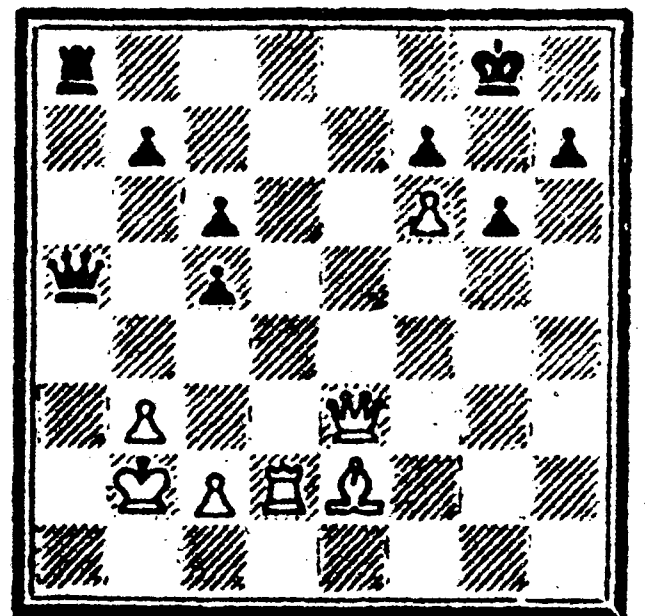
Una de la nostra selecció, en aquest cas, la d'Alevins, en una estada a Olot (Garrotxa).

ESCACS

Per Jaume Mora

DIAGRAMA 96

Blanques juguen i guanyen

Aquest és fascinant. Com es fa per parar un mat? A vegades amb un altre mat.

Solució

Solució al Diagrama 95

1. Df5-g6 i abandonaren.

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli d'avui:

Evangeli de Sant Mateu, capítol 5, versets de l'1 al 12 (Mt 5:1-12).

Reflexionem:

1. Aquestes paraules de l'Evangeli són de les més importants que Jesús digué i proclamà. Les expressions "Regne del cel" "Regne de Déu" volen dir la vida de Déu, la felicitat eterna que Déu ha preparat pels qui l'estimen.

2. Pobres ho som tots. Però cal reconèixer-ho. Tot el que som i tenim ens ha estat donat. Les "coses" no poden donar-nos la vida i la felicitat eternes.

3. És feliç el qui estima Déu i els altres. És feliç el qui vol el bé i el fa. El qui és amic de tothom i treballa per la pau. Aquest serà feliç ja ara, i després entrarà a la festa eterna de la vida de Déu.

El mossèn

ENCREUATS

HORIZONTALS:

1.— El nom de la Mare de Jesús. Beguda estimulante. 2.— Vocal. Contracció de pr. i a rt. Municipi de l'Alt Urgell, a la dreta de la Valira. 3.— (En castellà) amfibi escuat, semblant a la granota. (A l'inrevés) repetició. 4.— Tres. Estat d'una cosa que arriba a la maduresa. 5.— Xifres romanes. Infants. 6.— Cinquanta. Vocal. Consonant. 7.— Embarcació (plural). 8.— (En castellà), anar. Pronom femení plural.

VERTICALS:

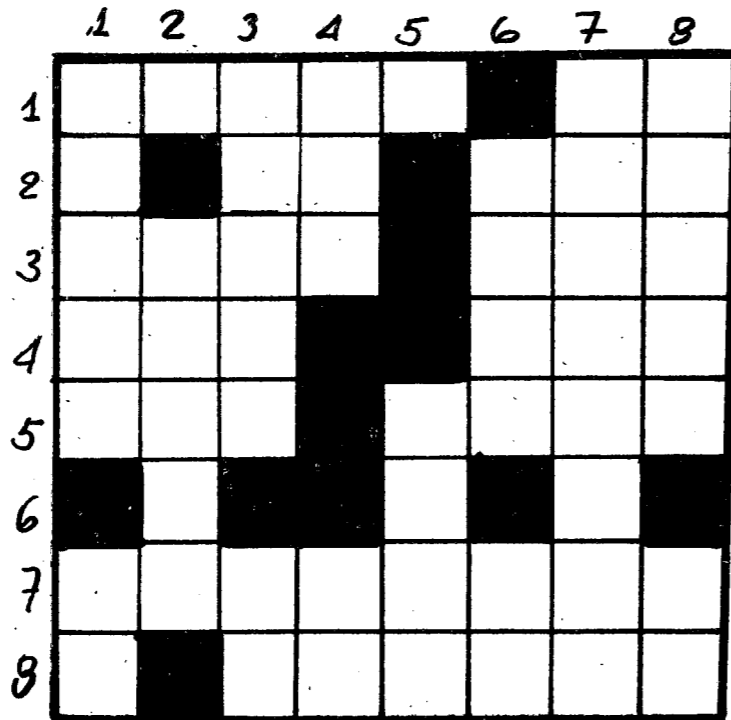
1.— El que forma part d'una orquesta. Beguda espirituosa, molt comú. 2.— Preposició. Separar, allunyar. 3.— Què obra ràpidament. Xifra romana. 4.— (A l'inrevés) líquid per a guisar, fer amanides. Exclamació valenciana. 5.— La primera lletra de l'alfabet. Aquell home gras i petit que algú posa en lloc del pessebre. 6.— (A l'inrevés) nom de lletra. Dígraf català. 7.— Una figura plana que té tres cares o costats. 8.— La primera obra imperfecta d'una escultura. Dígraf català.

Solucions:

1.— Música. 2.— A. Alliar. 3.— Ràpid. 4.— IIO. Xe. 5.— A. Noel. 6.— asse. LL. 7.— Triangles. 8.— Esbs. SS.

1.— Maria. 2.— U. Al. Ars. 3.— Sapo. sib. 4.— III. 5.— CLD. Nens. 6.— L. O. G. 7.— Vaixelis. 8.— Ir. Elies.

HORIZONTALS:

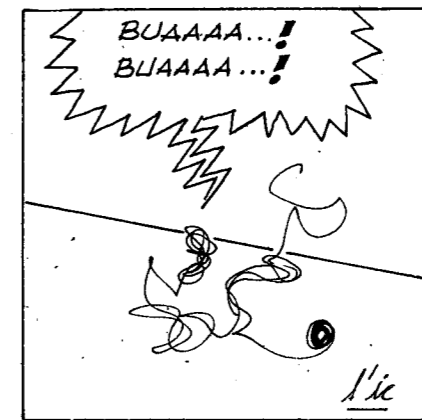

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

ANY V N.º 188

L'Angelet Ignasi

Tots som pobres i rics

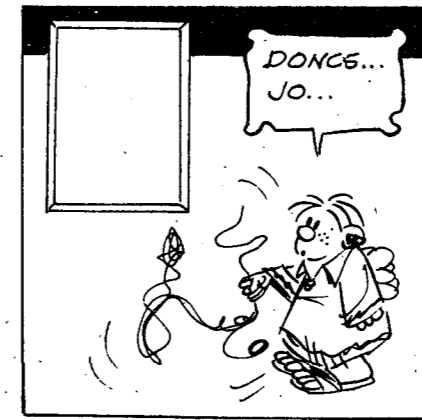
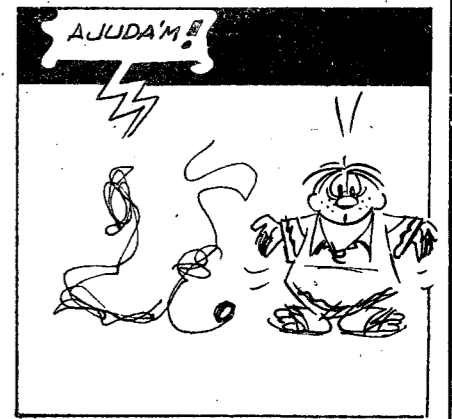
Això no és cap embolic. L'altre dia, a la catequesi, varem parlar de les Benaurances.

L'explicació de l'Alex, el nostre catequista, em va fer adonar d'una cosa en què no havia pensat mai. Doncs, mira, és aquesta: Primer, que tots som pobres; tot el que som i tenim ens ha estat donat. ¿Qui ens ha donat la vida? ¿Qui ha tingut cura de nosaltres durant la nostra infantesa? ¿Qui paga el "cole"? ¿Qui ens compra el menjar i els vestits? ¿Qui ens proporciona la casa per viure?

¿Què li hem donat a Déu perquè ens estimi i ens salvi? ¿Perquè sigui el nostre millor amic? Nostre Senyor ens ho ha regalat tot.

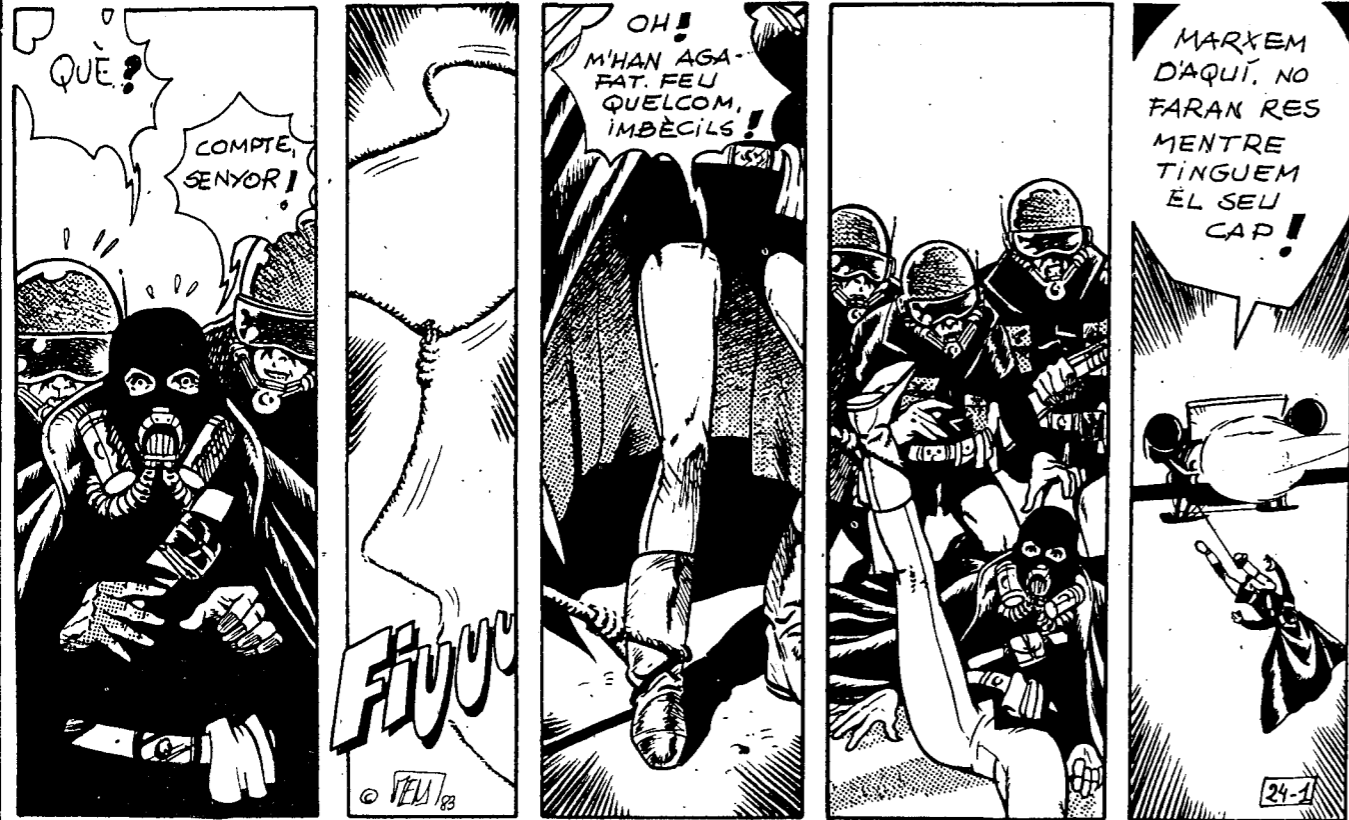
Segon: Som rics. La nostra riquesa és l'amor de Déu, dels pares i dels germans, dels amics i dels companys. La nostra riquesa és la joia de viure i de disfrutar joiosament d'aquest món tan bonic. La nostra riquesa és ser cristians.

Per això és ridícul ser tibet i orgullós. Per això, no tenim dret a ser egoistes. Hem d'estimar tothom, compartir les coses amb els altres. Jesús tenia raó. I l'Alex també.

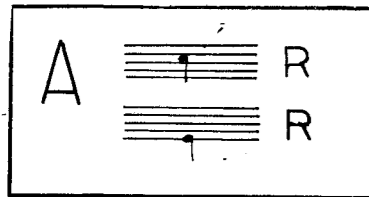

L'Eixerit

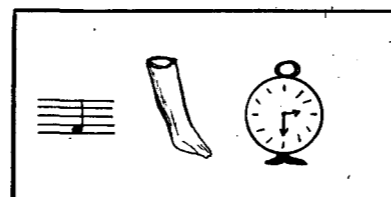
EL ROBOT PI

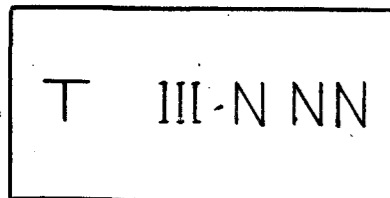
Jeroglífics

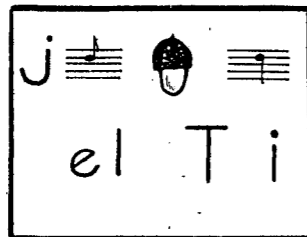
1. On és en Ramon?

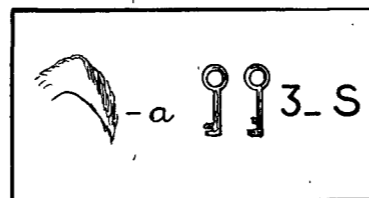
3. Fa molta estona que espera?

2. Quants fills té?

5. Se'ns han espatllat els autos.

4. ¿On és el Prior?

1. A dormir.
2. Té tres nenes.
3. Fa mitja hora.
4. Al claustre.
5. Jo t'arreglaré el teu.

SOLUCIONS:

Llegendes

En Pere No, somniava i revivia tot el que havia viscut durant el dia. El somni s'ho féu tot seu i començà de jugar-hi. Primer ho barrejà ben barrejat. Després ho deformà. Ho acolorí. Tot ho féu proper i llunyà a la plegada.

La fantasia del somni campava per l'interior d'en Pere No alegre i deixondida.

El somni convertí la tartana en quelcom que no era tartana i en Pere No, se sentia lleuger i emportat dolçament per l'espai. El Sol a frec de posta llescava l'aire i l'untava de mel. Els pins s'enfilaven i s'empenyien pendents amunt i pels cims de les carenes esdevenien cap-grossos ballant sardanes aureolats de llum. Tot tenia el to càlid. El color amorosit. El gust plàcid i aconseguit d'una fruita que en Pere No, podia abastar. Aquella tarda lluminosa, manyaga, càlida, reposada, es transformà, en tenir-la a les mans en Pere No, en un préssec de vinya que ell assaborí fins que la tarda es tancà.

El capvespre esdevingué mirall. El cel obrí els seus ulls, petits, lluminosos, múltiples. Per tal d'admirar-se, ingènuament —sense saber-ho— en l'aigua quieta dels safareigs i les basses de regar.

I entrà la nit guarnida de perfums d'horta. De veus llunyanes que feien companyia. De remors somortes. I d'ombres aclarides o reforçades per les llums acollidores de les viles.

En Pere No, penetrava i alhora era penetrat per aquell somni. No sabia on començava ell i on començava el somni. No sabia si el préssec havia esdevingut ell o bé ell préssec. No sabia si el capvespre era ell i si ell era el capvespre. No sabia si ell s'havia fet nit o la nit s'havia fet ell. En Pere No... No sabia. Vivía suspès en el somni.

DIUMENGE 29

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL
10.00 CONCERT
10.30 EL DIA DEL SENYOR
11.25 HIPICA
11.30 POBLE DE DÉU
12.00 TEMPS I MARCA
15.00 TELEDIARI
15.20 INFORMACIÓ ESPORTIVA
15.35 LA VOLTA AL MÓN DE WILLY FOG
16.05 FAMA
17.00 I TANMATEIX T'ESTIMO
18.00 ESPECIAL MUSICAL: Mikis Theodorakis en Espanya"
19.00 LOU GRANT
20.00 VAL MÉS PREVENIR
20.30 TELEDIARI
20.50 INFORMACIÓ ESPORTIVA
21.05 A LA CAÇA DEL TRESOR
22.00 ESPAÑA, HISTORIA INMEDIATA
23.05 ESTUDI ESTADI
00.05 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL
15.30 TOM, DICK I HARRIET
16.00 MUSICA I MUSICS
16.30 ULTIMES PREGUNTES
17.00 ESTRENAS TV: "Tía Mary" (1979).
19.00 ELS PARES DELS NOSTRES PARES
20.00 FLAMINGO ROAD
21.00 EL DOMINICAL
22.00 LLARGMETRATGE: "María de mi corazón". (1982)
24.00 COMIAT
CIRCUIT CATALÀ
10.30 MISSA
11.20 DOCUMENTAL
11.35 MIRAMAR ESPORTIU
13.50 DOCUMENTAL
14.00 CARA A CARA

DILLUNS 30

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 CREAR I VIURE
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 LA LLUM DELS JUSTOS
16.30 LA TARDA
17.05 EL JOTGLAR I LA REINA
17.30 ELS RIUS
18.00 BARRI SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 DABADABADA
18.55 CANTINFLAS
19.05 PISTA LLIURE
20.00 CONSUM
20.30 TELEDIARI
21.05 OMNI
21.35 LA CIUDADELA

22.25 VIURE CADA DIA
23.20 BALLET SOVIETIC ESTRELLAS DEL BOLSHOI
23.30 TD CIERRE
23.35 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
16.45 CICLE TEATRE: "La senyoreta Margarida".
18.15 RONDALLES D'EUROPA
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.25 CURS D'ANGLÈS
19.40 ARCO IRIS
20.00 ESTADIO-2
21.00 LA NIT DEL CINEMA ESPANYOL: "Marianela". (1940)
23.45 TELEDIARI-3
00.15 TELE-ESPORT
00.30 COMIAT

DIMARTS 31

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.30 COMARQUES
14.00 AL CALIU DE LA FELIU: "Els Pavesos".
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 LA LLUM DELS JUSTOS
16.30 LA TARDA
17.05 AUTORRETRATO
18.00 BARRI SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 DABADABADA
18.55 CANTINFLAS
19.00 BÀSQUET: "Real Madrid-Scavolini".
20.30 TELEDIARI
21.05 EL ARCA DE NOÉ: "Argentina".
21.35 LA COMEDIA: "El caso de la mujer asesinadita", de Miguel Mihura y Alvaro de la Iglesia.
23.30 TD CIERRE
23.35 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
16.45 L'AVIA CUINA
17.15 PER MOLTS ANYS
18.15 PLANETA IMAGINARI
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.25 CURS D'ANGLÈS
19.40 ARCO IRIS
20.00 AL AIRE LLIURE
20.30 AMB LES MANS A LA MASSA
21.10 ESCRÚPOLS
22.00 SI JO FÓS PRESIDENT
23.45 TELEDIARI-3
00.15 TELE-ESPORT
00.30 COMIAT

DIMECRES 1

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.30 COMARQUES
14.00 DOCUMENTAL
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 LA LLUM DELS JUSTOS
16.30 LA TARDA
17.05 LA MUSICA EN EL TEMPS
18.00 BARRI SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 DABADABADA
18.55 CANTINFLAS
19.05 NOSALTRES
20.00 DEMASIADAS ESPOSAS PARA PATRICK
20.30 TELEDIARI
21.05 DINS D'UN ORDRE
21.30 CURTMETRATGE
21.50 SESSIÓ DE NIT: CICLE CINE NEGRE AMERICA: "Angeles con caras sucias". (1938)
23.30 TD CIERRE
23.35 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
16.45 VEURE MÓN
17.15 PUNT DE REUNIÓ
18.15 PLANETA IMAGINARI
18.45 L'ESPORT DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.25 CURS D'ANGLÈS
19.40 ARCO IRIS
20.00 TEMPS DE PAPER
21.00 ESTUDI OBERT
22.45 LA BONA MÚSICA
23.45 TELEDIARI-3
00.15 TELE-ESPORT
00.30 COMIAT

DIJOUS 2

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.30 COMARQUES
14.00 LA TERRA I LA CENDRA
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 LA LLUM DELS JUSTOS
16.30 LA TARDA
17.05 D'AQUÍ CAP ENLLÀ
18.00 BARRI SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 MICKI I DONALD
18.55 CANTINFLAS
19.05 DE OLIMPIA A LOS ANGELES
20.00 DE PELICULA
20.30 TELEDIARI
21.05 BONA NIT
22.35 EL EDEN
23.00 EN PORTADA
23.50 TD CIERRE
23.55 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
16.45 TAULA DE SO
17.15 VOSTÈ PREGUNTA
18.15 RONDALLES D'EUROPA
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.25 CURS D'ANGLÈS
19.40 ARCO IRIS
20.00 LEO CONTRA TODOS
21.00 FILA-7
21.55 CINE CLUB. CICLE: BUÑUEL A MÈXIC: "El río y la muerte".
23.45 TELEDIARI-3
00.15 TELE-ESPORT
00.30 COMIAT

DIVENDRES 3

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.30 PARLAMENT
14.00 APERITIU AMB...
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 LA LLUM DELS JUSTOS
16.35 LA TARDA
17.05 L'ART DE VIURE
18.00 BARRI SESAMO
18.30 LAS FÁBULAS DEL BOSCO VERT
18.55 CANTINFLAS
19.05 ANDY ROBSON
19.30 DE CARA AL MÓN
20.00 AL GALOPE
20.30 TELEDIARI
21.05 UN, DOS, TRES
22.35 KENNEDY
23.35 TD CIERRE
23.40 CONCIERTO SENTIDO
00.20 TESTIMONI
00.25 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL
15.30 EL MÓN DEL BARROC
16.25 CALDERERO, SASTRE,

SOLDADO, ESPIA. (Reposició.)
17.20 DARRERA FRONTERA
18.20 EN PARALEL, ELS JOVES
19.10 POSTA A PUNT
19.25 CURS D'ANGLÈS
19.40 ARCO IRIS
20.00 LA CLAVE
23.45 TELEDIARI-3
00.15 TELE-ESPORT
00.30 COMIAT

DISSABTE 4

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
10.30 LA GRESCA DEL SAC DE GEMECS/XERINOLA
12.30 DOCUMENTAL
13.00 ALLÒ QUE EL TEMPS NO S'EMPORTA
14.30 RECULL INFORMATIU
15.00 QUE VOL VEURE?
CIRCUIT ESTATAL
11.00 COM HO VEUS
13.00 GENT JOVE
14.30 MIRAR UN QUADRE
15.00 TELEDIARI
15.35 ELS PITUFOS
16.00 PRIMERA SESSIÓ: "Horizontes perdidos". (1937)
18.00 ERA UNA VEGADA... L'HOME
18.30 LLIBRES D'AVENTURES
19.20 VOSTÈ PER EXEMPLE
20.00 TELEDIARI
20.15 FUTBOL: "At. Madrid-At. Bilbao".
22.15 INFORME SETMANAL
22.45 DISSABTE CINE: "Los dientes del diablo".
00.40 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL
15.30 LA VIGILIA DEL NOSTRE TEMPS
17.00 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
19.30 TALLER DE TEATRE
20.30 LA FINESTRA ELECTRÒNICA
22.00 TEATRE REAL
24.00 COMIAT

Emissió diària de 20 a 23 hores.
Dibuixos animats, documentals, telenotícies, telesèries i llargmetratges.

TELE-CRITICA

T.V.

Moral de situació

Si bé la televisió la paguem tots i que per tant en una societat democràtica i pluralista hauria d'estar al servei de tots, això no és així, ja que el mitjà, serveix de forma excessivament exclusivista, interessos de partit i ideològics amb el qual, no pot, necessàriament, satisfer tots els components d'una societat pluralista com la nostra.

El deteriorament que ofereix el mitjà no escoltant veus autoritzades reclamant una "moralitat de situació" que tingui en compte, a

l'hora d'establir programacions tant el tipus de programa com l'hora més adequada per a la seva programació ho evidència. Perquè, si dintre de la legalitat democràtica establerta, poden oferir-se programacions de tots tipus, no poden oferir-se programacions d'un únic tipus, ni emetre's tampoc a qualsevol hora, si s'accepta, tenint a la vista una composició del públic a cada moment, una moralitat de situació que arribi a una millor distribució.

Joan Sans

FILATÈLIA

Per Enric Graupera

L'any 1976, el Principat de Liechtenstein commemorà el Nadal amb una sèrie de 4 segells, valor 20-50-80 rappen i 1'50 Fr. Són fidels reproduccions de treballs de convent realitzats amb cera, fotografiats per Walter Wachter i reproduïts per la casa Courvoisier S.A., a la Chaux-des-Fonds, gravat al buit i amb cinc lluminosos colors perfectes.

El de 20 r. és una reproducció de l'infant Jesús, dels carmelites de Praga, realitzada en cera i col·locada dins d'una urna de vidre. Datada l'any 1850, prové de Franzanz, Voralberg.

El de 50 r., reproduïx la Fugida a Egipte. Peça de decoració domèstica, feta amb cera sobre vidre de 20 cm., de meitat del s. XIX. Encara avui se'n troben a les cases del Principat.

El de 80 r., representa la Sagrada Família i la Santa Trinitat, grup en cera i dins d'una urna de vidre 57 x 50 x 16 cms. Del s. XIX, prové dels voltants de Linz-Hauts-Autriche.

El de 1'50 fr., imatge de cera, dins d'una urna de vidre de 46 x 53 x 28 cm. Tots aquests objectes es troben en la col·lecció privada del Sr. Hubert Bühler, reunida durant molts anys, i que té com a principal personatge al Crist Jesús.

HISTÒRIA DEL CINEMA EN VÍDEO

Editorial Casals

Història del cinema

I Època muda (1895-1930)

Primera part

Editorial Casa

Historia del cine

I Època muda (1895-1930)

Segunda parte

ACOMPANYA AQUESTES VIDEO-
CASSETTES UN LLIBRE EXPLICATIU
DEL PERÍODE ESMENTAT PER A
CLASSES DE CINEMA.

SUMARI

Primera part (videocassette, 45 minuts)

NAIXEMENT DEL SETÈ ART

Orígens del cinematògraf.
Méliès i el cinema com a espectacle.
Pathé-Gaumont i el «Film d'Art».
Expansió del cinema a Catalunya.
Griffith i els començaments nord-americans.
Chaplin, Keaton i el gènere burlesc.

Segona part (videocassette, 45 minuts)

ESPLENDOR INDUSTRIAL I ARTÍSTICA

L'expressionisme i altres tendències
germàniques.
El cinema nòrdic i Dreyer.
L'avantguarda impressionista francesa.
Eisenstein i l'escola soviètica.
Hollywood, gran meca del cinema.

● LA HISTÒRIA DEL CINEMA
I Època muda (1895-1930)

Dues videocassettes, de 45 minuts
de durada cadascuna, i un llibre.

GUIÓ I TEXT:
Josep M. Caparrós Lera

SELECCIÓ D'IMATGES:
José del Castillo

MÚSICA ORIGINAL:
Joan Pineda

SISTEMES: VHS, BETA i 2000
Enregistrament: Alfa Vídeo

J.M. Caparrós Lera - Josep del Castillo
**La història
del cinema** Vol. I

J.M. Caparrós Lera - José del Castillo
**La historia
del cine**

EDICIONS EN CATALÀ I CASTELLÀ

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS
MATERNAL-PARVULARI-EGB-BUP

Casp, 79. Barcelona-13. Tels. 245 72 03-04